

Zeliha Bekoğlu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.08.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltùr ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tùm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Tùrkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ağlamak istiyorum

Ağlamak istiyorum
Hiç durmadan ağlamak
Gece gündüz ağlayıp
Yaradana sığınmak
Af et beni demek istiyorum ama
Bu kaçınıcı tövbe demez mi bana
Af et beni demek istiyorum ama
Bu kaçınıcı tövbe demez mi bana

Zeliha Bekoğlu

Ağlamaya korktuğu an, büyür insan...

İçimde fırtınalar kopuyor
Dışarıda insafsız bir yağmur yağıyor
Kaldırımında yalnız bir çocuk oturmuş ağlıyor
Göz yaşları bile belli olmuyor ...

Bir mutsuzluk öyküsüdür yaşamak
Bir yalnızlık hikayesi var olmak
Her şeyin anlamını bulmaya kalksa insan
Bir karmaşa denizi olur yaşam

Yaşam acılar denizi şairin kaleminde
Yaşam göz yaşı bebeğin gözlerinde
Ağlamaya korktuğu an büyür insan
Gerçekler yakar biraz insan olsan ...

Zeliha Bekoğu

Alinyazısı ve Kader... (DENEME)

Alinyazısı ve kader...

Üzerinde çok konuşulan, çok tartışılan ve kimsenin net olarak bilmediği iki kavram ... Nedir alinyazısı ve kader?

İslam'ın şartlarından biridir alinyazısı ve kadere inanmak... Hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmak... İnanan insan için elbette ki her şey Allah tan'dır.. Tüm evrenin yaratılışı, var oluşu ve sonu sadece Allah tarafından bilinir ve her şey onun hükmü ile gerçekleşir.

Hiçbirimiz doğduğumuz aileyi seçme gibi bir lükse sahip değiliz. Yine hiçbirimiz istediğimiz için dünyaya gelmedik. Ve hiçbirimizde ne zaman, nasıl öleceğimiz konusunda bir bilgiye sahip değiliz.

Allah insanı yarattı ve ona kendi ruhundan çok küçük bir parça üfledi. Yarattığı hiçbir varlığa vermediği bu inanılmaz güç ile insanoğlunu onurlandırıp, taçlandırdı. Ve yine insanı zeka, akıl, mantık, irade ve idrak yetenekleri ile donattı. İnsana kendi ruhundan bir parça üfleyerek ona yaratıcılık verdi. İnsanı en mükemmel haliyle var etti.

Eğer insanın doğumundan itibaren ölene dek yaptığı her şey yazılı olsaydı ona bu özellikleri verir miydi?

Eğer insanın yaptığı her şey alinyazısı olsaydı sevap ve günah, cennet ve cehennem kavramlarına gerek olur muydu?

Yarattığı insanın cinayet işleyeceğini, inanmayacağını, günahkar olacağını alına yazmış olsaydı gönderdiği peygamberler ve kitaplar aracılığı ile onu düşünmeye, inanmaya ve doğru insan olmaya davet eder miydi?

Yarattığı insanın her eylemini alına değiştirmeyecek bir yazı olarak yazmış olsaydı ceza yada mükafat vaat eder miydi?

Madem ki her şey belirlenmiş, değiştirilemez olsaydı bu dünyaya gerek olur muydu?

Peki insanın kukladan bir farkı olur muydu?

İşte tam bu soruların cevabında buluyorum ben alinyazısı ve kader anlayışını. Bana göre alinyazımız doğumumuz ve ölümümüzle ilgili bir gerçek. Doğumumuz ve ölümümüz alinyazımızdır ve değiştirilemez. Kaderimiz ise dünyanın neresinde, nasıl bir toplumda, nasıl bir inanç sisteminin içinde ve nasıl bir ailede doğduğumuz ile ilgili. Ait olduğumuz aile, yaşadığımız ülke ve çevre ise bizim kaderimizdir. Kader ise insan yaşamı içinde değişebilir bir kavramdır.

Allah bize bir ömür biçti, bizi pek çok sıfat ile donattı ve bizi özgür bıraktı. Verdiği akıllı, zekayı, irade ve yaratma gücünü kullanarak o ömrün için en iyi şekilde doldurmamızı istedi.

Yaşamımızın içini bizler kendi özgür irademiz ile dolduruyoruz. Hayatımız bizim tercihlerimizin ve çabalarımızın bir sonucu. Attığımız adımlar ve verdiğimiz kararlar yaşamımızı belirliyor.

Bana göre hayat tercihlerden ibarettir. Yanlış atılan her adım, yanlış verilen her karar

bizi bir çıkmaza sürüklerken, doğru atılan her adım ve doğru verilen her karar bizi mutluluğa götürüyor.

Hayat bizim hayatımız ve sahip olduğumuz bir demet yaşamı en iyi şekilde yaşamak sadece bizim elimizde. Çalışarak, düşünerek, hatalarımızdan ders alarak, sabrederek, azim göstererek onu olabileceği en iyi hale getirmek, bizim sorumluluğumuz ve kendimize karşı olan en büyük görevimizdir.

Kaderci bir yaklaşım bizi sadece karamsarlığa, mutsuzluğa ve yaşanmadan yok olup giden koca bir ömre mahkum eder sadece.

Hayata karşı biraz cesur olmak, Allah'ın bizleri ne kadar güçlü yarattığını unutmamak, bize verilen yetileri en doğru şekilde kullanmak zorundayız. Yaptığımız davranışların arkasında durmak, gerekiyorsa bedel ödemek ama en önemlisi ders almak ve tekrar aynı hatları yapmamak zorundayız. Kendi seçimlerimizin sonuçlarına katlanmak istemeyip günah keçileri aramaya yada bu benim alınyazım kaderim diyerek kendimizi uyutmaya, kandırmaya hakkımız yok. Hayat çok kısa ve çok değerli...Onu en iyi şekilde yaşamak zorundayız.

Yaptığımız seçimler, verdiğimiz kararlardır bizim kaderimiz..... Yaşam hikayemiz bizim tercihlerimizin bir sonucudur. Bunu idrak edebilirsek, onu en iyi hale getirmek için gereken çabayı gösterebiliriz.

Ve hepimiz bu güce fazlasıyla sahibiz.....

Zeliha Bekoğlu

Anlatılamaz bu duygu içimde çağlar

Anlatılamaz bu duygu içimde çağlar
Gözümde yaşlar durmadan akar
Artık harika bir sevgilim bile var
Fakat hala eksik olan bir şeyler var
Özümde bir şeyler bana acılar verir
Elimden sanki, sanki ne gelir
Umutum biter de elden ne gelir
Gelen giden yalnızca acı verir
Bahane tüm bunlar, almaz kafalar
Hayaller, umutlar hep beni kovalar
Yalnızca anılar benimle ağlar
Sadece geceler derdimden anlar
Ne sen anlarsın halden, ne de yar
İçimde hüznler, acılar da var
Gözümde dökülen yaşlar el kadar
Daha içimde ne acılar var...

Zeliha Bekoğlu

Arındım, ayıklandım, gerçeğe yaklaştım....

İlk yarı bitti
Hayat bir
Ben sıfır

Ağladım
Sızladım
Yakındım

Düştüm
Canım yandı
Kırıldım

Ama eğilmedim
Vazgeçmedim
Ve tekrar ayağa kalktım

Ders aldım
Ders verdim
Ders oldum

Birdim
Tektim
Yok oldum

Yokluktan
Yeni bir ben olarak
Geri doğdum

Hayatla yoğruldu
Yandım, kavruldu
Kıvam buldum

Arındım
Ayıklandım
Gerçeğe yaklaştım

Gündüz oldum, gece oldum
Soru oldum, cevap oldum
Sevap oldum, günah oldum

Ama her zaman
Sadece
İnsan oldum

Şaşmadım, şaşırmadım, şaşırtmadım
Açık, net ve mert oldum
Ağlayana destek oldum

Hata yaptım, gocunmadım
Bedel ödemekten sakınmadım
İlk oldum, son oldum, sonsuz oldum

Zeliha Bekoğlu

Asla vazgeçmem

Asla vazgeçmem
Bırakıp ta gitmem
Bir kere bağlandım
Senden vazgeçmem
Acılar içinde bıraktın ruhumu
Yine de senden vazgeçmem, geçemem

Vazgeçmem
Her şeyim oldun sen benim
Yaşama nedenim
Gülme nedenim
Hüzünler içinde dans etmem senden
Asla vazgeçmem

Bırakmam seni
Yalnız, çaresiz, kederli, üzgün
Bırakmam seni
İnsafsız ellere
Acımaz dillere
Yeter ki benliğim sen üzülme

At beni yine kor ateşlere
Yak beni yine uykusuz gecelerde
Sök yüreğimi yerinden yine
Yine de senden vazgeçmem

Asla vazgeçmem
Bırakıp ta gitmem
Bir kere bağlandım
Senden vazgeçmem

Zeliha Bekoğlu

Aşım (DENEME)

AŞKIM

Sığmaz bu kağıtlarla anlatmaya kalksam sana olan yüce sevgimi ... Dünyanın bütün kalemlerine ve kağıtlarına sahip olsam ne kağıtlara sığar bu sevgim, ne de kalemler yeter anlatmaya ... Ve bin yıl daha ömrüm olsa ...

Sığsa da benim dermanım yetmez o kadar yazmaya, yetse de senin ömrün kafi gelmez okumaya ve gelse de anlamaya..

Kelimeler tükenir biter bir anda.. Zira bir tek sözcük bile yok ki, ilk insandan bu güne gelişerek gelen tüm lisanlarda, küçük kalmasın sana olan sonsuz sevdamin yanında ...

AŞKIM

Kendimi dağlara vursam, ovalardan geçsem, okyanuslar tüketsem, gökyüzünün kubbesine ersem yine de bulamam senin varlığına eşdeğer bir varlık ... Arasam el değmemiş yağmur ormanlarında asırlar boyunca, yalnızca umutlarım bir bir yok olur gider, yine de bulamam ben ...

AŞKIM

Ölsem artık, kahrolasica varlığımı yok etsem, toprak olsam tozlarım rüzgarlarla savrulsa, buharlaşıp gitsem, yağmurlarla yine sana gelir ruhum, yine sana döner dünya durdukça, sevda var oldukça ...

AŞKIM

Bilirim bugün bir karınca girmiştir koynuna, ona bile olan nefretim korkutur seni duyunca ...

Ne bir el, ne bir göz değsin istemem sana ...

Yıllar boyunca kıskanırım bir isimden bile seni kanım donunca ...

Zeliha Bekoğlu

Ayakta durmaya takatim yok, ağlamaya hakkım... (DENEME)

Binalar inşa ediyorum, tırnaklarımla kazıyorum temelini, tuğlalarını tek tek ellerimle yerleştiriyorum, harcını karıyorum, sıvasını yapıyorum, sonra rengarenk boyalarla boyuyorum, içini çiçeklerle süslüyorum, seviyorum çok seviyorum hem de, içinde kuş cıvıltıları gibi neşeyi yaşamaya başlayacağımı düşündüğüm sırada o binalar çöküyor üstüme, altında kalıyorum, kurtulamıyorum ... Bir şeyi yanlış yapıyorum ya da neden yapıyorum ki, bunca emeği, bunca uğraşı, bunca savaşı neden veriyorum ki ... Bir gün yıkılıp altlarında kalmak için mi ... Bir kez daha ... Bir kez daha ... Ha gayret son kez daha ... Gücüm yok ... Yorgunum Yaralı Hem de çok ... Nefes alamıyorum aslında almakta istemiyorum. Sevgim kadar yıkılışında büyük oluyor, ayakta durmaya takatim yok, ağlamaya hakkım ...

Zeliha Bekoğlu

Bana bir yudum sevgi verseydin

Bana bir yudum sevgi verseydin
Senin için neler vermezdim
Nasıl bir tohum muhtaçsa bir damla suya
Bende muhtacım vereceğin bir yudum sevdana

Bana bir yudum sevgi verseydin
Sana neler vermezdim
Gökyüzünde ki yıldızları indirip, önüne sermez miydim
Ferhat'ın deldiği dağları kapatıp, yeniden delmez miydim

Herkesin içinde yanan kıskançlık ateşini sanki ben bilmez miydim..

Zeliha Bekoğlu

Başlıksız :)

Sahipsiz kelimelerim
Sahibini bulduğu an
Ben kaybettiğim
Bana kavuşacak
Sense beni
Sonsuza kadar kaybedeceksin!
Hiçbir şey için geç değildir demiştim oysa
İşte o an herşey için çok geç olacak!
Yakındır zaman artık
Hissedebiliyorum...

Zeliha Bekoğlu

Bazen içimi dolduran bir sevinç vardır

İlkokul sıralarından kalma bir karalamam daha :)))

Bazen içimi dolduran bir sevinç vardır
Her şeye rağmen beni mutlu eden
Anlayamadığım bir duygu vardır
Fakat, her şeye bedel
Buna "yaşama sevinci" diyorlar
Ama haklılar
O olmazsa, yaşamın ne anlamı var...

Zeliha Bekoğlu

Bazen nedeni olmaz bazı şeylerin..

Bazen nedeni olmaz bazı şeylerin, kelimelerle anlatmak imkansız bir hal alır hissettiğin ve düşündüğün şeyleri... Bir şeylere tutunma ihtiyacı hisseder ya insan, boşluktur, uçurumun kıyısından boşluğa bakar, hangi yöne gideceğini bilemez ya bazen, işte öyle bir noktadayım ben de....

İçimde ki her şey karman çorman bir halde çözemiyorum. Duygularım, düşüncelerim, kendime anlam veremiyorum. Nedeni yok bazı şeylerin...

İçimde ayak sesleri var biten bir aşkın, giden bir sevgilinin ve yeniden yeşeren duyguların... Korkularım var... Anlamsız boşluklarım... Tek bir dokunuşla yıkılacak bir yapı gibiyim... Çok yorgun, çok incinmiş, hayal kırıkları cam kırıkları gibi acıtıyor canımı...

Alınganım belki de yaşanmışlıkların ağırlığı var üzerimde...

Ve yalnızım...

Koca dünyada bir başıma...

Korkuyorum...

Çok korkuyorum...

Elimi uzatsam tutar mısınız....

Ağlasam başımı okşar mısınız...

Üşüsem sarar mısınız beni....

Biraz huzur için tüm ömrümü vermeye razıyım desem, bir şey ifade eder mi bu size...

Beni anlar mısınız, anlamak ister misiniz...

En az sizin kadar zayıfım desem, inanır mısınız...

Bu güçlü görüntünün altında ki güçsüzlüğü görebilir misiniz...

Beni bir kez olsun karşılıksız ve çıkarsız sevebilir misiniz...

Göz yaşlarım içimde hapsoldü yine....

Damla damla içime, yüreğime akarlarken çok yanıyım yanıyor

Bilir misiniz bu acıyı....

İnsan yüreğini tutar mısınız avuçlarınızda...

Anlar mısınız nasıl acı çektiğini ruhumun....

Biliyorum çok saçma...

Size ne benim çektiğim acılardan...

Haklısınız....

Siz ancak ikiyüzlü ahlak anlayışınız ile yargılamayı bilirsiniz....

Hesap sormayı bilirsiniz....

Yalnızken ve korkular içindeyken görmezsiniz...

Çaresizken görmek istemezsiniz...

Her şey sizin istediğiniz gibi olsun istersiniz....

Anlamak istemezsiniz...

Bugün ölsem ağlarsınız, timsah gözyaşları dökersiniz arkamdan...

Anlam veremezsiniz çaresizliğime, vazgeçmişliğime...

Neden diye sorgularsınız belkide....

Keşke dersiniz bir kaçınız....

Ama var olduğum sürece umursamazsınız...

Gerçekten anlamaya çalışmazsınız....

Neler yaşadığımı elbet bilemezsiniz...
Hiç düşünmediniz, talepleri bitmeyen insanlara alışmış sizler
Sessizliğimi ihtiyacım olmadığına bağladınız belki de...
Hiç sormadınız, bende söylemedim....
Haklısınız....
Bilemezsiniz.....

İçimde küçük, savunmasız bir çocuk, gecenin ayazında titriyor
Karanlığın içinde bir köşede ağlıyor sessizce...
Kıpırdamaya bile korkarken, kalkıp koşmak çok zor bu vakitte...
Yolunu aydınlatacak ateşböcekleri çoktan kayboldular...
Sadece dipsiz bir boşluk, alabildiğine karanlık...
Her köşede korkunç masal yaratıkları...
Ucubeler geliyor üstüne üstüne....

Birazcık anlayış bu kadar mı zor size....
Sadece bir kez olsun düşünmek, neden ve nasıl diye...
Bunca bencilliğinize rağmen sizi yinede sevmek....
Her şeye rağmen önce sizi düşünmek...
Aptallığının üstüme yapışıp kalmış utanç yaftasıdır bende...
Varolduğum sürece akıllanmayacağım...
Yine hiçbir şey beklemeden sizi çok seveceğim...
Her zaman yanınızda olduğumu bileceksiniz...
Böylesine güvenli bir liman huzur verecek size....
Bense azgın dalgalar altında, yine ıslanmaya
Yine yıpranmaya ve tek başıma dayanmaya mecbur kalacağım....
Yine size sahip çıkacak, omzumda ağlamanızı izleyeceğim...
Mutlu zamanlarda hiç aklınıza bile gelmeyeceğim....
Kendi içinize bakarken, hiç düşünmeyeceksiniz yine....
Aklınıza bile gelmeyecek, benim de insan olduğum...
Benim de korkularımın, yalnızlıklarımın, çaresizliklerimin var olduğu...
Benim de en az sizin kadar birilerine ihtiyaç duyduğum....
Yorulduğum, incindiğim, tükendiğim zamanlarımın olduğu...

Peki ya sen anlar mısın beni gerçekten....
Duyar mısın yüreğimin sesini...
Görebilir misin çocuk gözlerimi....
Tutar mısın ellerimi....
Sarılır mısın sıkıca tüm sıcaklığınla...
Sarar mısın güçlü kollarınla....
Unutturabilir misin umutsuzluğumu....
Sever misin beni bunca çirkinliğime rağmen....
Korur musun bilinmezliğin yarattığı korkulardan....
Yanımda olur musun yalnızlığımda....
Tüm erdem giysilerimi çıkardığım zaman, ortada kalıveren
Çırılçıplak bana, yalınlığıma ve tüm yanlışlarıma rağmen
Sever misin beni yine de....
Sığınacak limanım, gizli bahçem olur musun...
Anlam katar mısın yaşantıma yeniden...
Yargılamadan saygı duyar mısın bağlılığıma....
İnanır mısın içimde yeşeren duygularıma...
Umutum olur musun, karanlık yollarda ki meşalem.....

Varlığınla güç verebilir misin bana....
Tüm dünyayı karşıma alacak cesareti toplamama yardım eder misin....
Yanımda olur musun her ihtiyacım olduğu anda...
Yalnızca sevdiğin sürece kalır mısın yanımda...
İçinden geldiği için dinler misin sevda türkülerimi...
Eşlik eder misin onlara yeni satırlar ekler misin...
Ellerimden tutup çeker misin beni uçurumun kenarından...
Hayallere yeniden inanmamı sağlar mısın....
Aşk ateşini benimle yeniden yakar mısın...

Zeliha Bekoğlu

Bazen...

Bazen sahip olmak gerekir
Bazense sahip olunmak
Bazen bir düşünmek
Bazense o düşünmek
Bazen bir hayal kurmak
Bazense kendi ellerinle, hayalini yıkmak
Yaşam bu ya, hep bazen
Bazenler bazen olduğu zaman
Tüm bunlar, işte o zaman var olur ...

Zeliha Bekoğlu

Bazı ağaclar ayakta ölür

Sessizliğin sesleri ile konuşmak yok mu
Nasıl kahreder her an yüreğimi
Binlerce düşünce, duygu, pişmanlıklar
Gelir üstüme üstüme en sinsi biçimde
Kelimelere dönüşüverecekler gibi bir an
Ama yok çıkmaz boğazımdan
Düğüm düğüm dizilirler gırtlığıma
Yutkunamam, konuşamam
Daha da acısı ağlayamam
Ağlayamam yakışmaz bana
Ben güçlüyüm, kaya gibi sağlam
Aşılmaz dağlar gibi dimdik
Sen öyle san
Paramparça içim, darmadağın ruhum
Bakma duruşuma, gururumdan yıkılamam
Bazı ağaclar ayakta ölürler bilir misin sen
İçini oyar kurtlar, çürür içten içe
Bomboş olur içleri de kimse bilmez
Yosun tutmuş sade bir kabuktur o şimdi
Sanırsın göklere erişmek için uzanan
Devasa, görkemli bir ağaç
Heyhat ölmüştür o çoktan
Kimsenin ruhu duymamıştır oysa
İşte böyle öldüm ben de
Gün be gün kemirdi düşünceler ruhumu
Acılar ruhumun dehlizlerini oydu
Söyleyemediklerimin ağırlığı kahretti beni
Sessizliğin bitmez uğultusu
Hiç susmayan düşüncelerimin gürültüsü
Öldürdü beni de duyan olmadı
Gözyaşlarım akamadı dışarıya da gören olmadı
Boğuldum ben kendi gözyaşlarımda oysa
Ayakta öldüm ben de, anlayan olmadı...

Zeliha Bekoğlu

Bebeğim sen hep...

Yeğenimin doğduğu akşam, ona ninni diye karaladıklarım :)))

Bebeğim sen hep mutlu ol
Bebeğim sen hep mutlu kal
Yaşam senin önüne çıkarmasın setler
Koymasın engeller...

Bebeğim sen hep güçlü ol
Bebeğim sen hep güçlü kal
Hayat denen oyun yıldırmasın seni
Ezmesin yüreğini...

Bebeğim sen hep iyi ol
Bebeğim sen hep iyi kal
Yaşam senin önüne çıkarmasın dertler
Koymasın kederler....

Bebeğim sen hep özgür ol
Bebeğim sen hep özgür kal
Hayat denen oyun bağlamasın seni
Tutmasın düşlerini...

Zeliha Bekoğlu

Ben bu değilim...

Ben bu değilim
Düşünemeyen, konuşamayan
Kendini aşır, anlatamayan
Ben değilim
Bir çocuk gibi
Yetersiz, katıksız ve ham
Yeterli güneş ışığından yoksun
Olgunlaşmamış bir meyve
Dalının başında kurumaya yüz tutmuş
Bulutlu bir yaz gününde, gökyüzünün karanlığından sızan
Bir iki damla güneş ışığıyla yaşamaya çalışan
Ve o güneş ışığından da büyük bir kuvvetle
Mahrum edilmeye çalışılan
Zavallı bir meyveyim ben
Yalnız, çaresiz, yorgun ve bıçare ...

Zeliha Bekoğlu

Ben...

Ben bir ırmağım gece gündüz çağılayan
Ben bir ağacım göklere uzanan
Ben bir rüzgarım hep sürükleyen
Ve ben bir kulum çoğu zaman esir olan ...

Ben bir bulutum gökyüzünde dolaşan
Ben bir alevim her yeri tutuşturan
Ben bir gezegenim uzayın sonsuzluğunda yer alan
Ve ben bir aptalım yıllar yılı akıllanmayan

Bazen bir güneşim göz kamaştıran
Bazen bir parça tozum farkına varılmayan
Bazen bir düşüm asla ulaşılmayan
Ve bazen bir hiçim, kendi kendine mahkum olan ...

Bazen bir romanım sonu olmayan
Bazen bir kabusum uyanılmayan
Bazen bir günahım kaçılmayan
Ve bazen bir bilmeceyim anlaşılmayan ...

Ben benim, benle yaşamaya mahkum olan
Anlamsızım, baş belasıyım ve çoğu zaman saçma sapan
Anlamsız korkularla beraber yok olmaya mahkum olan
Ve her zaman bir yudum sevgiye muhtaç olan bir çiçeğim belkide
Kim bilir, kim bilebilir ki

Ben hepsiyim belkide hiçbirisi değilim
Siz anladınız mı acaba ben neyim!

Kimine göre yaşam kaynağıyım
Kimine göre en kötüyüm
Kimine göreyse en güzel
Ama bana göre ben yalnızca tuhafım biraz

Bazen saçmalayan böyle
Bazen durup dururken ağlayan
Bazen gerçeklerden tamamen kopan
Sonuçta bir insanım; Herkes gibi garip bir yönü olan

Zeliha Bekoğlu

Bendeki sen

Bendeki sen
Engin, sonsuz bir mavi
Dingin, güvenli bir liman
Yaşama dair güzel olan ne varsa
Hepsinin saklı kaldığı gizli bahçem

Bendeki sen
Sarıp solmayan
Kökleri sonsuzluğa uzanan
Dört mevsim yemyeşil
Hayat ağacım...

Bendeki sen
Yüzümde ki en masum tebessüm
Gözlerimden akan en temiz yaş
Yüreğimde hiç azalmayan ince bir sızı
Kendimden bile sakındığım hazinem

Bendeki sen
Sarıp solmayan
Kökleri sonsuzluğa uzanan
Dört mevsim yemyeşil
Hayat ağacım...

Zeliha Bekoğlu

Beni anlar mısın...

Öylesine çaresiz ve öylesine yalnızım ki ...
Çöl ortasında yapayalnız kalmış
Tüm vahalardan uzakta yaşama savaşı veren bir kaktüsüm ben
Bu göz alıcı aydınlık içinde
Karanlıklar içinde kalmış
Çıkar yolu olmayan bir labirent içindeyim ben
Sen, sen öylesine yakın ve uzaksın ki bana
Ellerimi uzattığımda, tutup hissedebileceğim kadar yakın
Ama aslında bir o kadar da uzak ...
Bu savaşımı senin için vermek güzel şey doğrusu
Seninle huzur bulmak
Seninle mutlu olmak
Tüm gerçeklere göz yummak
Beni anlayabilir misin ki sen
Sana olan ihtiyacımı
Sana olan düşkünlüğümü
Sana olan hasretimi
Hissedebilir misin sanki sen
Tutabilir misin beni uçurum kenarında
Sarabilir misin beni güçlü kolların ve sıcaklığıyla
Yanımda olabilir misin her ihtiyacım olduğu anda
Sevgiden çok daha fazlasını verebilir misin bana
Anlayabilir misin beni, yargılamadan
Sorgu suallerle yorup, kırmadan
Sadece ellerimden tutup
Saçlarımı okşar mısın
BENİ ANLAR MISIN

Zeliha Bekoğlu

Beni sever misin..

Beni sever misin bebeğim
Sana izin versem
Bütün benliğın, tüm yüreğinle
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Dokunmadan okşayabilir misin tenimi
Konuşmadan anlayabilir misin hislerimi
Aramızda okyanuslar olsa da görebilir misin gözlerimi
Hiç incitmeden, yormadan
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Yok, ne öyle gökyüzünde ki yıldızlar kadar çok
Ya da tüm okyanusların maviliği kadar değil
Yalnızca bir insanın, diğerini sevebileceği kadar
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Yıpratmadan, kullanmadan sevgimi
Masumca, tertemiz hislerle
Sevdaının adına yaraşır bir biçimde
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Abartmadan, yıpratmadan
Dolu dizgin bir at gibi coşkuyla
İstekle dolu bir sevda verebilir misin
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Giderken arkanda solgun bir çiçek bırakmadan
Kalbimde kanayan yaralar açmadan
Öz benliğimi sarsıp, yıkmadan
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Rüyalar kadar kısa bir an için de olsa
Hayaller kadar geçici de olsa
Bir umut kadar yalan da olsa
Sevebilir misin beni bir tanem

Beni sever misin bebeğim
Tüm güzellikleri yaşatacak
Aşk adına türküler yaktıracak
Bana bir sevda verebilir misin
BENİ SEVEBİLİR MİSİN

Zeliha Bekoğlu

Beni terk ettiğın gün hayat artık bitecek

Beni terk ettiğın gün hayat artık bitecek
Belki yaşlı gözlerim bir daha gülmeyecek
Şana tutkun şu gönlüm hep seni bekleyecek
İsmin dudaklarımdan bir daha düşmeyecek

İsyankar şarkılarıım dillerden düşmeyecek
Terine tutkun benim ateşinle sönecek
Son nefesimde bile kalbim seni sevecek
Ve senin yokluğunu ölüm örtbas edecek

Zeliha Bekoğlu

Beni üzmeye ne hakkınız var?

Beni üzmeye ne hakkınız var?

Kim verdi bu hakkı size
Yüreğimi ezip geçme hakkını
Kimden aldınız

Susun...
Sakın bir şey söylemeyin...

Biliyorum
Tek suçlu benim
Bu hakkı ben verdim size

Sizi dost bilmekle
Sizi sevmekle
Sizi kendim gibi görmekle

Size anlamlar yüklemekle
Size değer vermekle
Sizi önemsemekle

Bu hakkı ben verdim size

Siz belki de hiçbir şey yapmadınız beni üzecek
Ama benim yüreğim yaralı, kırılgan, narin ve naif
En küçük bir soğuk eda ile
Yaralanır işte böyle....

Zeliha Bekoğlu

Bırak dağılsın saçlarım rüzgarlarda

Bırak dağılsın saçlarım rüzgarlarda
Bırak kavrulsun bedenim ateşlerde
Bırak çırpınsın yüreğim dalgalarda
Bırak dağılayım içki masalarında

Ne fark eder olmak ya da olmamak
Ne fark eder ölmek ya da yaşamak
Ne fark eder iyi ya da kötü olmak
Ne fark eder görmek ya da görmemek

Fark etmez eğer sen yoksan
Sen yoksan ben zaten yaşamıyorum
Bedenimden bana ne
Nefes alsam ne, almasam ne

Yüreğim kalmışken sende
Yaşamamın hükmü yok bu alemde

Ya bu acıyı dindir
Ya da gel beni öldür
Böyle sakat bırakma
Bu kadar öksüz

Ya yüreğimi geri ver bana
Ya da çek vur ama böyle bırakma...

Zeliha Bekoğlu

Bi bilsen sen çocuk

Ne zaman mutsuz bir çocuk görsem
İçim cız eder ta derinden
Sarılıp boynuna sarmak isterim
Hüznünü çekip almak isterim

Bir bilsen sen çocuk
Geri gelmez bu günlerin
Düşlerin olacak nasılsa düşüşlerin
Sönüp gidecek güldükçe gülen gözlerin
Aslında bunlar senin en güzel günlerin

Dans etmelisin yağmurlar altında
Koşmalısın sokaklar boyunca
Uçurtmalar uçurtmalısın rüzgara inat
Ağız dolusu gülmelisin kahkahalar atarak
Top oynamalısın, ip atlamalısın
Düşüp dizlerini kanatmalı
Ve işte sadece o zaman ağlamalısın
Dondurmayı görünceyse unutmalısın

Ah be çocuk sen sadece
Çocukluğunun tadını çıkarmalısın
Hüznü ve mutsuzluğu
Bize bırakmalısın....

Zeliha Bekoğlu

Bilinmezliğin bir köşesinde...

Masmavi bir gökyüzü
Yeşil ve mavinin büyüyle kutsanan bir yer
Işıl ııl çığ taneleri
Göz alan bir güneş ve doğanın tüm renkleri ...
Saflığın diz boyu olduğu bir yer görüyorum düşlerimde
Her gece, her gece o kapıya ulaşmak için koşuyorum
Ellerimi uzatıyorum, tutmak istiyorum olmuyor
Ve her seferinde karanlığa kapanıyor o kapı
Ben yine sessiz sessiz ağlıyorum, bilinmezliğin bir köşesinde ...

Zeliha Bekoğlu

Bilir misin sanki sen...

Bilir misin sanki sen
Her gece ağlayıp, aynı şeyi dilemeyi
Her gün aynı rüyayı görmeyi

Bilir misin sanki sen
Asla olmayacak bir hayalin peşinden
Hiç bıkmadan senelerce koşmayı

Bilir misin sanki sen
Bir hiç için yıllarca yanmayı
Yalancı bir aşk uğruna, her şeyden sıyrılmayı

Bilir misin sanki sen
Acı çekerek sevmeyi
Acıdan inlerken gülmeyi

Bilir misin sanki sen
Bir insanı gerçekten sevmeyi
Onun için tüm acılara göğüs germeyi

Bilemezsin elbette ki bilemezsin
Sen bencilsin başkaları uğruna ağlayamazsın
Bir yabancı uğruna kendini harcayamazsın
Bilemezsin bir tanem, değil bilmek tahmin bile edemezsin
Bin yıl geçse bile çektiğim acıları anlayamazsın
Sevgimin derinliğini kavrayamazsın
Sana göre değil bunlar, sen anlamazsın
Bilemezsin güzelim, bilemezsin

Sen daha çok küçüksün
Zamanından önce de büyüyemezsin
Ve sen de bilirsin ki bir tanem
Emeklemeden yürüyemezsin...

Zeliha Bekoğlu

Biliyorum...

Biliyorum masaldı bu sadece
Biliyorum hayaldi bu sevgide
Biliyorum yalnızdım ben her gece
Biliyorum, ah biliyor, biliyorum

Biliyorum gideceksin sessizce
Biliyorum yalandı bu sadece
Biliyorum benimdi bu istek de
Biliyorum, ah biliyor, biliyorum

Yok hayır olamaz, bu olmamalı
Yok hayır gidemez, o gitmemeli
Yok hayır bitemez, bitmemeli
Sevda bu, bu kadar kolay değil

Artık olmaz, dönemem ben geriye
Artık olmaz, gidemem ben yeniye
Çok geç artık, çok geç oldu bak

Geçti sevda mevsimi
Soldu gönlümün gülü
Bitti artık oyunlar
Yetti artık kavgalar
Ne gözyaşı, ne aşk var
Sadece ağladığım yitık yıllar
Ve o güzel anlar

Biliyorum sevmedin sen hiçbir an
Sadece bir oyundu bu oynanan
Kırıldı kalbim kırıldı yeteri kadar
Bitti artık benim için o yıllar ...

Zeliha Bekoğlu

Bir adam tanıdım...

Bir adam tanıdım
Uçsuz bucaksız bir derinliği vardı
Oysa
Sığ bir görüntünün arkasına saklanmaya çalışıyordu acemice

Belli ki bilinçli bir maskeydi bu yüzüne oturtmaya çalıştığı
Kendini korumak istiyordu hüzünden ve acıdan
Ancak
O bilmesede saklamaya çalıştığı kırılganlıkları çok rahat okunuyordu buğulu gözlerinde

Belli ki çok eski bir hikayeydi bu, onu kendine yabancılaşmaya iten
Unutmak için acı üstüne acı, hüznün üstüne hüznün ekiyordu bilmeden
Oysa
Vedalaşabilse acıları ile karanlık gece yine güneşli bir güne dönecekti

Unutmak ve affetmek insanın kendini özgür bırakmasıdır
Fakat çoğu insan kendini esir etmekten hoşlanır
Acaba
Kendine yaptığının farkında mıydı adam

Özündeki tüm güzel ve iyi duyguları bir bohçanın içine toplayıp
Yüreğinin çok derin bir köşesine gömmüştü yıllar önce
Sonrasında ise
Kendi de girmişti kendi yarattığı kafesin içinde ki yerine

Kalın zırhlar örmüştü kendine, kabuğunun altında kendini güvende hissediyordu
Kimsenin kapatılmış bir defter gibi paketleyip mühürlediği
Duygularına ve yüreğine dokunmasına izin vermezse
Bir daha acı çekmeyeceğini düşünüyordu kendince

Bir yandan da sevmek ve sevilme istiyordu umarsızca
Sanki daha önce hiç sevmemiş sevilmemiş gibi
Yaslanacak bir omuz, sıcacık bir kucak ...
Çok üşüdüğünde ise içi bulduğu herhangi bir kucakta ısınmaya çalışıyordu

Ve bunu her yaptığında çok daha fazla üşüyordu içi
O birilerinin kabuğunun içine sakladığı küçük çocuğu bulmasını
Kabuğunun arkasına ulaşıp ona hadi çık artık demesini bekliyordu yıllardır
Kendini nasıl gösterdiğini unutarak insanlara

Bir adam tanıdım
İçinde okyanusun en mavisini, yeşilin en yeşilini taşıyordu
Oysa
O siyah beyaz görünmeye çalışıyordu insanlara çaresizce

Kendini ve yüreğini kendi elleriyle ördüğü bir zindanın arkasına kapatıp
Sevginin acı çekmek ve bitmek zorunda olduğunu tekrarlayıp durmuştu kendine yıllarca
Ancak
İnsan yüreği susturulamazdı ne sözlerle, ne de kaçmakla kendinden ve insanlardan

Aşk öyle bir şeydir ki hiç ummadığın bir anda hiç istemesen de
Yüreğinden içeri sızar insanın, daha sen ne olduğunu anlamadan

Ve bir gün uyandıĒında
Artık çok geçtir, ne kadar sevmeyeceĒim desen de, y reĒinde  i ek a maya
ba lamı tır bile sevda....

Adam henüz bilmiyordu
Ama  Ērenecekti günün birinde
 ncesiz ve sonrasız bir aşkın
Umarsız ayak izlerinde g l mseyecekti kendi  ocukluĒuna ne e içinde...

Zeliha BekoĒlu

Bir doğruda iki nokta..

Bir doğruda iki nokta..
Biri sen, biri ben
Sonsuz boşlukta yan yana, omuz omuza ...
Ama sınırlı gerçeklikte
Biri Alplerin sağında duran
Ötekisi ise solunda olan
İki noktayız biz..
Somutsal gerçekte, bir el atımı kadar yakın
Soyutsal gerçekte ise, dünyanın öbür ucu kadar uzağız birbirimize
Sen ve ben iki noktayız
Milyonlarca noktanın arasında yapayalnız
Birbirine muhtaç
Fakat bunu kabul edemeyecek kadar da, gururlu ve aptalız biz ...
Sen ve ben iki noktayız
Biz aynıyız aslında
Birleşip tek bir nokta halinde güçlenmek varken
Bir başımıza yok olmaya mahkum ediyoruz kendimizi
Sen ve ben iki noktayız
Güneş ışığı kadar göz alıcı
Birer toz zerreciği kadar önemsiz
Birbirimiz içinse hava kadar, su kadar önemli olan iki nokta
Sen ve ben iki noktayız
Birlikte olması gereken
Birbirini bütünleyen
Bir elmanın iki yarısı gibi birbirine benzeyen
Birbirine muhtaç
Gururlu ve aptal
İki noktayız biz
Aptal gururumuza esir düşmüş
Kendimizi yalnız yaşamaya tutsak etmiş
Sonsuz sevdamızı kabullenemeyen, iki noktayız biz
Sen ve ben iki noktayız
Haydi gel sevgilim, birleşelim
Bir doğruda, koskocaman, parlak ve güçlü bir nokta olalım
Bu aşk hikayesini, burada biz noktalayalım...

Zeliha Bekoğlu

Bir gün...

Bir gün gelip te değişir mi herşey?
Ve güneş yeniden ısıtır mı içimi
Ve yeni umutlar yeşerir mi yüreğimde
Ve asil bir sevda bulur mu beni yeniden
Ve ben  zg rleşebilirmiyim eskiden olduğu gibi
Ve bu kelepçelerden arınır mıyım tamamen
Ve ben ben olabilir miyim gerçekten
Ve tüm var oluşumla karışır mıyım hayata yeniden
Bir gün gelip te değişir mi herşey sahidenden?

Zeliha Bekoğlu

Bir hasret, bin nefret ... (DENE ME)

Yüzyılların ağırlığını omzunda taşıyan bir ulu ağaç ... Sevgimizin yeşerdiği, filizlendiği işte o ağaç ... Bizi hem seven, hem nefret eden, şiirinde ki, şiirimde ki, hüzünlü şarkılarımızda ki işte o ağaç ... Seni ve beni birbirimize bağlayan ve yine bizi hiç acımadan ayıran.. Sevginin büyüğü, insanlığın gizi ve o kutsal ağacın izi ... Seninle ben, aynı yolda yürüyecek ve gün gelecek bir yerlerde yeniden birleşeceğiz. Ama ne yazık ki o güne kadar, kendi isteğimizle çok acılar çekeceğiz. Henüz zamanı gelmedi....

İşte yine aynı yerdeyim, aynı masada oturuyorum... Karşımda boş bir iskemle ve boş bir bardak ama soğuk değil, aksine olabildiğine sıcak... Sanki yanımdaymışsın, sanki henüz yeni gitmişsin gibi ... Ayların o acı, keskin soğukluğundan uzak.. Bardak sıcak ... Bakarken insanlara, gülüyorum kendime, bu betbah, bu rezil ve zavallı halime ... Bir sen, bir ben, bir de etrafımızda olanlarla.. Yo yo, ne sen, ne de ben ... Yalnızca etrafımızda olanlar ... Hep başkaları ... Yılların birikmiş ezikliği ve akan yaşlarla dünyaya bıraktığım nefretin izleri ... Günahtı bu, yasaktı, dünya dursa da olamazdı ama oldu işte ... Bu gün, şu anda ve aynı yerde, acıyla ...

İşte yine burada ... Seninle ama sensiz ... Acıyla ama mutlu ... Karşımda sen, ellerimde ellerin ve kulaklarımda çınlayan o sesin.. Bir martı, bir ağaç ve gelecek günlerden rüzgarlarla gelen bir haber... Yanılmıştım ve kabullenmek zorundaydım ... Yalnızdım ama yalnızca öyle olmasını istediğim için ... Bilmem gerekirdi.. Ama yapamadım ve her şeye yazık, hem de çok yazık ettim ... Bilinmezdi belki de çünkü yalandı ... Ama biz vardık, yaşananlar yalan olamazdı ...

Bir adam var karşımda.. Gülen, konuşan, neşe dolu bir adam ... Nefretini, acısını, isyanını, çocuksu bir tavırla gizlemeye çalışan bir adam. Bir çocuk daha o.. Belki 40 yaşında ama daha bir çocuk o... Her şeyi isteyen, hayal ve umut eden ve acılara dayanamayan bir adam.. Ve o adam haykırıyor ... Koşuyor ve kendini buz gibi, bıçak gibi soğuk sulara bırakmak istiyor. Ama olmuyor, ona engel olunuyor. Yaşam karşısında, yaşam ellerinde artık ama sadece bir demet ...

Bir demet yaşam ... Bir yağmur damlası düşüyor dudaklarıma ve o hıçkırık amansızca özgürlüğüne kavuşuyor. Ağlıyorum Adamı unuttum ... İçimde fırtınalar kopuyor. Adama bakıyorum, olmuyor, bir türlü gözlerinin ta içinden geçip, kalbine süzülemediğim, izin vermiyor, olmuyor ...

Öylesine acı, öylesine derin ve öylesine komik ki anlatamam ... İki yıldır görmediğim bir insan ve yılların hasretiyle yandığım bir diğer insan.. Ve adam ... Rüzgarı dinliyorum. Bana insan sesleri getiriyor. Hüzünlü şarkılar ve acılar ... Rüzgarı dinliyorum. Rüzgarı istiyorum, ne olur içimde ki fırtınaya eşlik et diye yalvarıyorum ...

Bir resim çizmek istiyorum ama sözlerimle ... Seni çizmek, seni anlatmak istiyorum tüm evrene.. Ama olmuyor, gücüm yetmiyor, yapamıyorum ... Ne seni, ne de sana olan sevgimi anlatamıyorum ... Çünkü; Sen anlatılamazsın, sen yaşanmalısın ve görülmelisin, sen her şeye değersin ... Ve sen anlatılmakla bitmezsin ... Gerçek çok uzakta değil, yakala onu ve tut sıkıca ... Ve sen sakın ola benim yaptığımı yapma ... Ve ne olur KIYMA, kıyma ona ... Dinle beni ve ne olur anlamaya çalış ... UNUTMA BİRTANEM, bunu sakın UNUTMA! ...

Dün gece rüyamda gördüm seni yine.. O olgun halin ve en sakın tavrınla. Ellerini uzatıp tuttun ellerimi, dost bir öpüş kondurdun yanağıma, dostça sarıldın bana sıkıca ... Kendimi zorlasam da yapamadım ve sen yine benimle, yalnızca rüyalarımı paylaşacaksın, sonsuza dek benimle yaşayacaksın ...

Acı bir gülümseyiş, acı bir haykırış ve tutamadığım derin bir hıçkırık ... Yüreğimde gizlenen bir giz, içimde yanan bir ateş gibi ... Arzuyla yanan dudaklarımdan dökülen bir söz ve seni sevmenin bedeli olan bu acı ... İçimde yanan ve yıllarca içimde kalan ... Şu gözlerimde ki acılar ve hüznü şarkılarımda ki hasretler kadar derin ...

Hep gül demiştin bana. Sakın ola ağlama ve bir şiir, bir şarkı armağan etmiştin bana. Gülmem için, ağlamamam için ... Ama şimdi ben, sensiz o şiirle, o şarkıyla ağlıyorum. Dökülen her damlada seni arıyor, seni istiyorum. Geçen günlere acı bir tebessümle bakarken, karanlığa haykırıyorum. Ve seni seni, ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum...

Bu acı haykırışımı kimse duymuyor, hatta ben bile, duymak istemedikçe Bırakmak istemiyorum anıların peşini, bırakmak istemiyorum zavallı sevgimi ... Titreyen dudaklarımdan dökülen bir söz; Seni seviyorum, seviyorum.. Allah Kahretsin ki her şeye, geçen tüm zamana rağmen seviyorum, çok seviyorum seni ...

Bir hasret, bin nefret ... Ve sevgiyle tutulan bir el ... İşte bu tek sebep ...

Zeliha Bekoğlu

Bir hayalet sessizliği...

Geceye yummuştı gözlerini akşam
Karanlık sokaklarda yürürken, içimde yankılanıyordu sessizliğin sesi
Bir çocuk bağırıyordu içimde avaz avaz
Ve ben ona, susması için yalvarıyordum
Korkuyordum kendimden, korkuyordum geceden
Bir el, tıpkı benim gibi bir çocuğun elini istiyordum
Çocukluğumun hasretleri bekliyordu, her köşe başında beni
Koşmak istiyordum sonsuzluğa doğru
Bomboş sokaklarda bağırmak istiyordum, feryat figan
Kaçmak, kaçmak istiyordum onlardan
Ama bilinmezliğin gücü engelliyordu beni
Oturmuştum kaldırıma, ağlıyordum ...
Kendi kendimle konuşuyor, sessizliğe haykırıyordum
Yutuyordu gece haykırışlarımı
Sessizliği yırtamıyordum bir türlü
Her geçen saniye biraz daha yok oluşu tadıyor
Sağanak yağan asit yağmurları altında, damla damla eriyerek tükeniyordum
Yok oluşu yaşamak ve zamanın boyutları arasında kendini yitmek
Yalnızlığın girdaplarında kaybetmek kendini
Yitirmek sevilerini, nefretlerini
Yaşamak buysa böyle yaşamak
Acının acılığını hissetmek
Bir oyun bu, benim için artık
Her gün, her gece oynadığım ...
Hep böyle olmuyor tabi
Ama genelde yaşadıklarım aynı
Tıpkı benim gibi, tüm hayaletlerin yaşadıkları gibi
Bir hayalet sessizliği içinde yitip gitmenin acısı
Aşadı yukarı böyle oluyor işte ...

Zeliha Bekoğlu

Bir kaybın ardından... (DENEME)

Bilmiyorum neden, neden tüm bunlar ... Bu koşuşturmacalar, bağrış çağrışlar... Nedendir bilmem tüm bu kalp kırmalar. Neden...

Dün evet daha dün, şu kapıdan neşeyle giren, şakalaşıp coştığımız, kızdığımız birbirimize neredesiniz ... Ölüm nasıl olup ta sarıp sarmalayabiliyor sizi.. Nasıl ... Aklım almıyor bir türlü..

Ne yapıyorum burada ben... Bu yoğun, yapış yapış sıcak kalabalıkta, ne yapıyorum.. Anlamak öylesine zor geliyor ki....

Ben, ben savaşımı verdiğim günlerden bu yana öyle çok benler kaybettim ki.. Oysa kazandığım benler nerede şimdi... Siz neredesiniz...

Umarım hayatta sahip olamadığınız tüm huzura ve mutluluğa, Yüce Allah` ın katında kavuşursunuz. Allah günahlarınızı af etsin, dualarım hep sizinle, sizi özleyeceğim ...

Zeliha Bekoğlu

Bir mr yavaş yavaş tükenir gider

Bir mr yavaş yavaş tükenir gider
Gz açıp kapamak bile
Sandığından daha kısa sürer

Ağlama dur, gönlüm dur ağlama
Boşuna ağlayarak zaman harcama

Ağlama dur, gönlüm dur sakın ağlama
Kaybettiğın hayallere sen ağlama

Bir an bile boşa geçirmeye gelmiyor
Bir bakmışsın ömründen bir yıl daha bitiyor

Zeliha Bekoğlu

Bir senin sevgin, bir sen, bir de aşk..

Senin için yazmak birkaç kelime
Senin için yaşamak ömür yettikçe
Senin için yanmak kor sönmedikçe
Ve senin için ölmek dünya döndükçe
Bana hak, bana yasak ...

Beni hayata bağlayan, çiçek açtıran
Her şeye rağmen ayakta tutan
Bir senin sevgin, bir sen, bir de aşk
Başka şey istemem yar bende kalsan
Dünya durdukça hep benim olsan ...

Dünyada güzel her neler varsa
Yedi veren gülleri önüme aksa
Para, pul, mal, mülk sayısız olsa
Neye yarar canım, sen olmadıkça
Sonsuza dek içinde ben kalmadıkça

Nerede hüznün, nerde gam varsa
Acılar, kederler hep benim olsa
Göz yaşlarım sel olup herkesi boğsa
Hepsine razıyım sen var oldukça
Sevgiyle beni her gün sardıkça

Ölüm vız gelir, acı bir şerbet
Eğer sen varsan, bir de ben varsam
Olmasın bir çatım eğer sen varsan
Bir tek gülüşün hepsinden güzel
O gülen gözlerin her şeye bedel

Zeliha Bekoğlu

Bir sevgi seliydim bir zamanlar ben

Bir sevgi seliydim bir zamanlar ben
Çılgınca, coşkuyla çağlar
İçin için durmadan ağlardım

Bir sevgi yumağıydım eskiden
Önüme geleni sarıp sarmalar
Buğulu gözlerle bakardım dünyaya

Bir sevgi çemberiydim bir zamanlar ben
Işık saçardım etrafıma
Mutluluk dağıtırdım yanımda olanlara

Yıllar öncesiydi tüm bunlar
Herkesi karşılıksız ve çıkarsız
Şafça, tertemiz duygularla
Ölesiye çok severdim o zamanlar

Günler geçti, tüm sevgilerim zamana yenik düştü

Sevdiklerim bir bir yitip gitti
Ve bana o sevgi dolu kalbim yerine
Bir taş parçası bıraktılar geride
Harcadılar gizlice, tükettiler sinsice
Sevmediler, sevemediler yeterince
Yalnızlıktan başka bir şey yok şimdi geride

Yine ağlıyorum ama bu kez acıyla
Yaş kalmayan gözlerimle değil, kanayan kalbimle
Şimdi betbah, şimdi yılgın ve şimdi bıkkınım
Gücüm kalmadı, artık yolun sonundayım

Gerçek sevgiyi arıyorum
Nerdedir bilinmez elbet
Belki de hiç yoktur zaten
Yılların önüne düşmüş, koşuyorum sonsuza
Dolu dizgin bir at gibi korku ve gözyaşlarıyla...

Arıyorum.....

Ve sonunda çaresizliğim ve zavallılığım ile karşılaşıyorum yalnızca

Evet, perde kapanmak üzere

ELVEDA TÜM YALANCI SEVDİKLERİM
ELVEDA HALA VE YİNE DE SEVDİKLERİM
ELVEDA; ELVEDA; ELVEDA SİZLERE
ELVEDA HEPİNİZE.....

Zeliha Bekoğlu

Bir sonbahar gecesi, hava ılık ve nemli

Bir sonbahar gecesi, hava ılık ve nemli
Her yer çok güzel bir toprak kokusuyla kaplı
Meltem rüzgarı ikide bir beni okşuyor
Gökyüzü pırıl pırıl
Ay, oyuncakmış gibi geliyor
Elimi uzattığım takdirde, onu avuçlarımdan içine alabileceğim gibi geliyor bana
Evlerin hiçbirinde ışık kalmadı
Gece lambaları da yavaş yavaş sönüyor
Bir melodi dudaklarımdan pervasızca dökülüyor
Ve bunun çocukluğuma ait olduğunu fark ediyorum ansızın
Yaşayamadığım, öylemlerle dolu geçen çocukluğuma
Sözlerini de hatırlıyorum sokakta ki çocukların bağıra çağıra oynadıkları bu oyunun
Evet aynen şöyle;
"Yağ satarım, bal satarım
Ustam öldü, ben satarım..."
Gözlerim yaşıyor birdenbire
Eski öylemler tekrar canlanıyor
Ve o hıçkırıklar çınlıyor kulaklarımda, hala dünkü gibi yepyeni...

Zeliha Bekoğlu

Bir sonbahar şarkısı

Bir sonbahar şarkısı
Takılmış dudaklarımın ucuna
Kovsam da gitmek bilmiyor
Ne yaparsam yapayım
Beni terk etmiyor
Bir ayrılık türküsü söylüyorum, bilmeden
Korkuyorum seni kaybetmekten, ölmeden
Sen veya ben yok olmadan
Bitmesin bu aşk diye
Yalvarıyorum Tanrı`ya
Ağlıyorum gizli gizli
Her şey öylesine güzel ki
Boynuna sarıldığım her an
Dua ediyorum için için
Benim ol ve öyle kal diye
Hiç istemediğim kadar istiyorum seni
Gözlerinde kaybediyor
Ve yine gözlerinde buluyorum kendimi
Seninle sarhoş oluyor
Seninle yaşadığımı hissediyorum
Dudaklarında buluyorum, hayatın manasını
Ellerinde hissediyorum, gerçek aşkı ve yaşamı
Bir sonbahar türküsü söylüyorum, bilmeden
Ve korkuyorum çok
Düşler bile sona ermeden, uyanmaktan
Bu tatlı aşk rüyasından...

Zeliha Bekoğlu

Bir şeyler var, bir türlü dile getiremediğim

Bir şeyler var, bir türlü dile getiremediğim
Olanca yoğunluğuyla yaşadığım şiirlerde bile erişemediğim
Anlatamadığım, kavrayamadığım
İlk defa tattığım garip bir his bu....

Zeliha Bekoğlu

Bitiş

Ve sonra...

Penceremi kapadım usulca...
Boş ver dedim kendime

Kalkıp bir sigara yaktım
Geçtim bir çay demledim
Bir türkü söyledim
Aynanın karşısına geçip
Hafifçe gülümsedim

.

Benim adım mavi
Sen kendi siyahında kal

Hoş-Çakal

Zeliha Bekoğlu

Biz üç arkadaşık

Biz üç arkadaşık
Hepimiz aynı kaderi paylaştık

Birimiz sevdi, sevildi
Ama kıymetini bilmedi
O çok sevdiğini, zorla geri tepti
Bile bile yalnızlığı seçti
Belki de uyanmak istemedi

Birimiz sevdi, eskiden kendisini seveni
Ama bir zamanlar ret ettiğini
Bu sefer sevdiği ona sırt çevirdi
Yıllar önce yaptığını, ona iade etti
Yalnız şanslıydı, en azından ona yakındı

Birimiz sevdi, seviemedi
Daha doğrusu, yaklaşamadı bile sevdiceğine
Ne onu tanıdı, ne de tanındı
Hiçbir zaman gerçekten mutlu olamadı
Kafasında ki sorulardan arınamadı

Sen, ben ve oydu bu üç arkadaş
Seven ve sevilen sen
Seven ve bir meçhulle uğraşan o
Seven ve hiçbir zaman sevilemeyen de bendim
Ama yollarımız aynıydı
Çünkü; Sonuçta hepimiz mutsuz ve yalnızdık

Biz üç arkadaşık
Hepimiz aynı kaderi paylaştık

Zeliha Bekoğlu

Böyle olsun istemedim... (DENEME)

Mutluyum her şeye rağmen, sensizlik zaman zaman dayanılmaz olsa da mutluyum inan... Biliyorum hiç kimse senin gibi, senin kadar çok sevmeyi beni... Biliyorum hiç kimse, hiçbir zaman da senin gibi ve senin kadar çok sevmeyecek beni... Hala daha yüzüne bakarken, yüzüme bakarken sevgiyle doluyorsa gözlerimiz, özlemimizi içimize atıp, sessizce anlıyorsak birbirimizi

Ne kadar uzun zaman oldu... Başka kollarda, başka aşklarda hırpalayıp dursak ta kendimizi, bitirmeye çalışsak ta günden güne, bu sevgi hiç eksilmedi...

Kendimi hiç af etmedim... Af etmedim... Bunu bil... Sana nasıl kıydım, bize nasıl kıydım... Nasıl yaptım... Ne dayanılmaz zamanlardı, nasıl kaçıp kurtulmak istedim, etrafımızı saran çaresizliklerden... Hayatın üstümüze üstümüze gelmesinden.... Ölmeyi bekledim, ölemedim... İşte bak meleşim onu bile beceremedim.... Şimdilerde ise ne yaşamayı ne de ölmeyi beceremeyecek kadar korkağım.... İkisini de beceremiyorum..

Dayanamadım... Yapamadım.... Seni bir başına bırakıp kaçmayı seçtim....

Böyle olsun istemedim hiçbir zaman...

Direndim ... Direndim... Ama yetmedi... Dayanamadım...

Seni kurtarmak istedim, tüm bu çaresizliklerden... Huzur bul istedim... Gidersem her şey düzelir sandım... Huzura kavuşursun sandım..

Belki de mutlusun sen de... Ben mutluyum inan her şeye rağmen.... Çoğu insana kısmet olmayan bir sevgi var içimizde... Her şeye rağmen, hiç eksilmeyen, bitmeyen, öfkeye nefrete dönüşmeyen....

Kaç insan ayrılığın en son deminde, aralarında ki bağları kesip atarken hala el ele, kol kola, üzülmesin diye karşısında ki gözlerinde buğulanan gözyaşlarını gülümsemelerle bastırmaya çalışarak, sınıksız sarılarak, 'üzülme'.... diyerek yaşamıştır vedaları...

Biliyorum hep kendini suçladın sen, hep ben sebep oldum buna belki de... Sana benim sevgimi kendine kalkan yaptın dediğim zamanlar oldu.... Haksızdım.... Ben senin sevgini

kendime kalkan yaptım hep belki de...

Zaman, mekan, duygular, düşünceler her şey sarmal bir şekilde birbirine girmiş bende... Ben bile bilmiyorum artık ne gerçek ne hayal ... Hayatıma baktığımda bu hayatı ben mi yaşadım.... diyorum... Ne kadar büyük bir şeye sahip olduğumu nasıl göremedim, nasıl bunu kaybettim diyorum....

Böyle olsun hiç istemedim....

İçinde bana biriktirdiğin kırgınlıklar vardır elbet... Zaman zaman benden nefret ettiğin anlarda olmuştur, belki de hala oluyordur..

Haklısın ... Ben de kendimden nefret ediyorum zaman zaman...

Sana yaptıklarım için kendimi hiç af etmedim.. Af etmeyeceğim de bunu bil...

Kendi cezamı kestim.. Çekiyorum...

Anlatamıyorum...

Anlatılacak bir şey de yok esasında.... Ben bir korkağım, kaçmayı seçtim...

Böyle olsun hiç istemedim....

Senin bir gün çok mutlu ve huzurlu olduğunu bilirim inan çok mutlu olacağım. Sen her şeyin en iyisini, en güzelini ve mutlu olmayı herkesten çok daha fazla hak ediyorsun... Sana bunu nasıl yaptım... Sana, bize nasıl kıydım... KENDİMİ HİÇ AF ETMEDİM....Ben af edilmeyecek bir günah işledim...

Böyle olsun hiç istemedim..... Hayata yenildim.... Kaçmak kurtulmak istedim..

Dayanamadım... Dayanamadım....

Ben ne seni ne de senin sevgini hiç hak etmedim...Ben böyle seilmeyi hak etmedim...

Böyle olsun istemedim...

Zeliha Bekoğlu

Bu akşam saçmalamak istedi canım..

Ne ilk hayal kırıklığımsın
Ne de son olacaksın
Biliyorum...

Senin suçun değil bu
İnan bunu da çok iyi
Biliyorum...

Benim gerçeklerim ağır
Kaldırılması zor
Biliyorum....

Hayatın benim için çizdiği plan acımasız
Suçlu aramaksa büyük hata
Biliyorum....

Biraz yazgının payı var elbette
Ama en çok da benim hatalarım
Biliyorum....

Ne seni, ne de başka birini suçlamıyorum
Varsa bir suçlu ortada, o da benim
Biliyorum...

Benim hakkım yok sevmeye yada sevmeye
Hiçbir şey beklemeye hakkım yok
Biliyorum...

Suçum ne dersen, inan ben de bilmiyorum
Yanlış zamanlarda yanlış yerlerde olmaktır belki de suçum
Belki de sadece bir yanlış bir seçimin
Hayat döngümü değiştirmiş olmasıdır
Bedeli çok ağır ama ödemek zorundayım
Biliyorum...

Bir zamanlar birini çok sevmektir günahım
Tüm zamansızlıkları ve imkansızlıkları alt edip
Mutlu olma sevdasına düşmemdir belki de
Sonra bir gün uyanıp da
Her şeyin bir hiç için olduğu gerçeğini anlamaktır
Bomboş bir evin salonunda, kalan üç beş kolinin ortasında oturup
Hişkırı hişkırı ağlayarak uyanmaktır acımasız gerçeğe

Geçmişe bakıp düşündüğümde
Ne gerçekten pek çok insanın kaldıramayacağı yaşanmışlıklarımın
Ne de onlarca yıl bir hiç için verdiğim savaşımın
Hiç bir önemi olmadığını
Yaşanan hiçbir şeyin canımı acıtmadığının
Aslında canımı yakan tek gerçekliğin
Geçmişimin bugünümü karartması
Bugünümü ve yarınlarımı benden çalmış olduğu gerçeğinin
Yarattığı dehşeti kimselere anlatamayışım

Hatta kendime bile söylemekten korktuğumu
İtiraf edemeyişim olduğunu da
Biliyorum...

Her şeyi biliyorum

Her soruyu
Her cevabı
Her açmazı
Her gerçeği
Biliyorum....

Zamanı geriye çevirme şansım olmadığını
Geçmişi yok edemeyeceğimi
Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını
Biliyorum...

Ama hayatın döngüsünü tekrar nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum
Nasıl yaşamaya devam edeceğimi bilmiyorum
Hayat böyle devam edebilir mi onu da bilmiyorum
Gerçeği istersen ben nerde olduğumu bile bilmiyorum

Bir sonun başlangıcında mıyım
Yoksa bir başlangıcın sonunda mıyım
Onu da bilmiyorum

Kendimi yok etmenin eşiğinde miyim
Delirmenin sınırında mıyım
Yoksa
Yeniden doğuşun sancılarında mıyım
Küllerimden yeni bir ben doğurma çabalarında mıyım
Bilmiyorum...

Hiçbir şey bilmiyorum
Ve inan artık
Bilmekte istemiyorum....

Tek bildiğim
Bütün hücrelerimde hissettiğim
Tek duygum
Şu an sadece acı....
Ve
Hayal kırıklıklarımın sürekli kanattığı yaralarımın
Azalıp dinmek bilmeyen sızısı

Düş yorgunu bir gezginin
Gerçeğe uyanışının sancılı serzenişindeyim

Zeliha Bekoğlu

Bu gece beni düşünmelisin ...

Bu gece beni düşünmeni istiyorum
İçin hasretle yandığında
Buğulu gözlerimi hayal et yeter
Arzuyla dudakların titrediğinde
Dudaklarımı düşün yeter
Kapkara bir ukde çöktüğünde yüreğine
Şen kahkahamı duymaya çalış yeter
Göreceksin ki bir umut dolacak gönlüne
Güleceksin özgürce ...
Bu gece beni düşün bir tanem
Yanında olduğumu varsay
Zaten bu yalan da değil
Dinlersen iyice kalbini
İçinde, ta derinlerde bir yerlerde
Varlığımı göreceksin
Sıcak tenimi, sıcak nefesimi hissedeceksin
Kapat gözlerini bir tanem
Yanına geleceğim gözlerini kapattığın an
Gizli bir hayal gibi saracağım seni o an
Bu gece beni düşünmelisin bir tanem
Çünkü; Bu gece ben de seni düşüneceğim
Bir rüyada buluşacağız birlikte
Belki de ayrı ayrı hayallerde
Ama olsun, birlikte olmalıyız bu gece
Haydi, kapat gözlerini bir tanem
Buluşalım evrenin herhangi bir yerinde
Bu gece beni düşünmelisin ...
Hemen şu andan itibaren
Düşünmeye başlamalısın bir tanem ...

Zeliha Bekoğlu

Bu saatten sonra sadece anla

Sana yazmak zul gelir artık canıma
Yaklaşma bile sakın yanıma
Yanıla şaşıla adımı anma
Sen adam olda haddini aşma
Yalana dolana artık sığınma
Hakkın olmayan sevdâyı anma
Bir zamanlar sevmedim sanma
Kendi bahanene sen kendin kanma
Ona buna kızıp sakın bulaşma
Günah keçileri ortaya atma
Çok istiyorsan otur da ağla
Bu saatten sonra sadece anla

Zeliha Bekoğlu

Bu şiir

Bu şiir, hasretimin dilidir
Kalbimin ta içidir
Bu şiir, yalnızca senin içindir
Sana olan sevgimin bir ifadesidir
Bu şiir, benim isyanımdır
İsyankar şarkılarımin bir devamıdır
Bu şiir, acı bir hıçkırıktır
Karanlıkta yankılanan haykırıştır
Bu şiir, seni seven kalbimin sesidir
Aptal gururumun perdesidir
Bu şiir, hasretim dilidir
Kalbimin ta içidir
Bu şiir, kanayan gönlümden süzölmüştür
Sana olan sevgime ithaf edilmiştir
Bu şiir, bir yalvarıştır
Eskiye dönmek için, Tanrı'ya yakarıştır
Bu şiir, kar tanem sana bir çağrıdır
İçimi yakan hasretinin acı bir şarkısıdır
Bu şiir, yalnızca senin içindir
Senden bir şans vermeni sessizce isteyişimdir

Zeliha Bekoğlu

Bugün bir dostuma gittim

Bugün bir dostuma gittim
Öylesine, habersizce uğrayıverdim işte
Ne bu kadar çok sevineceğini
Ne beni bu denli çok özlediğini
Ne de beni gerçekten böylesi sevdiğini bilmiyordum
Ve hatta onu ne çok sevdiğimi....
Bana öyle içten, öyle duygulu
Öylesine özlem dolu bir sarıldı ki, anlatamam
Durdurmayı çok isterdim o anı
Ve defalarca tekrardan yaşamayı
Ama bu güce sahip değilim
Ne yazık ki zamanı geri de getiremem
Beni bu olay neden böylesi çok etkiledi
Neden beni alt üst etti
Düşünüyorum sabahtan beri
Ve ancak şimdi, saat gece yarısı 2'yi vururken anlayabiliyorum
Yitirdiğim, çok sevdiğim bir başka dostumun anısı
Kalbimde çöreklandığı yerden kalkmış
Ve beni can evimden vurmuştu, bugün
Bir his doldurdu yüreğimi birden
Ölmek... Ama ne değişecek ki sanki, hiçbir şey...
Hem yaşamak daha güzel, daha manalı
Hiçbir şeyin sonu değil bu
Aksine bir çok şeyin başlangıcı
Ve elimde bu sefer çok güzel bir fırsat var
Hatalarımdan ders almak ve asla aynı hataları yapmamak...

Zeliha Bekoğlu

Burgaz..

Burgaz'da kaldı bir yarım
Kolum, kanadım, umudum
Burgaz' da kaldı mutluluğum
Dünüm ve bugünüm
Ama yarınlarımı yanıma aldım
Büyük bir coşkuyla yaşama bağlandım
Burgaz' da kalanları ufak bir hüzünle andım
Ama asla pişman olmadım
Yalnız Burgaz' da bıraktığım masalıma yandım
Fakat çok geçmedi, onu da ötekilerin yanına attım
Kalpazankaya'nın büyüsünü kalbime kazdım
Burgaz, seni hiçbir zaman unutmadım

Zeliha Bekoğlu

Büyüme ve gelişme

Büyüme ve gelişme
Gerçek büyüme
Gerçek gelişme
Ancak ve ancak olgunlaşmakla mümkündür
İnsan, anın güzelliğinde
Anın acılığında yoğrulmakla olgunlaşır
Yoğunluklarda boğulmamak
Ve yoğunluğun zevkini çıkarmak
Acımasızca kıymamak yoğunluklara
Ancak olgun insanlara göredir
Duyguları en uç noktalarında
Doruklarında yaşamak herkese göre değildir
Bıkmaksa onlardan, hepimizin sıkça yaptığı bir hatadır
Yalnız yaşamaya tutsak etmek kendimizi
Hepimizin öz benliğinde sakladığı bir gizdir
Anlaşılması gerçekten de zor olan
Ve biz insanları böylesine çekici kılan bundan daha öte değildir

Zeliha Bekoğlu

Cennetim sendin, cehennemimde sen...

En güzel şiirlerimi ben sana yazdım
Sen yaşam kaynağım, ab-ı hayattın
Sen candan öte önce canandın

O son günden beri bir türlü dolmayan yokluğunda

İçimde ki küçük kız çocuğu
Hırçınlaşıyor gün be gün
Eskiden anlamaya çalıştığım pek çok şeye
Tahammül bile gösteremiyorum artık
Her an patlamaya hazır gibiyim
Oysa ne kadar da uysal ve sessizim

Duvarları tekmelerken
Tırnaklarımı kanatıncaya kadar ellerime batırırken
Gözlerimden akan yaşları kimse görmediği için
Bir tek güleç yüzüm gelir akıllarına ben denince
Bilmezler ki o gülüş, nice zamandır yapışıp kalmıştır yüzüme

Batmanda ki Jokere benzetirim kendimi oysa
Yüzümde hiç değişmeyen bir gülümseme
Gözlerimde anlatamadıklarımın puslu örtüsü
Sesimi bile artık tanımayan sana dair kaygılarımla
Can kırıklıklarından ibaret bir abideyim oysa

Her geçen gün kendime olan öfkemi büyütüyor
Doğmayan her gün önce öldürüp sonra diriltiyor
Haykırmak istesem de haykıramam feryat figan
Anlatmak istesem de düğümleir kelimeler anlatamam
Binlerce kaçış planı yapsam da kaçıp kurtulamam

Cennetim sendin, cehennemimde sen...

Zeliha Bekoğlu

Çekip giden sendin, unutma ...

Şu anda seni düşünüyorum
Günlerden beri ilk defa
Bugün ikinci kez vuruluşum
Yüreğim kanıyor, anla
Yüreğim ağlıyor, sen de aldırma..
İçimden bir şeyler koptu sanki
Eski ben, ben değilim artık
Kalbim buz tuttu, kırık ve soğuk
Tam bitti derken, nereden çıktın yine
İstedğin gibi girip çıkamazsın hayatıma
Aynı samimiyeti bekleyemezsin, ukalaca
Ne yapmamı istiyorsun, benden daha
Sana tüm içtenliğimle açmışken kalbimi
Çekip giden sendin, unutma ...

Zeliha Bekoğlu

Dostluklar aşk gibidir...

Kendini bir çerçeveye hapsedmenin ne demek olduğunu bilir misin
Bir karenin hiç değişmeyen dört köşesinde dolanıp durmayı
Ateşin ortasına hapsedilmiş bir akrebin kendini yok edişini anlayabilir misin
Sen, kendi çaresizliğin içinde kıvranırken, başkalarının çaresizliklerini fark edebilir misin
Böylesine bencil, böylesine acımasız olmanın cezasını çekerken
Neden yalnızlıktan yakınıyorsun güzelim
Sen bunu çoktan hak etmedin mi
Bu sonu kendin tercih etmedin mi
Dostluklar aşk gibidir, paylaşıldıkça güçlenir
Ve tıpkı aşk gibi, ayrılıklara yenik düşer
Bir oyun değil ki bu durdurabilesin
Ve olduğu gibi kalmasını isteyesin
Buna hakkın olmadığını bilmelisin
Ve artık zincirlerini kırıp, gerçek yaşamı görmelisin
Uyan güzelim uyan, daha öğreneceğin çok şey var
Ve yine seni, yalnız bırakmayacağım inan
Her şeye rağmen yanındayım
İstersen varlığını tüm yüreğinle hissedebilirsin
Bilirsin, beraberce geliriz her zorluğun üstesinden
Önümüzde kimse duramaz bizim

Zeliha Bekoğlu

Dostuma..

Lise yıllarında sevgili dostum Neslihan için karaladığım satırlardan biri daha :))

İnsanlara kırgın
Yarınlardan umutsuz
Yaşamaktan bıkmış
Ve şimdiden çok yıpranmış
Çok güzel bir çiçeksin sen
Sen güzel kız
Gülmek sana fazlasıyla yakışırken
Göz yaşlarını tercih etmen neden
Hayat denen bu oyundan zevk alman gerekirken
Yalnızca acıları görebilmen neden
Çıkar, at artık şu kara gözlükleri
Gülümseyerek bak yaşama
İnan ki yaşam bir ayna
Ve tıpkı tüm aynalar gibi
Aynı şekilde karşılık verecektir sana
Duru, dupduru ve pırıl pırıl
Bir su damlasısın sen
Saf ve temizsin
Kirlilemezsin ...
Henüz açmamış, kırmızı bir gonca gülsün
Seni koparmalarına izin veremezsin
Her şeyden böyle kaçıp gidemezsin
Güçlü olmalısın bir tanem
Vazgeçemezsin ...
Pişman olacağın şeyleri yapmamalısın
Geriye dönüş olmadığını artık sende anlamalısın
Lütfen gerçeklerden kaçma güzelim
İstesen de zaten kaçamazsın
Kendini kandırmaktan fazlasını yapmazsın
Gün gelir, kaçtığın gerçeklere yakalanırsın
Seni prangalara vurmalarına katlanamazsın
Sen özgürlüğü seven bir kuşsun
Altın da olsa kafeste yaşayamazsın ...
Sen bir yudum sevgisin
Yok edilemezsin ...
Yıllar geçse bile silinip gidemezsin
İnan bana güzelim yaşamak çok güzel
Sıkıca sarıl ona ...
Mutlu insan yoktur, bunu sakın unutma
Yalnızca mutlu anlar vardır, hiç aklından çıkarma
Yaşanan anın güzelliğini hep hatırla
Ve sakın ümitsizliğe kapılma
Aklında bulunsun bir tanem, zaten en kötüsü de budur
Ne olur bir tanem tekrar düşün her şeyi
Bir gün gelecek sen de anlayacaksın gerçeği
Ne ölüm, ne de evlenmek gerçek kurtuluştur her şeyden
Asıl olan kendi ayaklarının üzerinde durabilmendir
Gerçek bundan öte değildir
İnan ki diğer tüm söylenenler, yalnızca bir hikayedir
Unutma bir tanem, kendi hayatını kendin yaşamalısın

Ve asla kendini, bir zincirden kurtarıp
Bir diğetine vurmamalısın
Yaşamın henüz çok başındasın
Elbet bir gün gelecek, gerçeğı sen de anlayacaksın
Ve o zaman sadece aptallığına ağlayacaksın
Kendine zindan ettiğın günlere acıyacaksın
Emin ol ki bir tanem, o gün beni
Yerden göğre kadar haklı bulacaksın
Bana söz ver bir tanem
Ölene kadar seni seven beni
Bu şiirle anımsayacaksın
Ve her zaman güvenebileceğın
Gerçek bir dostun varlığını unutmayacaksın

Zeliha Bekoğlu

Dur, güneşim batma

Birazdan güneş
Batacak yine
Bütün umutları
Gömecek güne

Sıcacık kolları
Artık kaybolacak
Karanlık denizler
Beni bulacak

Dur, güneşim batma
Yarın olmayacak
Bir daha asla
Gün doğmayacak....

Zeliha Bekoğlu

Dün gece otururken rahat koltuğumda

Dün gece otururken rahat koltuğumda
Kapıdan girişini gördüm
Ne olduğunu anlamaya çalışırken
Sarılıp beni öpüşünü gördüm
Dünya benim oldu sanki bir anda
Atıldım hiç düşünmeden kollarına
Öptüm seni, bıkmadan usanmadan
Dans ettik seninle saatlerce
Sıcaklığını hissettim, kokunu duydum
Oturduk seninle, benim tek kişilik koltuğuma
Birbirimiz olmadan geçen yıllardan bahsettik
Elin yüzümde dolaşıyordu
Tüm vücudum alev alev yanıyordu
Öpmeye başladım dudaklarından tutkuyla
Her şey çok güzeldi....
Ama ne yazık ki yalnızca bir rüyaymış
Fakat seni gördüm ya, rüyada olsa mutluyum ben
Kendime geldiğimde, bir yastığa sımsıkı sarıldığımı fark ettim
Gülümsedim kendi kendime
Sen diye zavallı yastığımı öpmüştüm saatlerce
Televizyonun karşısında uyuyakalıp
Böyle bir hayalle aldanmıştım
Benim rüyam buydu dün gece, tıpkı öncekiler gibi
Peki ya sen kiminleydin bütün bir gece
Ben yıllardır yalnız, tek başına
Aptalca umutlarla, seni bekliyorum hala
Biliyorum sen mutlusun başka kollarda da
Ama umrumdamı ki benim
Bana göre sen, hala yalnızca benimsin
Tıpkı rüyalarımda ki gibi
Hiçbir zaman gerçek olmasa da
Rüyalarımda benimsin ya ...

Zeliha Bekoğlu

Eğer hala ağlayabiliyorsan, demek ki hala yaşıyorsun.. (DENEME)

Eğer hala ağlayabiliyorsan demek ki hala yaşıyorsun. Ve yıkılmadan dünya üstüne, kırabilirsin zincirlerini belki de. Neden yalnız olmak gerçek anlamda, çok zor. Neden ruhumuz hapiste, bedenimiz içinde. Bir şeyleri değiştirmek neden zor bu kadar ve göze almak baş kaldırıyı. Tüm evren karşında olsa da ve sen bu savaşta ölsen de, mahkum ölmektense, özgürlük uğrunda savaşında ölmek daha iyi değil midir sence. Ruhun çırpınırken içinde, dur ve dinle, ne diyor diye. Yazık etmişsen hayatına, ya kabul et ya da sızlanma. Dünya yalan dolan, insanlar yalan, gerçek sevgiyi ararsan, boşa geçer yaşam. Yaşamaya bak doğru yanlış demeden, günahlar sarınca ruhunu, bedenin de zaten teslim olur. Tek suçlu sen misin diye boşuna hiç düşünme.

Bunu bana sen yaptın, seni asla af etmeyeceğim.

Gerçek sevgiyi ve aşkı bulduğunu sanarak yaşamışsan ve gerçekler yüzüne bir tokat gibi vurduğunda, uyanıp şaşkın gözlerle bakakalmışsan, durma kaç... Ufuklar sınırsız, hayat saçma, her şey yalan... Neden yaşamak, neden her şey bu kadar zor ve karmaşık. Nasıl olur tüm bunlar ve neden.. Zor günlerde doğru olan ne.. Aslında doğruyu bulsan da ne fark eder yada etmez.

Zeliha Bekoğlu

Elveda...

Kendi kendime bir daha asla dediğim her şeyi
Tekrar tekrar yaşamak yüreğimi burkuyor
Sevmek mi asla, yalan koca bir yalan
Ruhum aşkla beslenirken
Elimde değil sevmemek yeniden ...
Midemde bir ağırlık, boğazımda bir düğüm
Yutkunamıyorum, nefes bile alamıyorum
Tekrar aşık, kederli, alingan..
Karşı koyamıyorum ...
İçimden kopup gelen duygularıma ...
Ağlamak isteyen göz pınarlarıma ...
Kafamın içinde dolanıp duran sana ...
Ne kadar kızsam da anlatamıyorum
İçimde kalması gereken duygularımı
Anlatamıyorum
Dostluğun canımı yakıyor
Dostluğun yetmiyor bana
Dostun olmak istemiyorum daha fazla..
Ne olur anla ...
ELVEDA ...

Zeliha Bekoğlu

En tehlikeli duygumuz: Öfke (DENEME)

İnsan pek çok duyguya sahip ve zaman zaman da pek çok duyguyu bir arada yaşayabilen bir varlıktır. İnsan duygularına bir göz atacak olursak aklımıza ilk gelenler öfke, sevinç, acı, mutluluk, hüznün, neşe, kıskançlık, kibir, hırs, nefret gibi en temel duygular olacaktır. İnsan duygularının bir kısmı yapıcı ve olumlu, bir kısmı ise yıkıcı ve olumsuz duygulardır.

Peki insanın sahip olduğu en tehlikeli duygu nedir?

İnsanoğlunun sahip olduğu en tehlikeli ve yıkıcı duygu bana göre öfkedir. İnsanın zeka, akıl ve mantık üçgenine en fazla zarar veren duygudur. Öfke insanın mantıklı düşünmesinin önüne geçer ve bir nevi geçici akıl kaybıdır.

Öfkelendiğimizde çoğu zaman hiç bir şeyi gözümüz görmez. Öfke anında verilen kararların büyük kısmı sağlıksız ve en çok da bize zarar veren nitelikte kararlardır.

Bazı durumlarda ağızımızdan çıkan sözleri kulağımız duymaz. Oysaki sözcükler çok tehlikelidirler, tıpkı tabancadan çıkan bir mermiye benzerler. Namluyu bir insana doğrultup tetiği çektiğimizde sonuç o insanın ölmesi, sakat kalması ya da yaralanması olacaktır. Çok büyük bir şans eseri ise kurşun isabet etmeyecektir. Ama o namlunun o insana çevrilmesi bile psikolojik olarak, namlunun ucunda ki insana büyük zarar verecektir. Sözcüklerde aynı mermi gibidirler, namludan çıkan kurşunun geriye dönüşü olmadığı gibi ağızdan çıkan sözcüklerinde ne yazık ki geriye dönüşü yoktur. Nasıl ki bir insanı öldürdükten sonra pişman olmamız, milyonlarca defa özür dilememiz o insanı geri getirmeyecekse, öfke ile söylenmiş sözlerinde özrü ve geriye dönüşü de mümkün olmayacaktır. Öfke anında çok sık yaptığımız bir hatadır bu, bazen en sevdiklerimizin bile canını acıtacak sözcükler sarf etmekten çekinmeyiz. Böyle durumlarda yapılacak en doğru davranış sanırım öfke yatışana kadar beklemek ve daha sağlıklı düşünmeye başladığımızda karşımızda ki insanla konuşmak olacaktır.

Öfke aynı zamanda beraberinde şiddeti getirebilir. Fiziksel gücün kontrolsüzlüğüne yol açan bu durum kendimize ve çevremizdekilere telafisi mümkün olmayan zararlar verebilir.

Bazense kapıları çarpıp gideriz, sonuçlarını hiç düşünmeden. Pire için yorganlar yakarız, sonradan pişman olmakta bize hiçbir fayda sağlamaz.

Pek çok insan ise öfkesini besler, farkında olmadan sürekli biriktirir ve sönmeye başladığında körükler. Bu davranışın kendine ne kadar acı ve zarar verdiğinin farkında

bile değildir. Öfke ve nefret sadece çekilen acıyı artırır ve ruh sağlığımızı bozar. Unutmak ve af etmek insanın kendini özgür bırakmasıdır, öfkeyi ve nefreti beslemek ise insanın kendini bitmeyen bir azap ve acının içerisinde hapsedmesidir.

Öfke kasırga gibidir, önce benliğimizi ele geçirir sonra ise etrafımızdaki her şeyi kırar, döker, yaralar ve hatta öldürür. Kasırga sona erdiğinde nasıl bir yıkıma sebep olduğunu görebiliriz ama çok geçtir. Yapabileceğimiz en akılcı davranış öfkeye esir düştüğümüz anlarda o ortamdan uzaklaşmak ve sakinleşene kadar beklemek olacaktır.

Unutmayalım ki öfke ile kalkan her zaman zararlı oturur.

Zeliha Bekoğlu

Eski sevgililer

Eski sevgililer
Hep bize gam, hep bize dűşman ...
Geçmişte kalan
Ama yine de var olan
Eski sevgililer
İçimizi yakan
Kıskançlık ateşini soluklayan
Yıllar geçse bile hatırlanan
Hep bize gam, hep bize dűşman ...

Zeliha Bekoğlu

Figüran...

Bir başkasının hayatında figüran olmak
Onların hayatına biraz renk katmak
Kendi adına hiçbir şey almamak yaşamdan
Onlar için var olmak, onlar için yanmak

Çok mu zor geliyor sana, çok mu zor bana
Hepimiz figüranız bu hayatta
Kandırma kendini, gel dinle beni
Rolünün önemi yok, aslolan sensin

Herkesin hayatında figüranlar var
Herkes aslında kahraman, hem de figüran
Çok mu zor geliyor sana, çok mu zor bana
Hepimiz figüranız bu hayatta

Zeliha Bekoğlu

Gecenin bir yarısında

Gecenin bir yarısında
Yakamozları seyrediyorum
Bu bana öylesine huzur veriyor ki anlatamam
Senin gözlerinde ki sıcaklık gibi
Ellerinin verdiği güven hissi gibi
Seni sevmenin bana verdiği acı gibi
Huzur veriyor bana
Bu saatlerde denizi seviyorum
Aynı her an seni sevdiğim gibi
Yakamozları seviyorum
Küçük birer hayalmişler gibi
Yaşamı seviyorum
Çünkü güzelliklerin de var olduğunu biliyorum
Tıpkı yakamozlar gibi

Zeliha Bekoğlu

Gidiyorum.....

Gidiyorum.....
Acıların bittiği yere doğru
Gözlerim kapalı olarak
Bütün hızımla koşarak
Gidiyorum.....

Başımı alıp uzaklara
Bir çocuk gibi umutla
Mutluluklarımla...
Gidiyorum.....

Acılarımı arkamda bırakıp
Hatıralarla vedalaştıktan sonra
Hiç geriye dönüp bakmadan
Gidiyorum....

Özlemeyeceğim seni
Ağlamayacağım geceler boyu artık
Çünkü; seni de çok gerilerde bırakarak
Gidiyorum....

Mutluyum ben inan ki
Sensiz bir yaşama doğru giderken
Ağlamıyorum....
Gidiyorum.....
Sonsuzluğa doğru
Pembe rüyalarıma ulaşmak için
Bir kuş gibi uçarak
Gidiyorum...

Yalnızlıklarımı arkamda bırakıp
Gözyaşlarını çöpe atıp
Bütün cesaretimi toplayıp
Gidiyorum....
Hiç dönmemek üzere
Bilmeden ölüme doğru gidiyorum beklide
Korkusuzca....
Dolu dizgin bir atcasına tüm hızımla
Gidiyorum....
Kendi mahvoluşuma....

Zeliha Bekoğlu

Gittiğin an mevsim hazana vurdu

Gittiğin an mevsim hazana vurdu
Bütün sevinçler hüsrarla doldu
Gündüz geceye çaldı birden
Bütün ümitler bir bir solup gittiler

Olmasan da yanımda
Tutmasa da ellerin ellerimi
Görmese de gözlerim gözlerini
Yine de sen...
Bir haber bile olmasa da yıllardır senden
Her şeye rağmen, herkese rağmen yalnızca sen

Biliyorum senin de yüreğin benimle çarpar
Biliyorum yokluğumda sen de yok olursun
Bu gece ay ışığı vururken denizin yüzüne
Beni düşüneceksin...

Ben cam kırığı düşler kucağında çırpınırken
Sen de düşler sokağında kaybolacaksın
Her hayalden ve hayaletten beni soracaksın
Görmedik diyecekler, haykıracaksın...
Gökyüzünde, ayın yakamozunda beni arayacaksın
Gelip geçen buluttan, uçuşan martılardan
Yıldızlardan, rüzgardan, beni soracaksın

Bu ayrılık aslında çok uzak bizden
Mesafeler yalan, her şeye rağmen
Bitecek bu yalancı ayrılık
Mevsim yine sana dönecek

Her hazandan sonra baharlar gelir
Benim baharım sensin
Yeter ki yalnız sen ve ben olsak
Ne fark eder mevsimler hep hazan olsa...

Zeliha Bekoğlu

Görmüyor kimseyi gözüm

Görmüyor kimseyi gözüm
Duymuyor kimseyi kalbim
Yalnızca seni düşünüyor
Seni hayal ediyor
Ve gizli gizli ağlıyor

Seni istiyor içim
Seni seviyor kalbim
Ellerini arıyor ellerim
Dudaklarını bekliyor dudaklarım
Ve isyan ediyor, tüm şarkılarım

Dünya sensiz, dönmüyor
Hayat sensiz, geçmiyor
Yaşanmıyor sensiz bebeğim
Geceler bitmek bilmiyor
Ve gündüzlerse, cehennem azabı veriyor

Sen bensin artık
Bende senim bir tanem
Yokluğunla yok olmak, bana kader
Sen, tüm dünyaya değer
Sapsarı ışığınla beni sarhoş eder
Ve geldiğin gibi, ansızın yine çekip gidersin ...

Zeliha Bekoğlu

Göz yaşlarıma engel olamıyorum

Göz yaşlarıma engel olamıyorum
Ve elimde olmadan sürekli ağlıyorum
Kaldıramıyorum artık yaşam denilen bu oyunu
Çok ama çok ağır geliyor bana
Ne için, neden yaşamak
Kimin için var olmak
Amacım ne; Amacım imkansızı var etmek
İmkansızlıklar altında ezilip gitmemek
Sıradan biri olmak istemiyorum
Belki de sıradan birinin mutluluğunu özlüyorum

Zeliha Bekoğlu

Gözlerim sen de sus, sen de sus artık

Kalbim bile sustu, görmüyor musun
Geceler boyun eğdi, bilmiyor musun
Şarkılar sustular, sustular artık
Gözlerim sen de sus, sen de sus artık

Günler nasıl geçti, göremedin mi
Geceler boyun eğdi, bilemedin mi
Aradan yıllar geçti, silemedin mi
Gözlerim sen de sus, sen de sus artık
Ağlama gözlerim, ağlama artık

Sen hala orada, onlarda mısın
Acılar içinde, gamlarda mısın
Eskiye dönme, ne olursun artık
Gözlerim sen de sus, sen de sus artık

Zeliha Bekoğlu

Gururum, onursuzluğumdu benim... (DENEME)

Biz tek kanatlı melekleriz, ayrı kalırsak uçamayız...

Tek kanatlı melek olma hayalleri ile gençliğin asi, gözü kara devinimleri arasında, ben bir Donkişot edasıyla, gece gibi simsiyah saçlarım ve bakışlarım , saçlarımdan ve gözlerimden çok daha siyah bir bilinmezliğin içine sürüklerken kendimi, hayatı alt edebileceğim yanılgısındaydım.

Hayata karşı dimdik duruşum, gözü karalığım, kararlılığım ve seni asla yalnız bırakmayacağım sözlerim ile seni de kendimle beraber bilinmez bir geleceğin ortasına son hızla çektim.

Biz tek kanatlı meleklerdik, ayrı kalırsak uçamazdık...

Bir araya geldiğimizde ise uçmayı hiç beceremedik....

Biz kanatlarımızı birleştirip, uçmaya çalıştıkça hayat bizim kanatlarımızdan tutup, " hey siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz " diye azarlayarak, bizi aşağıya, ait olduğumuz yere çekti...

Donkişotluğa soyunmuş, boyumdan büyük bir karşı çıkışla , yel değirmenlerine karşı bir savaşa girişip, çabaladıkça daha çok batarak, bir bataklığın, bir çıkmazın ortasına gelişin hikayesini kime nasıl, anlatayım...

En sevdiklerimiz bile kıskanç gözlerle bakmışlardı oysa zaman zaman Belki de en sevdiklerimiz sevinmişti, içten içe kanatlarımızın kopup kırılmasına... Çünkü zaman zaman onları bile yok sayacak kadar bağlıydık birbirimize...

Ama en çok hayat En çok hayat kıskandı tek kanatlı melekleri...

Hayatın içinde yeri yoktu böyle bir duygunun. Çıkarsız, saf, tertemiz bir sevgiyi kıskanmıştı... Bütün yokluklara, bütün yoksunluklara, bütün engellere rağmen nasıl bir sevgiydi bu bizi bir arada tutan, birbirimize bağlayan...

Bir şey yapmalıydı ve gerçekten de boş durmadı çok şey yaptı....

İçinde sürüklenip gittiğimiz imkansızlıklardan, çaresizliklerden çok daha fazla şey yaptı...

Benim kalelerimi düşürmek için elinden geleni ardına koymadı.... Ne aç kalmak, ne bir türlü iki yakayı bir araya getirememek, ne de tıkılıp kaldığımız o kördüğüm çıkmazın işe yaramayacağını anladı... Yokluklarından, yoksunluklarından yılmaya niyetim yoktu, farklı şeyler yapmalıydı... Beni kendimle vurmalıydı, önce benim içimde ki kaleleri yıkmalıydı.... Tuhaf çetrefilli yollarla, tuzaklarla kuruldu yolumun üzerine... Zaten yorgun, zaten karmaşık, zaten yıldırdım onunla mücadele etmeye çalışmaktan...

Başka oyunlar oynamalıydı... Oynadı da.... Oyunlarını çaresizlikle pekiştirerek oynadı ... Hep içime atarken bir şeyleri, gücümün tükendiğini, sessizlikle ördüğüm duvarlarımın ardında nasıl bir yaranın kanadığını herkesten, hatta diğer kanadımın sahibinden bile gizleyerek, çok fazla dayanamayacağımı biliyordu...

Her şey benim hatam... Ben Donkişotluğa soyundum ve sonu belli bir hikayenin kahramanı olmayı seçtim ve ait olduğum yerdeyim şimdi...

Peki ya sen ... Senin ne günahın vardı bu oyunda... Benim haddimi bilmezliğim, seni de yakmalımıydı bu kadar..

Keşke....

Keşke....

Keşke...

Keşke zamanı geriye alma şansım olsa...

Ama yok ... Bu mümkün değil..

Zamanı geriye çevirebilme imkanım olsaydı eğer senin hayatına hiç değmeden, beni asla tanımadan, yanımdan teğet geçip gitmeni izlemek isterdim sadece...

Senin yaşamını mahvettim ben... En güzel yıllarını, gençliğini, her şeyini yok ettim.. Hala daha önünü göremediğin bir geleceği şekillendirmeye uğraşıyorsun... Yine aynı çaresizlikler, aynı imkansızlıklar, aynı sıkıntılarla...

Ben karşına çıkmasaydım eğer hayatın belki şu an olduğundan çok daha güzel olacaktı.... Bu kadar büyük zorluklar, acılar yaşamayacağın kesindi ...

Ben köşeme çekildim, kaçtım.... Seni asla yalnız bırakmayacağımı söyleyen ben, seni içine soktuğum karanlık yaşamın ortasında bir başına bırakıp kaçtım...

Sen tek kanatlı melek değilsin... Senin her zaman kendine ait kanatların vardı.. Hala da var... Sen benden çok daha güçlü oldun her zaman Senin soğukkanlı duruşuna zaman zaman rahatlık, sorumsuzluk, vurdumduymazlık desem de, gerçeğin bu olmadığını her zaman çok iyi bildim...

Hep bildim.. Hiç şüphem olmadı...

Kızgındım kendime, kızgındım hayata....Acısını senden çıkarmak istedim belki de...

Ben kendime çizdiğim portrenin ardında , aslında o kadar zayıf, zavallı ve acizdim ki... Kendime çizdiğim portrenin gücünün altında ezildim...

Gururum onursuzluğumdu benim...

Biraz onurlu olup itiraf edebilseydim zayıflığımı belki işler daha farklı olacaktı...

Ben mi... Ben yine aynı ben... Aynı porte...

Hayata karşı dimdik duruşu, asiliği, haksızlığa tahammül edemeyişi, üç kuruş çıkarı için

kimseye minnet etmeyişi, açlıktan ölse gururundan açım diyemeyişi ile ben işte, bildiğin ben... Gene kim olursa olsun karşısında ki kişi, her şeyi herkese söyleyebilecek aptal cesareti ile, doğru bildiğinden şaşmayan, aptal ben... Gene aynıyım bildiğin gibi...

Hayata geldiğimde soyunmuştum Donkişotluğa , istenmediğimi bile bile inatla gelmişim hayata...Sonrasında ise mucize gibi inatla kalmışım hayatta... Ve ben sanırım ölene kadar da hep Donkişot kalacağım...

Sadece bilmediğin bir tek şey var... Biz tek kanatlı melekler değildik... Çünkü ben melek değildim... Melek olamayacak kadar kötüydüm, hele senin yanında

Hoş gerçi bende bilirim ki Azrail de bir melektir Şeytan da... Ben senin hayatının Azrail'i oldum, bunu hiç istemesem de...

Şimdi mahvettiğim bir insanın, mahvettiğim hayatının ortasında, hiç hak etmediği bir mücadeleyi veriyor olmasını uzaktan seyrederken, kendime lanetler okuyorum sadece...

Biz tek kanatlı melekleriz, ayrı kalırsak uçamayız derdik... Oysa benim hiçbir zaman kanatlarım olmadı... Tek kanadım da olmadı, kanatlarımızı birleştirmemiz aslında mümkün değildi... Çünkü kanatları olan sadece sendin... Ve senin hala kanatların var....Yalnızca sana ait olan...

Benim için bir şey yap ve hayata inat tek başına uç meleğim...

Bunu bir gün başaracağından hiç şüphem yok...

Bir gün içinde bulunduğun sıkıntıları aşıp, uçabildiğini, mutlu olduğunu görürsem, o gün bende özgür kalacağım... Hüznünü, acılarını ver bana , sende sadece hak ettiğin mutluluk ve huzur kalsın... Her şeyi unut, sana yaşattığım her kederi, her acıyı unut... Yıkasın yağmurlar yüreğini, benim bataklığımdan geriye hiçbir şey kalmasın... Öyle bir hayat yaşa ki unut her şeyi, silinsin yaşanmışlıklar, silinsin çektiğin tüm acılar, geçmiş ait olduğu tozlu raflarda hiç kapağı açılmayan bir kitap olarak kalsın.

Benim için bir şey yap ve hayata inat tek başına uç meleğim...

Zeliha Bekoğlu

Gülerken ağlamak

Gülerken ağlamak
Gözyaşlarıyla boğulmak
Belki de en sevdiğini kıskanmak
Nedir bilir misin
Ufak bir gülümseyişle kıvrılan dudaklar
Birden bire buğulanan bakışlar
Yanağından süzülen o damlacıklar
Neler hissettirir insana
Buruk bir gülümseyiş
Dudaklarından dökülen sitem dolu sözler
Günler geçse de bitmeyen acılar
Nedendir bilinmez aslında
Bir gün gelir de yaşarsan böyle bir his
O an beni hatırla güzelim
Ve anla neler çektiğimi
Çok zor da olsa

Zeliha Bekoğlu

Gün batımında kavuşmak varken

Gün batımında kavuşmak varken
Ayrılmak neden
Sabaha kadar sevişmek varken
Kahrolmak neden

Gitmesen diyorum
Gideceksin biliyorum
Elimden ne gelir sanki
Gideceksin görüyorum

Aşkı birlikte bulmak varken
Aramak neden
Sonsuza kadar var olmak varken
Yok olmak neden

Sevsen diyorum
Sevmeyeceksin biliyorum
Elimden ne gelir sanki
Gideceksin görüyorum

Zeliha Bekoğlu

Günahın bedelisin

Her şeyin bedeli var
Bir nedeni, sebebi var
Kiminin gülen gözleri ardında
Ağlayan yüreği var

Herkesin nedeni var
Başka, başka
Kimse bilmez, ondan başka ...

Benim de nedenim var
Her şey için sebebim var
Senin de hayatımda
Olman için nedenim var

Günahın bedelisin
Sevabın nedenisin
Sen benim her şeyimsin
Sakin gitme, yanımda kal

Zeliha Bekoğlu

Günahlarım Var..

Günahlarım var, sığmaz sonsuzluğa
Sığmaz gecelerin ıslak yalnızlığına
Sığmaz karanlık yolların arka sokaklarına
Sığmaz başı boş parşolların kıvrımlarına...

Sevgilerim var, sığmaz günüme
Sığmaz kalbimin o en güzel köşesine
Sığmaz gökyüzünün kubbesine
Sığmaz dağlara, nehirlerle, denizlere ...

Arzularım var, sığmaz içime
Sığmaz deli dolu yaşanmamış çocukluğuma
Sığmaz şarkıların derin girdaplarına
Sığmaz uzayın sonsuzluğuna ...

Göz yaşlarım var, sığmaz gecelere
Sığmaz tüm insanların hüznün köşelerine
Sığmaz sevgilerin tükenmezliğine
Sığmaz güneşlerin içlerine ...

Yalnızlıklarım var, sığmaz içime
Sığmaz ne sana, ne de bir başkasına
Sığmaz sevgilerime, dostluklarıma
Sığmaz işte, sığmaz diyorum ya ...

Zeliha Bekoğlu

Gündüz ve gece gibiydik

Gündüz ve gece gibiydik
Sen varken ben yoktum
Ben varken sen....

Senin başladığın yerde ben yoktum
Benim başladığım yerdeyse sen
Yekpare olabilmek sadece bir hayaldi

Böylece kavuşmak mümkün değilken
Ayrılmak da bir o kadar imkansızdı
Ve bir ironiydi aslında bu yaşanan

Bir tek gün doğumlarında ve gün batımlarında
Kavuşmak vardı bize, çok kısa bir an için
Karışmak birbirimize

İşte o anlarda
Ne gündüz vardı, ne de gece
Alacakaranlık bir kavuşum vardı sadece

Sen gündüzdün
Rengarenk, ısıllı ısıllı, cıvıltılı
Neşe gibi, aşk gibi, umut gibi

Ben geceydim
Şiir beyaz, karanlık, sessiz
Ölüm gibi, ayrılık gibi, yalnızlık gibi

Öylesine zıt, öylesine farklı
Neden bir olmak geliyordu içimizden
Gündüz ve gece kadar farklıydık oysa birbirimizden

Renklerini kıskanırdım ben senin, ısıltını
Sıcaklığını ve yakınlığının dokunulmazlığını
Ruhuna akmak isterdim oluk oluk

Sense her zaman dinginliğimde huzur bulmak
Ve gece siyahı yalazlarımda rüyalar görmek
Biraz huzur bulmak istediğini söyledin

İtirazlarımı dinlemezdin ki
Bende huzur bulamazsın
Huzur sensin derdim

Şefkatli, sıcak, yaşam dolu ve yumuşak

İşte o an sen başlardın itirazlara
Yanıyorsun aldanma benim parlaklığıma
Gerçek huzur sensin derdin

Sessiz, kuytu, güçlü ve güvenli

Böylece geçip giderdi zaman
Gel gitler olurdu durmadan
Ne kavuşmak vardı, ne de ayrılmak

Gündüz ve gece gibiydik
Sen varken ben yoktum
Ben varken sen....

Zeliha Bekoğlu

Güneşi Korkuttum

Öyle bir karanlığın içerisinde
Debelenip duruyordum ki
Öyle uzun zamandır
Karanlıkta yaşıyordum ki
Ben bile unuttum
Ne kadar zaman geçtiğini
Bir gün bir aydınlık sızdı
Karanlıktan içeriye
Önce ufacık bir ışıktı
Sonra tüm dünyayı aydınlattı
Umutum kalmamışken
Bir gün güneşin doğacağından
Gözlerim kamaştı parlaklığından
Öyle mutlu oldum ki
Kanatsız bir kuştum
Işıl ışıldım, tüm ışığını çektim içime
Sonra ona yansıtım kendi parlaklığını
Ve böylece
Güneşi korkuttum
O kendi aydınlığını da alıp
Geldiği gibi gitti
Ve ben yine karanlıktayım...
Üstelik karanlık artık acı vermezken
Güneşi gördüm ya kısa bir an için bile olsa
Çok canım acıyor
Bu karanlığa tekrar alışmak
Çok zor olacak

Zeliha Bekoğlu

Hadi gel benimle....

Ayrılığın hüznü sarmışken her yanı
Yalnızlığı bari yaşamayalım
Hadi gel benimle, içelim bu gece
Seninle birlikte uçalım göklerde

Sabaha kadar daha çok vakit var
Seninle son defa coşalım bu gece
Alalım yıldızları, tatalım ayı
Vuralım yerlere, bin parça olsunlar

Sevgimiz gibi, kalbimiz gibi
Ruhumuz gibi, bin parça olsunlar
Dönüş yok geriye, hiç istemesek te
Ayrıldık bir kere, kalbimiz yerlerde

Zeliha Bekoğlu

Hayal-et

İnsanların gördüklerinden ziyade
Bambaşka bir ufuk uzanıyordu
Onun gözlerinin önünde

Karanlık ve isli görüntüsünün altında
Bir panayır yeri coşkusunu taşıyan
Uslanmaz muzip bir çocuktu daha

Yüreğinin masmavi dehlizlerinde
Sapsarı çiçeklerle bezenmiş
Uçsuz bucaksız yemyeşil bir ormandı ümitleri

Ustalıklı çalışılmış bir zarafetle
Gün kızılı gülüşlerinde
Saklardı bütün hüznlerini

Her gün biraz daha yalnız
Biraz daha farkında
Çok daha özgür ve huzurlu

Hiçlikten oluşmuş bir varlık
İnanılması zor bir suret
Hakikat ile yoğrulmuş bir hayalet

Hadi hayal-et

Zeliha Bekoğlu

Hayat korkak etti beni

Hayat korkak etti beni
Eskiden ne kolaydı
Kapıları çarpıp gitmek
Bakmamak ardına
Düşünmemek bundan sonra
Ne olur diye
Oysa şimdi öylemi
Giden hiçbir şeyin yerine
Daha iyisini, hatta aynısı bile koyamamışken
Hep eksik kalmışken bir şeyler
Şeytan çarp kapıyı çek git dediğinde
Bir an durup düşünmek
Ve sonra kalktığın gibi oturmak yerine
Ne hazin değil mi

Oysa ne çok kızardım insanlara
Biraz risk almak gerek, korkak bunlar diye
Sineye çekiyorlar, susuyorlar diye
Gözümde ufaldıkça ufalırlardı
Saygı bile duymazdım kabullenişlerine
Bilmezdim ne zor olduğunu bu kabullenmelerin
Ne acı olduğunu bilmezdim gidememelerinin
Hiç mi onurları yok bunların diye
Konuşmaktan hiç geri durmazdım
Oysa şimdi anlıyorum onların benden akıllı
Benimse kendini bir şey sanan
Bir hayat çaylağı olduğumu

Bir zamanlar ufacık bir kız vardı
Gözü kara, hiçbir şeyden korkmayan
Doğru bildiğinden şaşmayan
Haksızlık karşısında asla susmayan
Gitmesi gerektiği an düşünmeden çekip gidebilen
Her zaman dimdik duran, asla vazgeçmeyen
Yakından tanıyanların
Tanıdığım en ufak büyük insan
Küçük dev diye niteledikleri
O ufacık kız var ya
Gerçek bir donkişottu, boyuna posuna aldırmadan
Kim olduğuna, ne olduğuna bakmadan
Yel değirmenlerine meydan okurdu
Hayat yel değirmenlerine meydan okunulmayacağını
Yenilmeye mahkum olduğunu ona da öğretti sonunda

Hayatın başında ne gözü karaydık
Cesurduk, korkmazdık hiçbir şeyden
Çocuklar korkmaz ya hiçbir şeyden
Eli yanmadan anlamaz ya
Sobaya dokunulmayacağını
Aynen öyle
Hayat tecrübe ile sabittir diye

Boşuna dememişler ya
Yaşadıkça korkmayı öğrendim bende işte
Gelecek günün geçen günü aratacağından
Gidenin yerine yenisini koyamayacağımdan
Bundan sonra neler olacağını düşünmekten
Olasılıkları bir bir irdelemekten
Risk alamaz oldum artık
Kıpırdayamaz oldum yerimden
Susmayı öğrendim, sineye çekmeyi
Eyvallah bile dedim yeri geldi
Ve tüm bunları ben yaptım
Hayat korkak etti beni diyorum ya
Yalan değil deli gibi korkuyorum artık

Zeliha Bekoğlu

Her gün ki gibi değilim bugün

Her gün ki gibi değilim bugün
Her gün ki gibi değilim bugün
İçimde ki yoğun hüzün
Sığmıyor yüreğime

Hadi git gideceksen
Hadi git sakın dönme
Ben seni gömdüm bugün
Yüreğimin içine ...

Zeliha Bekoğlu

Her sene başka bir ada

Lise yıllarından şıpsevdi bir arkadaşşıma yazılmış satırlar, adı bende saklı :)))

Her sene başka bir ada
Yeni bir sevda
Adı üstünde ada aşkı bu
Zevki bir başka
Güneş, deniz ve orman
Yanıyor yüreğim, gel de dayan
Tuzlu tenin çağırıyor beni
Ret etmek sanki elimde mi
Gülümseyerek bakan bir çift göz
Gizliden atılan birkaç kelam
İşte ada aşklarım
Gözümün önünden geçiyor
Hepinize selam ...
Gönlümde yeriniz başka
Sızınız başka
Yarım kalan sevdalar
Acınız başka....
Tadınız ayrı
Tuzunuz farklı
Ama sonuçta hepiniz aynı
Adı üstünde, ada aşkı bu
Bir yaz yağmuru gibi, gelip geçici
Kalbimi ortadan delip geçici
Sızısı farklı, arzusu ayrı
Ama aşk bu
Hem de apayrı
İşte ada aşkı
Nisan yağmuru gibi apayrı
Yıllarca unutulmayan
Küçük kaçamaklardan yalnızca biri bu
Ada aşkı, adı bilinmeyen
Tadı silinmeyen
Ve unutulamayan
Tatlı bir şaka bu...

Zeliha Bekoğlu

Her sonbahar geldiğinde seni özlerim....

Her sonbahar geldiğinde seni özlerim
Yağan yağmurların seni bana getirmesini beklerim
Islak sokaklarda yürürken
Beynimin hasret dolu sokaklarında yürüyüşümü düşlerim
Her sonbahar geldiğinde seni özlerim
Kabaran dalgalarda kaybolmak
Bir sonbahar günü yok olmak isterim
Düşen her yaprakla beraber biraz daha hüzne gömülürüm
Her sonbahar geldiğinde seni özlerim
Yaşamdan koparım tamamen
Kendi dünyama gömülürüm birden
Karanlıklar içinde bir ışık bulamam ben
Sensiz günlerde ölmek isterim
HER SONBAHAR GELDİĞİNDE SENİ ÖZLERİM ...

Zeliha Bekoğlu

Herkes kendince haklı

Herkes kendince haklı
Ama tek ve gerçek hak sahibi
Doğadan başkası değildir!
Bunu anlayabilirlerse insanoğlunun sırtı bir daha asla yere gelmez.

Zeliha Bekoğlu

Işıklar Sönmeden Kaç....

Işıklar sönmeden kaç....
Karanlığın hüküm günü gelmeden kaç...
İçimde ki son umut
Son sevgi tomurcuğu solmadan kaç....

Öfkeler esir almadan benliğimi
Nefret gözlerimi karatmadan kaç.....
Benden uzak, çok uzak zamanlara
Mekanlara kaç....

Zeliha Bekoğlu

İçimde binbir hüzün

İçimde binbir hüzün
Yavaş yavaş kapladı
Tüm benliğimi sadece zulüm
Biraz da ölüm

Ah nerdesin tek çarem, son gücüm
Nerdesin gel artık
Al beni kollarına
Yaşamak ağır aksak yalanlarla
Yetmiyor artık, yetmiyor bana ...

Zeliha Bekoğlu

İkili Yaşam

Hayatının içindeyim
Hayatımın dışında

Gözlerimi her kapadığımda ve her açtığımda
Yaşadığım ve aslında yaşamadığım her saniyede
Dudaklarımdan dökülemeyen isminin atışlarıyla çarparken kalbim
En az senin kadar duru ve asil,
Sevgi dolu gülen gözleriyle sen ve aynada ki aksin
Ve mutluluğunuz karşısında ,
Biraz olsun huzur bulan kalbim

Cennetin dışındayım
Cehennemin içinde

Yaptıklarımın af edilecek bir tarafı olmasa da

Beni bir gün af eder misin
Hakkını helal eder misin
Kendime verdiğim cezaların sonu yok
Gün be gün acılar ekiyorum yaşamın her köşesine
Ama yine de yüreğimde ki acı hiç azalmıyor
Faydası olmuyor ne yapsam da kendime
Acın bir yerde, ben başka bir yerde...

Hayatının içindeyim
Hayatımın dışında

Belli bir zaman kesitine hapsolmuş benliğim
Sadece izdüşümlerinde yaşarken yüreğim
Bulabildiğim en hoyrat ellerde yok etmeye çalışırken ruhumu
Kendime kestiğim ceza hiç ait olmadığım yaşamım

Cennetin dışındayım
Cehennemin içinde

Senin sonsuz şefkat ve sevgiyle dolu kocaman yüreğin

Bir gün af etse de beni
Hakkını helal etse de ahret günü
Ben kendimi asla af etmeyeceğim
Şimdilerde zaman daha bir yavaş geçiyor sanki
Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere, saatler günlere
Günler haftalara, haftalar aylara, aylar yıllara
Ve yıllar sanki yüzyıllara eşdeğer uzunlukta
Damla damla kanarken içim ve damlalar dolarken yüreğime
Kendi kanımdan bir çukurda boğulurken her anımda
Biraz daha acı ekliyorum dayanabilmek için tüm bunlara...

Artık dua etmiyorum kendim için
Sadece senin için dualar ediyorum
Hep huzurlu, mutlu, sevgi ve aşk dolu geçsin diye ömrün
Hayatın içinde sahip olduğum tek mutluluk

Senin sevgi dolu gülen gözlerin ve aynı gözlerle sana bakan aynada ki aksin

Hayatının içindeyim
Hayatımın dışında

Zeliha Bekoğlu

İlle de sen..

İçimde bir yorgunluk
Tüm zamanlardan farklı
Yılların birikmişliğinden başka

İçimde bir acı
Yüreğimin derinliğinde saplı bir hançer
Tüm benliğimden sıyrılıp kopan bir çığlık

İçimde bir özlem
Buram buram sen kokan
Hasretlerin içinde, sıcaklığın aradığım

İçimde bir duygu
Kabına sığamayan bir çocuk gibi
Yerinde duramayan bir his bu

İçimde bir gürültü
Öncesiz ve sonrasız bir aşkın
Ardına bakmayan ayak sesleri

İçimde bir soru
Bulsam onu, rahatlayacağım belli
İçimde sen, aklımda sen

Gecemde, günümde, her yerde sen
Gözlerimde sen, sözlerimde sen
Her yudumda, her nefeste, herkeste sen
Hep sen, hep sen, yine sen
İlle de sen....

Zeliha Bekoğlu

İnsan aklını nasıl kaybeder? İnsan aklını kaybettiğini nasıl fark eder yada fark eder mi acaba? (DENEME)

İnsan aklını nasıl kaybeder? İnsan aklını kaybettiğini nasıl fark eder yada fark eder mi acaba?

Beynimin içinde dolanıp duran tuhaf düşüncelerimin dehlizinde boğulmaktan korkar oldum.... Ne kendimden ne de yaşadıklarımın artık emin değilim... Acaba hepsi benim beynimin ürettiği kurgular olabilir mi?

Bazen beynimin paramparça olduğunu hayal ediyorum ve korkuyorum... Sıkılan tek bir merminin kafatasımdan içeriye girdiğini, beynimi dağıttığını, dağılan parçalar ile beraber etrafa saçılan düşüncelerimin, hayal kırıklıklarımın ve canımı acıtan her şeyin etrafa saçılmasından ve gözle görülür olmasından deli gibi korkuyorum....

Düşünüyorum, biriktirdiğim ne çok şey var, kendime sakladığım, tek başıma sırtladığım ve altında ezilmemek için debelenip durduğum ne çok şey var....

Unutmak istiyorum, hafızamı kaybetmek yada hayatımın sadece korkunç bir rüya olmasını hayal ediyor ve bir an önce uyanmayı istiyorum....

Bilinçli yalnızlık, nedir bir bilen var mı içinizde? Hiç kendi kendinizi bir yalnızlığın içine hapsettiniz mi siz?

Kendinizden, insanlardan ve yaşamdan deli gibi korktuğunuzu hissettiniz mi hiç? Hani Sezen'in herkes yaralı dediği şarkısında söylediği gibi " ne zaman canın yansa bu kadar derinden, sanırsın mümkün değil bir daha bu kadar üzülmen " cümlesinin ne kadar boş olduğunu tüm hücrelerinizde hissettiniz mi? Her seferinde canınızın yanma oranında bir değişiklik olmadığını fark ettiniz mi hiç dehşete düşerek?

İnsan aklını nasıl kaybeder? İnsan aklını kaybettiğini nasıl fark eder yada fark eder mi acaba?

Düşüncelerimin iplerini artık elimde tutamaz oldum. Beynim bana tuhaf oyunlar oynamaya başladı. Durup dururken geçmişin karanlığından çıkıp gelen ucubeler akın ediyorlar. Sanki henüz şimdi yaşanmış gibi bir sıcaklık ve acı kaplıyor tüm yüreğimi...

Aslında canımı yakan şeyin yaşadıklarım olmadığını iyi biliyorum. Aslına bakıldığında büyük travmalar yaşamış bir insan olmadığımı da biliyorum... Hani o film kıvamında ki hayatlardan değil benim ki... Çok kötü şeyler yaşamadım aslında....

Ama neye göre kötü ya da güzel diyebiliriz ki bunlara... Belki çok uç, absürd, travmatik değildi yaşamım ama sonuçta benim canımı yakan pek çok şeyle dolu... Önemli olan da bu değil mi...

Sonuçta şu an inanılmaz yalnız, kimsesiz ve yitik hissetmiyor muyum kendimi... Amaçsız, boş, yarınları göremeyen, yaşayıp yaşamadığından da emin olmayan bir insan olmam yeterli değil mi...

Suçlu kim peki? Suçlu kim? Ben miyim? Yaradan mı? Kader mi? Yoksa benim dışımda ki herkes yani diğerleri mi? Hiçbir zaman tek taraf suçlu değildir di mi? Benim de hatalarım olmalı değil mi?

Küçüktüm ve büyük hayallerim vardı... Yapabileceklerimin sınırı yoktu... Ama olmadı...

Yeterince istemedim mi? O kapasiteye sahip değil miydim peki? Neden şimdi hiç tanımadığım bir hayatın ortasında durup bakıyorum etrafıma... Neden insanları ve hayatı uzaktan seyretmekle yetiniyorum sadece?

Bir sobanın alevlerinde mi yakmıştım her şeyi.... Geleceğimi, hayallerimi... Neden yaşam bana bu denli acımasız ve adaletsiz davranmıştı peki? Doğarken bir günah mı işlemiştim? Neyin bedeli idi ödediğim?

İnsan aklını nasıl kaybeder? İnsan aklını kaybettiğini nasıl fark eder yada fark eder mi acaba?

Yalnızlığımın nedeni etrafımda mutlu insanlar görmeye tahammül edemeyişim olabilir mi acaba? Hayatta yapmak istediklerini yapmaları için onları destekleyen, teşvik eden, sırtlarını dayadıkları insanlar olduğunu görünce kıskanıyor muyum?

Artık ben bile kendime tahammül edemezken insanların bana tahammül edememeleri

normal değil mi? Kendime bu kadar acıyarak bakarken, hayatın iplerini bırakmışken, kimseden yardım talep etmezken ve de uzanan elleri de boş bırakırken ne bekliyorum ki?

Bir mucize mi? Mucizelere inanır mısınız siz? Ben inanmam..... İnanmam ama bekliyorum yine de sanırım... Bir gün uyandığımda, sadece sobanın başında uyuyakalmış küçük bir kız çocuğu olarak kendimi bulmayı bekliyorum sanırım...

Zamanı geriye alabilme imkanımız olsaydı ve her şeyi hatırlıyor olsaydık acaba yine de aynı hataları tekrarlar mıydık? Kader diye bir şey gerçekten var mıdır?

Hayatın döngüsü bir defa bozulduğunda asla tekrar düzelmiyor değil mi? Ne yaparsanız yapın, yaşadıklarınızın sizden götürdüklerini geriye alamıyorsunuz değil mi? Yaşama hakkınızı kaybediyorsunuz, sadece geriye nefes alma ve yeme içme hakkınız mı kalıyor?

Yaşam bu mudur? Yaşam nefes alıp vermekten mi ibarettir? Ya da uyumaktan, yemekten, içmekten vs vs...

Eğer öyleyse ben insan olma ve yaşama hakkımdan istifa ediyorum..... Eğer diğer tarafa giden biri olursa, selam söylesin benden, artık birini gönderip beni aldırabilir, bu dünyada işim kalmadı benim....

İnsan aklını nasıl kaybeder? İnsan aklını kaybettiğini nasıl fark eder yada fark eder mi acaba?

Ben akli melekelerimi kaybettim. HÜKÜMSÜZDÜR! ! ! !

Zeliha Bekoğlu

İnsan olmak... (DENEME)

Mevlana 'nın çok sevdiğim bir sözü ile başlamak istiyorum. ' Ne fark eder ki, kör insan için elmas da bir, cam da ... Sana bakan kör ise SAKİN kendini camdan sanma! ' Ne kadar derin ve güzel bir sözdür bu. İnsanın kendi değerinin farkında olmasının ne kadar önemli olduğunu çok keskin bir dille vurgulamıştır.

Farkındalık kavramı yaşamın pek çok alanında hayati önem taşır esasında. Öncelikle insanın kendi gerçeklerinin farkında olması gerekliliğinden bahsetmek istiyorum. İnsan önce kendi değerinin, yapabileceklerinin ve sahip olduklarının ne kadar değerli olduğunu farkında olmalıdır. Daha sonra ise yaşadığı çevrenin, ait olduğu ailenin ve yaşadığı ülkenin gerçeklerinin farkında olmalıdır.

Kendi gerçeklerini net bir şekilde görmeli, kendi gerçeklerinin farkında olmalıdır ki boş hayaller peşinde koşarken aslında sahip olduğu en değerli özelliğini yani insanlığını kaybetmemelidir.

Neden, nasıl ve niçin sorularının ayırdına varmalıdır. Kendisine empoze edilen dayatma öğretilerin ne kadar doğru olduğunu sorgulamalıdır.

Düşünmelidir insan, sorgulamalıdır, araştırmalıdır, sorular sormalı ve cevapları bulmak için her kaynağı incelemelidir.

Nedir yaşamak? Önce bunu sorgulamalıdır. Yaşamak; yemek, içmek, nefes alıp vermek, uyumak ya da cinsellik ten mi ibarettir sadece? Bütün bu saydıklarımız canlı olan tüm varlıklar içinde geçerli değil midir? O halde bizi diğer canlı varlıklardan ayıran nedir?

İnsan doğmuş olmak, insan olmak için yeterli midir?

Ne yazık ki insan doğmuş olmak bizleri insan yapmıyor ve bana göre insan doğmuş olan her varlık ne yazık ki insan değil... İnsan olmaktan çok uzak insansılarla dolu çevremiz.... Yazık...

İnsan olmak nedir? İnsan olmak bana göre farkındalık ile başlar. Yani insan olduğunun ve bunun ne anlama geldiğinin farkında olmakla başlar. Allah'ın onu nasıl bir varlık olarak yarattığını idrak etmekle başlar.

İnsan kimdir? İnsan doğmuş olan her varlık insan değilse gerçek anlamda insan diyebileceğimiz varlıklar kimlerdir?

Peki nasıl insan olunur?

Bana göre Allah'ın verdiği zekayı, aklı, iradeyi doğru kullanmakla, merhametle, şefkatle ve en önemlisi vicdanla insan olunur. Empati duygusu ne kadar gelişmiş ise insan olmaya o kadar yakındır. Kendisini diğer insanların, diğer varlıkların yerine koyabilme yetisini ne kadar arttırırsa, işte o oranda da insan olma yolunda büyük ve değerli bir adım atmış olur.

Bugüne kadar gelen dinleri ve bu dinlerin kitaplarını incelediğimizde çok net göreceğimiz bir şey vardır. Tüm dinler de Tanrı insana aynı şeyleri emreder. Öldürmeyin, çalmayın, zina etmeyin, iftira atmayın, gıybet etmeyin vs. gibi. Yani kısaca insan olmanın yolunda yapması gereken en temel kavramları öğretir, yasaklar, emreder, ceza ve mükafat vaat eder.

Çok zor bir şey midir insan olmak?

Günümüz koşullarında evet zor bir şeydir insan olabilmek ve insan kalabilmek. Dürüstlüğün prim yapmadığı, her şeyin kokuşmuş bir çark içinde döndüğü bu düzende insan gibi insan olmakta, öyle kalabilmekte zor iştir. İnsansa yaradılışı itibari ile zayıf bir varlıktır. Kolayı seçer ve farkında olmadan insanlığından her geçen gün bir parça kaybeder.

İnsan bedeninin olduğu kadar insan ruhunun da beslenmeye ihtiyacı vardır. İnsan ruhunu hırsla, öfkeyle, nefretle, acı ile beslerse geriye kalan sadece et, kan, sinir ve insansı bir fizyolojik yapı olur ama buna insan demek mümkün değildir.

Acıma duygusunu kaybetmiş, vicdandan yoksun, bencil, çıkar odaklı, ikiyüzlü, nefretle dolu, öfkeli, riyakar bir varlığa insan demek mümkün müdür?

İnsan; ruhunu ne kadar sevgi ile beslerse, af etmeyi, unutmayı, kaybetmek yerine kazanmayı öğrenirse, işte o oranda insan olur ve insan olma onurunu da hak ederek

taşıır.

İnsan olmak bir onurdur. İnsan bedeni ve onuru her şeyden değerlidir. İşte bunun farkında olan insan hem kendi onuruna ve bedenine sahip çıkacak, hem de diğer insanların onurlarını ve bedenlerini kirletmeyecektir.

Böyle bir insan kendisine yapılmasını istemediği hiçbir şeyi bir başka insana yapmayacaktır.

Aslında çok derin ve karmaşık olan insan olmak kavramının pek çok çarpıcı örnekle altı çizilebilir. Lakin yaşamın içinde dehşete düşüren , trajikomik, insan olan herkesin yüreğini burkan, içini acıtan o kadar çok olayı okuyor, izliyor, görüyor ve yaşıyoruz ki ben bu konuda bir örnekleme yapma ihtiyacı bile hissetmiyorum.

Son olarak maskesiz, doğal, açık, net, şeffaf, dürüst, kalbi örümcek ağları ile kaplanmamış, sevgi dolu, vicdan sahibi, merhametli insanların hayatımızdan hiç eksik olmamalarını temenni ediyorum.

Ve Allah kendini insan zanneden bütün insansı varlıklara da biraz akıl, fikir, vicdan nasip etsin, kalplerinde ki mühürleri kaldırsın ve onları gerçekten insan olma onuru ile taçlandırınsın diyor ve susuyorum....

Zeliha Bekoğlu

İnsanlar benim bir gün olsun anlayamadığım türdeşlerim

Çok uzak bir noktadan
Öturmuş hayatı ve insanları izliyorum
İnsanlar benim bir gün olsun anlayamadığım türdeşlerim

Ben onlara uzak
Onlar beni anlamaktan uzak
Hayat onlar için var bense onları izlemek için
Bazen unutuyorum gerçeği

Ve bir insana sanki bende onlardanmışım gibi
Dokunuyorum kısa bir an için

Ve ne zaman bir insana dokunsam
Sadece içim yanıyor
Yüreğim donuyor
Zaman duruyor
Ben duruyorum
İnsanlar durmuyor
Hayat durmuyor
Bir ben duruyorum
Ve bir de ben

Bedenim hayatın içinde var
Bense bedenimden de çok uzak
Kaybolduğum bir karanlıkta
Debelendikçe daha derine batarak
Yok oluşu yaşıyorum
Her gün biraz daha ağır
Her gün biraz daha yalnız
Biraz daha yaralı

Çok uzak bir noktadan
Öturmuş hayatı ve insanları izliyorum
İnsanlar benim bir gün olsun anlayamadığım türdeşlerim

Zeliha Bekoğlu

İnsanlar özgürlükleri uğruna

İnsanlar özgürlükleri uğruna
Sevgilerinden vazgeçtiler
Ve sevgileri uğruna özgürlüklerinden..
İnsanlar inançları uğruna
Kendilerini kaybettiler
Ve kendileri uğruna inançlarını ...
Hangisinin yaptığı daha yüceydi
Daha doğru ve anlamlı..
Hangisinin yaptığı daha saçmaydı
Daha boş ve anlamsız ...
Aslında hepsi bir kandırmacaydı, bir fark edebilselerdi eğer
Hiçbir şeyden vazgeçmek
Yada hiçbir şeyi kaybetmek zorunda kalmayacaklardı
Ah bir bilselerdi, dünya ne güzel olacaktı

Zeliha Bekoğlu

İnsanları sevmeli... (DENEME)

İnsanları sevmeli ... Niye, neden sevmeli? Arkandan vursunlar diye mi? Onlarda seni severler belki ... Kim bilir belki yalnız kalmamak, belki cebinde ki üç beş kuruşu tüketmek, belki de bir süre kullandıktan sonra fırlatıp atmak için severler seni ... Ama gün gelir çıkarları uğruna hiç ummadığın kimseler seni yok sayıverirler ... Çıkartırlar hayatlarından, sana sormaya gerek bile duymadan.. Ne hissedebileceğini hiç hesaba katmadan, belki de ölümünü bile umursamadan ... Anlık hazlar verirler sana, anlık zevkler yetmez olur bir süre sonra. Hep daha fazla sevgi isterler ama onlar, senin kendilerine verdiği sevginin yarısını bile çok görürler sana.. Kırıntılarla doymaya çalışırsın fakat bu sana yetmez ve sevgisizlikler denizinde boğuluverirsin bir gün ... Bir de bakmışsın ki sen yoksun ... Hep; O, bu, şu, onlar, bunlar, şunlar var ama sen yoksun..... Artık sen bir hiçsin..... Parçalandın işte gördün mü? O yüzden boş ver insanları sevmeyi.. Kendini düşün, zalim ol, başkaları uğruna ağlama, bırak onlar senin uğruna ağlasınlar. Boş ver değmez bile döktüğün göz yaşlarına ... Belki de herkes böyle düşündüğü için dünya bu hale gelmiştir. Ama sen yine de sen olmak istiyorsan, boş ver diğer benleri ... Ez, geç, arkana bile bakma yıkıntıların ardından.. Artık unut geçmişte ki her şeyi, umutla, sevinçle bak yarınlara..

Emin adımlarla, ardına bile bakmadan devam et yürümeye, olduğun değil olmak istediğin yolda Sen sensin, unut başka benleri.. Düşünmeye bile değmez umutsuzca yaşadığın günleri ...

Zeliha Bekoğlu

İstanbul...

O güzel, mağrur, heybetli
Şairlerin yazmaya doyamadıkları
Şarkıların anlatmaya kıyamadıkları
Nazlı gelinin başını kaplamıştı yoğun bir sis tabakası
Kükürt dioksit yakarken ciğerlerimi
Yine de solumak istiyordum bu havayı
İstanbul, yine de yine de güzel İstanbul ` um benim
Hayallerimin, umutlarımın ve sevilerimin şehri
Seninle yaşamak zor iş
Ama yine de yine de, her şeye değer be İstanbul!

Zeliha Bekoğlu

İstemekle olmuyor bir tanem

İstemekle olmuyor bir tanem
Çaba harcamak gerek
Söylemekle olmuyor güzelim
Hissettirmek de gerek
Bitti demekle bitmez ki
Günler ağlamakla geçmez ki
Ben geçsem de kalbim geçmez ki
Kandırma kendini, bitmez burada
Boşuna kaçıp gitme
Vazgeçemeyeceğim
Sen istesen bile
Terk etmeyeceğim...

Zeliha Bekoğlu

İşte, o an...

Hızlı hızlı düşen yağmur damlacıklarına bakarken, perdeleniyor gözlerim
Karanlık bir günün ortasına çok uzaklardan bir güneş doğuyor
Önümde bir kapı ve upuzun yollar
Uçsuz bucaksız mavilikler ve sonsuz hayallerin içinde sen
Gülen gözlerinde bir hüznün
Kimsenin fark edemediği bir soru işareti
Mutlulukla mutsuzluk arasında ki boşlukta dolaşan bir insan
Kaybettiği hayallerinin ardından koşarken kaybolan bir hayal
Yok oluşun anlatılamaz acısı içinde kıvranan bir ben
Kendini kaybeden ve bulamayan sen
Kayıp bir şehirde kaybolan iki kayıp insan
Birleşen eller ve yeniden doğan bir ben, bir de sen
Acelesi olan yağmur damlacıkları
Ve gölgelenen bir güneş
Uğultulu sesler çıkaran rüzgar
Fıskıran bir volkan
Birbirine karışan yerle gök
Bir kıyamet sarhoşluğu içinde kararan renkler
Ve aniden doğan yeni gün
Daha parlak bir güneş
Yeşil ve mavinin büyüleyici güzelliği içinde beliren bir gökkuşağı
Ufukta açılan kapıdan sonsuzluğa uzanan bir yaşam
İşte, o an

Zeliha Bekoğlu

İşte, yine yeniden sevdalarda başım

İşte, yine yeniden sevdalarda başım

Aşkın alevi sarmalıyor tüm ruhumu
Bir çift güzel göz yok ediyor sükutumu
Tatlı sözler alıyor bedenimden ruhumu
Kan kırmızı aşk şarabı döndürüyor başımı

İşte yeniden seviyorum bir meçhulü
Yeniden hayaller kuruyor, umut ediyorum
Gelecekte güzellikler bekliyor
Tüm ayrılık düşüncelerini kovalıyorum uzaklara

Yine başım dönüyor, sarhoşum
Geceler boyu uykusuz bir hoşum
Gülerken ağlıyor, ağlarken gülüyorum
Aman Tanrım ben yine, yeniden aşık oluyorum

Akıllanmadı deli gönül
Çağlıyor deli nehir gibi
Ağlayacak birkaç gün sonra bu gözler
Gülüyor şimdi bebekler gibi

Habersiz gönül gelecek acılardan
Sadece anın güzelliğini yaşıyor
Bilmiyor sanki olacakları
Yalnızca güzellikleri anıyor...

Ah aptal, ah abdal gönlüm benim
Geziliyor kuş misali bir o çiçekte, bir bu çiçekte
Esaret zincirini takacaklar boynuna bir gün
Elleri kelepçelenecek
Yüreği zincirlere vurulacak
Ayaklarında prangalar
Bağlanıp kalacak bir çiçeğe
Bilmiyor zavallı, masum yavrucak
Haydi uç şimdi.....
Bakalım nereye kadar
UNUTMA
Bu gidişin bir de dönüşü var

Zeliha Bekoğlu

Karalama..... (DENEME)

Kimseye kızmaya hakkım yok biliyorum. Her şeyin suçlusu ve sebebi benden başkası değil ki..Hepsi benim hatam. Düşünüyorum ve sadece kendimle konuşuyorum. Kimseye bir tek söz söyleyemiyorum. Söylemek istediğim onca şey içinden tek bir sözcük bile çıkmıyor dudaklarımdan. Hayatım pişmanlıklar ve keşkelerden ibaret... Ve bu böyle sürüp gidecek... Değiş artık desem de kendime değişemiyorum. Yapamıyorum. Kimseye kızamıyorum sadece kendime kızabiliyorum var gücümle. Aynaya bakıyorum ve kimsin sen diye soruyorum. Verecek bir cevabım yok.... Susuyorum... Tek bir damla gözyaşı sol yanağımdan aşağı yuvarlanıyor, içim yanıyor..... Sesim çıkmıyor.... Bir gün ben de öğrenecek miyim yaşamayı, bir parça olsun kendini düşünebilmeyi, bencilliği.... Öfkeyi, nefreti ve sevgisizliği... Katılaşacak mı benim de bir gün yüreğim...

Ve

NE ZAMAN! ! !

Zeliha Bekoğlu

Kavak yelleri

Lise sıralarında halen can dostum, canımdan öte olan Neslihan için yazdığım şiirlerden biri :)))

Kavak yelleri
Acının selleri
Günahın küçük elleri
Bak işte esiyor yine
Kavak yelleri
Başında kavak yelleri
İçinde dünyaların hayali
Eski aşkların sızısı
Ve yeni sevdalar bulma arzusu
Kalbinde hüznün ve acı gizli küçük kız
Sonbaharda savrulan yaprak gibi
Takılmışsın peşine, o çılgın kavak yeline
Elinde kırmızı güller
Her gün başka eller
İçinde yıpratılmış sevgiler
Ve gözlerinde dondurulmuş yaşlarla
Seni anlamadıkları için yakınırsın hep
Sana yeterince özgürlük vermedikleri için
Seni sevmediklerinden bahsedersin hep
Oysa ki sevginin bedelini ödemeye de katlanamazsın
Ağlarsın gizli gizli
Karanlık köşelerde yalnızlığına haykırır
Yalvarırsın Tanrıya beklide
Geriye dönebilmek için
Ama sende çalışmazsın anlamaya
Bu hayatın manasını
Çaba harcamazsın onları anlamak için
Yine de kendini haklı bulur ve bildiğini okursun
Boşu boşuna daha çok acı çekersin sen bir tanem
Bu inat ve bu kafayla ...
Henüz öylesine genç ve güzelsin ki
Zindan etme hayatı kendine
Değiş artık güzelim
Ve daha esnek çerçevelerin ardından bak dünyaya
Mutlu ol ve mutlu kal bir ömür boyunca
Sevildiğini de sakın unutma ...

Zeliha Bekoğlu

Kavuşsam artık sana....

Gelsen ve hiçbir şey söylemeden sarsan beni
Sarsan sevincinle, renginle, her şeyinle tüm ruhumu
Kalbim bir kuş gibi çırpınsa avuçlarında
Küçük bir çocuğun coşkusu ile atılsam kollarına
Kavuşsam artık sana...

Yüzyılların ötesinde biriken özlemlerinle yanıyor içim
Tüm bedenim ve varlığımla artık yalnız seninim
Bir martı olsam, aşıp gelsem okyanusları
Bulsam seni kıtaların ardında, bulsam ve sarsam
Sarıp sarmalasam tüm ruhunu...

Ellerinin sıcaklığını duysam, gözlerinde ısınsam
Dudaklarında kaybetsem kendimi
Ve sonra bulsam, kendi içimde seni
Hiç uyanmasam bu rüyadan, ah bir benim olsan
Kavuşsam artık sana ve hiç ayrılmam yanından...

Zeliha Bekoğlu

Kelimelere dökmek zordur ya bazı şeyleri... (DENEME)

Kelimelere dökmek zordur ya bazı şeyleri, kimileri içinse neredeyse imkansız... Evet konuşurken benim için de öyle ama yazarken değil... En azından bu güne kadar değildi... ama şimdi yazmakta zor, çok zor anlatmak bazı şeyleri.. Oysa kalemi elime aldığımda kelimeler bana bile aldırmadan, sağanak bir yağmur gibi dökülürlerdi kalemimin ucundan... Hızlarına bile yetişemezdim çoğu zaman...

Duygularım mı yok oldu yoksa düşüncelerim mi.... Hayır aksine her zamankinden daha yoğun duygu ve düşüncelerim.... O halde neden böyleyim... Bu sessizliğimin sonunda ne var... Korkuyorum kendimden, bir mucize bekliyorum sanırım, mucizelere inanmak istiyorum....

İnsanlara güvenmeyi isteyip de güvenememek ne kadar acı... Birilerine deli gibi ihtiyacın varken, bir omza yaslanıp ağlamayı özlerken, gözyaşlarını içine atmak ne kadar zor...Ne kadar yalnızım, çok üşüyorum, içim buz tuttu artık, sadece soğuk, karanlık ve ıslak....Bu güçlü görüntü, bu gülümseyiş, ne kadar da mağrur, kendinden emin..... Oysa ki cılız bir mum alevi gibi...Söndü sönecek, direniyor direnmesine ama artık çok fazla ömrü kalmadı... Bu görüntü de çökecek, içimdeki yıkık şehir ortaya çıkacak... Ve bunun ağırlığını ben taşıyamayacağım.... Biliyorum....

Bir mucize bekliyorum gizlice, hiç umudum yok desem de, bir mucizenin olmasını umut ediyorum içten içe...

Zeliha Bekoğlu

Kıyma sen, sana....

Sen bir goncasın
Alımlı, nazlı
Narin mi narin
Kederli, yaslı
Olmuyor gülüm, olmuyor gülüm
Bu haller sana
Uymuyor gülüm
Henüz açmamış bir goncasın
Neden söyle bana, böyle yastasın
Kırılma sakın, kırılma sakın
Ne olur canım, kıyma sen sana
İnan dayanamam ben buna
Kıyma sen sana, kıyma sen sana
Dayan gülüm, dayan gülüm
Gelecek yakında inan gülüm
Gülüm

Zeliha Bekoğlu

Kimin gücü yeter beni benden almaya..

Ölümünden en çok korkanlar aslında hiç yaşamamış olanlardır
Korkmuyorum ölümden ben
Hayallerim, umutlarım ve sevilerim olmasına rağmen
Hazırım ona her an
İçimde ki ağaç çoktan büyüdü, kök saldı artık
Değişemem, kaçamam kendimden
Ölümüne sevdalar paklar beni ancak
Ölümüne tutkular, ölümüne arzular
Ve ölümüne kıskançlıklar
Ya severim, ya sevmem
Yok ikisinin ortası, yok işte
Niye, bilmiyorum ben de
Çırlıçıplak bir yalnızlık içinde de olsam varım ben
Kollarımı doladığımda kendime sarılabilirim
Evimi, eşyalarımı ve sevdiklerimi kaybedebilirim
Ama oysa ki ben öyle mi ...
Sonsuzluğun içinde sahip olduğum tek gerçek şey o değil mi
Kimin gücü yeter ki beni benden almaya sanki ...

Zeliha Bekoğlu

Korkusuzca ...

Belki bir gün kavuşurum sana
Kim bilir belki de bu yangın s n verir o en son anda
Tam avuçlarımın arasındayken
Yavaşca kayıverirsin onların arasından
Belki de farkında olmadan yitiriveririm seni
Hiç olmayacak bir anda
Korkusuzca ...

Zeliha Bekoğlu

Kraliçe ÇIPLAK

Öncem yok benim
Sonramda olmayacak
Bugünün kayıp krallığından
Kendime sesleniyorum
Kraliçe ÇIPLAK! ! !
Daha da acısını istersen
Zaten hep Çıplaktı....

Zeliha Bekoğlu

Limon çiçeği kokan düşlerim var yine de...

Biten zamanlar var artık hatırlayamadığım
İçimin acıdığını bildiğim ama hissedemediğim
Rüyalarım var ölesiye korktuğum kaçamadığım
Gerçeklerin gölgesinde solmaya mahkum hayallerim
Ümitlerim bir bir kaybolup gitse de
Limon çiçeği kokan düşlerim var yine de
Ayrık otlarını gönöl bahçemden söküp atalı çok oldu
Yeni bir hayatta, insanlarla gönöl bağı kurmamaya
Dünyama girmelerine izin vermemeye
Işıklarımı bir kez daha çalıp götürmemeleri adına
Ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım aslında ...
Ama ne ben uslanırım ne de bu deli gönölüm
Senin gibi güzel insanlara kapılarımı açmamak
Ellerimi uzatmamak hiç bana göre değıl
Ve sen de gönölümde ki yerini aldın bile
Güzel zamanlarda hep beraber gülebilmek
İçimiz acıdığında birlikte ağlayabilmek
Limon çiçeği kokan düşleri paylaşabilmek için
En azından bir adım attığımızı düşünmek güzel
Rüyaların hep gerçek ve güzel olsunlar ...

Zeliha Bekoğlu

Mevsimler ve Duygular...

İlk şiir yazmaya başladığım dönemlerden , ilkokul sıralarından kalma şiirlerimden biri :))))

İlkbahar geldi yine...
Doğa bayram yapıyor
Her şey ama her şey şarkı söylüyor
Kuşlar, balıklar...
Hatta çiçekler bile
Sevinçler, coşkular
Yeni hayatlar...
Çiçek açmış ağaçların
Sabahları yapraklarında ki çiğ taneleri bile
Sevinçten şarkı söylüyorlar
Ve insanlar...
Sabahın erken saatlerinde, o gür sesiyle uyanırken horozun
İçlerindeki anlayamadıkları hareketlenmeler, saadetlerle
Kışın kederini, karanlığı atıverirler içlerinden...

Şimdi hava sıcak, bunaltıyor insanı
İnsanlar yerlerinde duramıyorlar
Birbirleriyle kaynaşıyor
Yaşama arzusuyla doluyorlar
Ağaçlar dallarını eğmişler
Yazın yakıcı sıcağından
Toprağa sığınıyorlar...
Ağaçlar toprağa
Kuşlar ağaçlara
İnsanlar insanlara
Yani herkes birbirine sığınıyor
Kendine bir eş, bir dost, bir arkadaş
Sığınacak bir yer arıyor
Yaz, insanı hayata bağlıyor...

İşte yine geldi sonbahar...
Ağaçlar soyunuyorlar
Yazın bunaltıcı sıcağından kurtulmak için
Hayat, yavaş yavaş bitiyor
Ölüm rüzgarı çarpıyor yüzümüze, hırslı hırslı...
Bütün öfkesini veriyor bize
Hıncını bizden alıyor sanki...
Ve insanlarda
Kışın yavaş yavaş yaklaşmasıyla bun alıyorlar
Canlılıklarını yitiriyor, kederleniyorlar...
Kendilerini kaybediyor
Duygularıyla çetin bir savaş ediyorlar...

Ve her şey bitti...
Ayazlı günler başladı
Dışarısı fırtınalı
Ve bunun haricinde
İnsanların kafasında da büyük şimşekler çakıyor
Fırtınalar oluyor

Karanlık günlerde, düşüncelerde kararıyor
Aydınlık günlere büyük bir özlem duyuluyor...
Ölüm rüzgarı daha da hırslanıyor
Bütün gücüyle püskürüyor bize..
Şokaklar Azrail kaynıyor
Ölüm, bizi bekliyor
Ve kış bize gücünü gösteriyor
Her şeyi bitiriyor...

Zeliha Bekoğlu

Mutlu anlarımızda hiç mutsuz anlarımızı anmayız

Mutlu anlarımızda hiç mutsuz anlarımızı anmayız
Oysa ki mutsuz anlarımızda, hep mutlu anlarımızı düşleriz
Biz insanlar gerçekten de çok garibiz
Geçmiş mutluluklarımızdan medet umar
Ve yine geçmiş mutsuzluklarımızdan korkarız
Ama biliriz ki hepimiz
Ne geçmiş mutluluklar, bize mutluluk getirir
Ne de geçmiş mutsuzluklar, anda ki mutluluğumuza gölge düşürür
Bilsek de bu gerçekleri hepimiz
Herhalde bir tür iç güdüyle, kaçınıyoruz bunlardan
Ve düşünsek de bu gerçekleri hepimiz
Unutuyoruz kısa zamanlarda, besbelli...

Zeliha Bekoğlu

Ne fark eder... (DENEME)

Uçsuz bucaksız bir yalnızlığın ortasında, göz yaşlarımı yüreğime akıtırken dost bir ses duymak istiyorum ... Sesimin tınısından içimde ki acıyı anlayabilecek, beni anladığını anlayacağım dost bir ses ... Kendimi yalnızlığın ortasında kaybetmemek adına dost bildiğim sesleri aramak, daha da bir yalnızlaştırıyor aslında ... Hepsinde farklı farklı duygularla ... Günlük telaşları, kendi yılgınlıkları, kaygıları, korkuları, sevinçleri ve aslında bana ne deyişleri ... Hepsinde biraz daha kırılanlaşıyor yüreğim ... En dostum dediğimden, en son aradığım insana kadar hepsinde aynı ve en çok da en sevdiklerim acıtıyor canımı ...

Telefonum elimde, karanlığın ortasında bir başıma kaldığımda; İki kat daha yalnız, iki kat daha mutsuz, iki kat daha kırgın ve umutsuz..

Yanlış yapan ben miyim? HAYIR! Belki de Evet..... Ne fark eder ki ... Her yanlış bir yanlış daha ekleyerek bir zincir oluşmadı mı sonuçta

O halde söyle! ! ! NE FARK EDER.....

Zeliha Bekoğlu

Ne güzeldi yaşamak eskiden

Ne güzeldi yaşamak eskiden
Dizlerimin yara olduğu günlerde
Kendimce büyük
Kocaman dertlerim vardı
İstedğim elbiseyi ya almazlarsa
Neden yeni bir bebeğim yok gibisinden

Ne güzeldi çocukken hayat
Safken ve henüz kirlenmemişken
Bir su damlası kadar berrakken
Yalan nedir bilmezken
İhanetin acısını henüz tatmamışken
Bir elma şekerine tav olurken

Ne güzeldi her şey o zaman
Büyümenin bunca zor olduğunu bilmezken
Ve bir an evvel büyümek arzusu ile doluyken
Hayallerimin sınırsız olduğu
İstedğim olmayınca ağlayıp, tepindiğim
Şımarma hakkına sahip olduğum günlerde

Bilseydim büyümenin ne demek olduğunu
Nasıl insanı yorduğunu
Acılarla tanıştığını
Ne kadar ağır ve zor olduğunu
Ve hayatımın en güzel zamanlarını yaşadığımı
Daha bir coşkuyla yaşamaz mıydım çocukluğumu

Zeliha Bekoğlu

Ne olur bir tanem incitme beni

Yeni bir hayat kurmaya geldim
Her Şeyden vazgeçip kalmaya geldim
Seninle bir bütün olmaya geldim
Ne olur bir tanem incitme beni

Herkesin kalbini kırdım da geldim
Ölümü göze aldım da geldim
Seninle sonsuzu bulmaya geldim
Ne olur bir tanem incitme beni

Ellerini uzatıp tutabilirsin
Boynuma sarılıp öpebilirsin
Benimle bir bütün olabilirsin
Ne olur bir tanem incitme beni

Yeni bir hayat kurabiliriz
Aşkı en başından yazabiliriz
Seninle çok mutlu olabiliriz
Ne olur bir tanem incitme beni...

Zeliha Bekoğlu

Ne yapsan hak

Onca aşk arasından
Bula bula seni buldum
Kana kana sana kandım
Ne yapsan hak
Bunca yanmak az bana
Geçmiyor ki bu günler
Bitmiyor hiç ümitler
Yarın çok geç
Nerde kaldı o günler
Gerçek olsa hayaller ...

Zeliha Bekoğlu

Neden...

Her şeyi olduğu gibi bırakmak
Kaçmanın bir diğerk anlamı değıl midir sanki ...
Belki tanımsal bir yumuşaklık veriyor ama
Gerçekten ne kadar, uzaklaşabilir ki
Ancak, ne kadar kendimizden kaçabiliyorsak, işte o kadar
Oysa ki bunun ne denli zor olduğunu, bilmez miyiz sanki
Neden bu denli zayıf ve zavallıyız ki
Neden bu denli yalnız, bu denli muhtacız ki ...
Ve neden koşarız, sonsuza dek arkasından
Neden, neden, neden, hiç anlamıyorum ki ...

Zeliha Bekoğlu

Niye ben, neden burası...

Neden buradayım, bilmiyorum
Ne işim var burada
Kimim ben, ne istiyorum
Nereden geliyor, nereye gidiyorum
İnsanlar benden ne istiyorlar
Peki ben onlardan ne bekliyorum
Ne bu, bir oyun mu
Ben oyun oynamayı sevmem ki...
Niye mecbur oluyorum oynamaya
Ben tiyatrocı değilim ki...
Niye rolümün hakkını vermek zorundayım
Neden, şimdi bu adalet mi
Niye ben, neden burası
Bir bilen var mı....

Zeliha Bekoğlu

Notre Dame'nin Kamburu

Notre Dame `nin kamburuyum ben
Onun kamburu dışında
Benimse içimde
İkimizi de sevmez kimse
Onun görünüşü yüzünden
Beni ise dosdoğru olmam yüzünden
Yalnızlık bizim ortak alın yazgımız
İnsanlar bizim ortak kırılım noktamız
Düşünen insan yalnız insan
Eğer istemiyorsan ben gibi olmak
Sorgulamayacaksın
Duymayacaksın
Görmeyeceksin
Umursamayacaksın
Önüne çıkanların üstüne basıp geçeceksin
Riyakar, bencil ve iki yüzlü olacaksın
İnsanlara duymak istediklerini söyleyeceksin
Görmek istedikleri gibi görüneceksin
Yapmıyor musun tüm bunları
O halde Notre Dam'ın kamburusun sen de...

Zeliha Bekoğlu

O da bunu anlamışçasına, yalnız benim anlayacağım bir dille bana gülümsüyor...

Gökyüzü ağlıyor
Göz pınarlarımın kuruduğunu gördüğü için, benim yerime o ağlıyor
Doğa sanki benim adıma isyan ediyor
Kalbimde ki fırtınaya eşlik ederek
Beni kendime getirmeye çalışıyor
Ağaçlar ve rüzgar büyük bir uyum içinde hareket ediyorlar
Şimşekler çakıyor ve gök gürliyor
Yağmur bardaktan boşanırcasına aralıksız yağıyor
Ben bunları seyrederken kendime geliyorum
Ve doğa susuyor
Gecenin karanlığında etraf gizemli bir sessizliğe bürünüyor
Yere bir iğne düşse sesini dört bir yandan duyabilirsiniz
Çünkü, Her şey ölmüşçesine...
Hareketsiz ve sesiz
Artık hiçbir şey hissetmiyorum
Sanki ben de bir ölüyüm
Uzun bir aradan sonra sabahın ilk ışıkları görünüyor
Uzaklardan bir horoz sesi geliyor kulağıma
Karşıda ki camiden gelen ezan sesi bütün yüreğimi kaplıyor
Ve beni alıp bambaşka dünyalara götürüyor
Kuşlar ötmeye başlıyor
Hafif hafif esen rüzgar, ağaçların yapraklarını hışırdatıyor
Ve böylece bir senfoni doğuyor
Doğa sanki bana "günaydın" diyor
Biraz sonra ise bir hareket başlıyor
Dükkanlar açılıyor, işlerine yetişmeye çalışan insanlar telaşla hareket ediyorlar
İşte yeni bir gün daha başlıyor
Yeni umutlarla dopdolu bir gün
Bir önce ki gün yavaş yavaş mazi oluyor
Ve ben de bu yepyeni güne, içimde ki yaşama sevinci ile başlarken
Hafif bir tebessümle teşekkür ediyorum
O da bunu anlamışçasına, yalnız benim anlayacağım bir dille bana gülümsüyor...

Zeliha Bekoğlu

O rüzgar canım sen, sen olsan ...

Gecenin o eşsiz maviliğinde
Karanlık ve sessiz saatlerde
Mehtabı seyretmek için baktığım an
Mehtap, sen olur bir an
Anlayamam birden bire ne olduğunu
Kavrırım kısa bir süre sonra
İçimde ki özlemin açığa çıkmış
Mehtap bana seni getirmiştir
Bir yıldız kayar yavaşça
Seni isterim o anda
Küçük bir çocuk gibi umutla
Umutla dolar içim bir anda
Denize attığım bir taşla
Dalgalar sular hızlıca
İçimde ki sen büyüsün halka halka
Yayırsın dört bir yanıma
Koskocaman bir odada
Yapayalnız bir başıma kalsam
Duvarlar, duvarlar gülerler bana
Göz yaşlarımla dalga geçer
Tıpkı senmişcesine dokunurlar yavaşça
Bir meltem rüzgarı okşasa yavaşça saçımı
Yok etse bir anda acılarımı
Sürükleyip gitse bütün arzularımı
O rüzgar canım sen, sen olsan ...

Zeliha Bekoğlu

Olmayan Kızıma

Sen henüz yoksun
Belki de hiç var olmayacaksın
Seni hak edecek bir baba
Çıkacak mı karşıma
Bilmiyorum

Tıpkı bana benzeyen gülüşünle
Yüreğimi ısıtacak mıyım
Bir gün gülen gözlerinde
Kaybettiğim hayallerimi bulacak mıyım
Annem deyip sarıldığında bana
Mutluluğa doycak mıyım
Bilmiyorum

Sen benim olmayan kızım
Son umudum, son arzum

Hayatın acımazlığı
İnsanların hoyratlığı
Dünyanın adaletsizliği
Bu denli ayyuka çıkmışken
Sana sahip olmaya hakkım var mı
Bilmiyorum

Sen benim olmayan kızım
Son hayalim, son düşüm

Sen henüz yoksun
Belki de hiç var olmayacaksın
Sana kavuşacak kadar şanslı mıyım
Bilmiyorum

Zeliha Bekoğlu

Onun adı yok, çünkü; o hiç kimse! ! ! (DENEME)

Neredeyim ben... Nasıl geldim buraya, hangi rüzgar attı beni bu uçsuz bucaksız, kurak, sararmış, ölü ve duyarsız bir hayatın ortasına. Kimler ve hangi nedenler getirdi beni içinde bulunduğum amaçsız, boş, koskoca bir hiçlikten oluşmuş hayatıma... Nasıl ve nerede başlamıştım yaşamaya... Hangi hayaller ve umutlarla.. Umut ekmişim oysa geçeceğim yollara ve sevgiyle sulamıştım çiçeklerimi... Çiçeklerim neredeler, kim çaldı onları benden, neden boyunları bükük şimdi, neden bir bir solup gittiler... Yeterince sevgi, ilgi ve emek veremedim mi onlara... Hayallerimi beslerken ihmal mi ettim çiçeklerimi... Umutlarımı hayatın gerçekleri içinde kaybettim öyle değil mi? ... Çok şey bekledim belki hayattan, yaşamaktan, var oluştan... Kimsenin bu kadar sevgi dolu olmaya hakkı yok değil mi bu iğreti hayatta... Sevdiğin sürece eziksin çünkü, ezilmeye mahkumsun... Boyun eğişlerini, vazgeçmişliklerini güçsüzlüğünden sanırlar, oysa ki bilmezler ki gerçek neden, gerçekten sevmektir aslında... Alışık olmadıkları şekilde, sevgiye yaraşır bir biçimde, özgürce, sınırsızca, bitip tükenmek bilmeyen bir şekilde sevmek...

Bir zamanlar bir kız vardı. Hayatı uçsuz bucaksız bir dünya sanırdı... Bilmezdi ki oysa sevdiğinin iki dudağının arasından çıkacak birkaç sözle bile bütün hayallerinin ve umutlarının çöküvereceğini... Öylesine yaşam ve sevgi doluydu ki, sevginin en büyük güç olduğuna inanırdı... Yanılıyordu... Onu pek çok defa uyarmaya çalışmıştı diğerleri ama o diğerleri gibi olmak istemiyordu ki.... O inanmak istiyordu sevgiye... Ve sarıldı gerçek sevgi sandığı dikenli çalılara.. Canı yansa da bu gerçekliğe olan inancı onun direncini kamçılardı her defasında... Sonunda dikenlerinin ona bir gül bahçesi olarak geri sunulacağını sanıyordu.... Oysa yanılmıştı.. Yıllarca direndi, dikenlerinden bir gül bahçesi yaratmaya çabaladı, hayatın tüm sorumluluğunu sırtına aldı, savaştı.... Ve bir gün uyandığında anladı... Hayat sevgiyle biçimlenemeyecek kadar acımasızdı... İnsanlar onun yüreğinin çırpınmalarıyla aslında pek de ilgilenmiyorlardı.... İnsanların tek ilgilendiği şey vardı ki o da kendi bencil mutluluk arayışlarıydı...

Ve biliyordu aslında pek çok şeyin nedeni ve sorumlusu yalnızca kendiydi... Öylesine beklentisiz yaşamıştı ve öylesine beklentisiz sevmişti ki, insanlar onu unutmuşlardı. Ve öğrenmişti kendi gerçekliğini....

Onun adı yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Çünkü o hiç kimse olmaya mahkum. Aklının ve mantığının yolunda yürümeyi ret ettiği sürece hiç kimse olarak kalmaya mahkum... Yüreğinin sesiyle, sadece sevgiyle devam ettiği sürece onun adı asla olmayacak.... ONUN ADI YOK, ÇÜNKÜ; O HİÇ KİMSE...

Zeliha Bekoğlu

Otobüsteki kız

Otobüsteki kız
Her akşam, sekize beş kala otobüsünde görürüm seni
Gizemli, mahsun, hüzünlü
Mağrur ve vahşi
Merakımı uyandırır bu halin
Kıskançlık dolu bakarken gözlerin
Otobüsteki kız
Güzelce, alımlı ve ukala
Bukleli saçların, işveli bakışların
Takılır aklıma hep
Düşmanca tavırların
Otobüsteki kız
Aramızda anlayamadığım bir elektriklenme
Tüylerim diken diken olur, seni görünce
Neden bilmem, saçını başını yolmak isterim
Tüm benliğimle senden nefret ederim
Otobüsteki kız
Bir gün rüzgarın getirdiği bir konuşma mı buna neden
Ah bilmem, ah bilemem
Bir gün olsun sana dostça gülümseyemem
O duyduğum kelimeler gelir aklıma, tam gülümseyeceğim anda
Otobüsteki kız
Rüzgar mı suçlu burada
Yoksa ben mi
Yada onu delicesine, ölesiye sevmem mi
Yoksa sen misin her şeye neden
Ah bilmem, ah bilemem
Seni bir türlü sevmem
Otobüsteki kız...

Zeliha Bekoğlu

Ölene dek seni özleyeceğim ...

Sensiz baharlar gelmiş, gitmiş
Anlamadım ...
Her gün renksiz ve manasız
Kapkara bir kış günüydü benim için
Rengarenk çiçekler açmış
Çok güzel günler gelmiş, gitmiş
Fark etmedim ...
Ben hep sonbaharı yaşadım
Sensiz yaşayamadım güzellikleri
Baharları anlayamadım
Mutluluklar hüznün sağanaklarımda yok oldular
Hasretinle gözlerim kör oldu gülüm
Gelip geçen baharları
Her mevsim başka bir güzellikle açan çiçekleri
Göremedim....
Sensiz yaşamadım ben
Yaşamıyorum, yaşamayacağım da
Karanlık ve ıslak dünyamda
Yalnız rüyalarıma girdiğin günler gülümseyeceğim
Diğer günlerdeyse tıpkı şimdi olduğum gibi
Ölümün gelmesini umutsuzca bekleyeceğim
Ölene dek seni özleyeceğim ...

Zeliha Bekoğlu

Özledim seni, hiçbir zaman özlemediğim gibi

Özledim seni, hiçbir zaman özlemediğim gibi
Zifiri karanlıklarda aradım seni
Ama bulamadım, bulduğumu sandım
Yanılmışım, sen diye hayaline sarılmışım...

Zeliha Bekoğlu

Peki Şimdi ben kimim?

Korkak bir kedi yavrusuydu dűŐlerim
En bűyűk korkumdu dűŐűŐlerim
Bir ileri, iki geri derken
Yoruldu dűŐűnűŐlerim

Erken gelen bahara aldanmıŐ
Ayva   ekleri gibiydi umutlarım
Bastırınca kar, boran, fırtına
Sűnűp gitti ıŐıklarım

Geçmişin hayaletleriydi
En bűyűk kabuslarım
 ıkınca gűn ıŐıĒına
DaĒıldı bulutlarım

AydınlıĒa olan aŐkı yűzűnden
ıŐıĒa koŐan pervaneler gibiydim
Kavrulunca içim, yanınca tenim
Susup kaldı yűreĒim

Kayıp bir kentin ortasında
AĒlarken yarınlara
Haykırdım sonsuzluĒa
Peki Şimdi ben kimim?

Zeliha BekoĒlu

Pişman mısın dersin asla değilim

Varlığımın seni yok etmeye başladığını
Günden güne tüm hücrelerini kemirdiğini
Bir kanser hücresi gibi hayatına yayıldığını
Fark ettiğimde hiç düşünmedim gülüm

Aldım elime bir hançer
Sapladım yüreğine
Bana ait tüm duygularını
Söküp aldım öylece

Aynı hançerle
Kendi yüreğimi de
Söküp attım ben
Köpeklerin önüne

Pişman mısın dersin asla değilim

Seni yaşatmak için
Benim ölmem lazımdı
Bir şey yapmadım ki gülüm
Sadece öldüm ben

Şimdilerde senin tamamen iyi olduğunu
Yepyeni bir yaşamda umutla yol aldığını
Seni öldüren değil, seni yaşatan bir sevdaya
Yelken açtığını bilerek ölsem de gam yemem artık

Dolmayan boşluğunda
Özleminin dayanılmaz olduğu zamanlarda
Her anını en başından tekrar tekrar yaşayarak
Senin izdüşümünde var oluyorum ben

Hayatına ansızın sızmıştım
Ben bile nasıl olduğunu bilmeden
Ve hayatından usulca kayıp gittim
Sen bir anlam veremedin

Ve bir gün anlarsan
Sakin üzülme gülüm
Kendimden vazgeçişim
İncitmesin seni

Pişman mısın dersin asla değilim

Zeliha Bekoğlu

Sahte dostluklar.. (DENEME)

Sahte dostluklar, sahte sevgiler, sahte insanlarla tüketilmiş zamanlar.. Hayatın ve insanların tüm ikiyüzlülüğüne rağmen yine de gerçek kalmak... Neden yaşamın içinde bir tek gün olsun bende duygularım, düşüncelerim ve davranış biçimlerimde farklı davranamıyorum. Benim ikinci yüzüm nerede... Neden her şey çıkar odaklı kurulmuş, neden bu kadar dengesiz, bu denli adaletsiz ... Neden yanlış zamanlarda, yanlış mekanlarda, yanlış insanlarla, değmeyecek dostlara, değmeyecek aşklara, beş para etmez insanlara hak etmedikleri değerleri ve anlamları yüklüyorum. Hayat bir oyun ve ben hala otuzuma üç basamak hala alışamadım... Ve sanırım hiçbir zaman da alışamayacağım. İnsanların duyarsızlığına, duygusuzluğuna, insan olmaktan çok ötede bir nokta da oluşlarına şaşırarak, üzülecek ve belki de yanlış yapan benim diyeceğim. Kaç insan tükendi hayatımın içinde, kimler kayıp gitti yaşanmış günlerde.. Herkes belki de yaşamın bir yerlerinde insanlar tarafından incitildi, hayal kırıklığına uğradı, yıprandı, üzüldü ve bir daha incinmemek adına ikinci yüzünü keşfetti... Ben ne zaman öğreneceğim bunu, insanların yüzlerine gülüp arkalarından konuşmayı, dost değilken dost olmayı, sadece çıkarlarım doğrultusunda insanlarla olabilmeyi, ne zaman ... Biliyorum ki öyle bir an gelecek ki, işte o nokta da pek çoklarından çok ama çok daha tehlikeli olacağım... İçimde ki azmi, sevgiyi, inancı, zekayı ve akli çok farklı güdülerle kullanmaya başladığım an kendimle karşılaşmak istemem asla.. Umarım bu asla geçcek olmaz.. Bazen aklımdan geçse de yine de insanların özlerinde iyi olduklarına dair inancım, kendime olan saygım, buna izin vermiyor.... Farklı olabilseydim şu an olacağım yeri hayal etmek zor geliyor... Önümde duracak engel, yoluma çıkabilecek insan da tanımıyorum. Kötü olabilmek nasıl bir şey acaba.. Aldırmamak o veya bu şekilde hayatında olan, ilişki kurduğun insanlara sadece çıkar odaklı nesneler olarak bakabilmek.....

Ne kadar saf ve aptal yaşamışım hayatı. Hiç tanımamışım insanları, hiç anlamamışım, ben bu dünyaya nereden geldim. Bu dünyaya asla ait olmadım ve sanırım olamayacağım da

Sevgi yalan, aşk yalan, dostluklar yalan.. Hayatımda ki her şey anlamını yitirmişken, sevgiye, insanlara, paylaşılan anlara olan inancımı kaybetmişken, sıfırdan başlamak, yeni yapılar oluşturmak öyle zor ki ... Belki istesem yapmak kolay ama bunu yapmak istediğimi de sanmıyorum. Biliyorum ki yeniden anlam kattığım her şey yerle bir olacak, anlamlar yüklediğim her insan anlamsızlaşacak, binalar yıkılacak, yerle bir olacak ve ben tekrar bir enkazın altından çıkmaya çalışacak, tekrar kırılacak, tekrar en dibe vuracağım ... Artık kaldıramıyorum..... Var olmak istemiyorum.. Belki de kötü olan, yanlış yapan benim.... Artık bilmiyorum.... Hiçbir şeyden emin değilim.. Kalbim her geçen gün biraz daha karanlıklaşır, ruhum kötüleşir, vicdanım sesi her gün biraz daha cılızlaşırken ortaya çıkacak eseri görmekten ürküyorum...

Her şeye rağmen, bugün bile hala ve hala inatla sizleri düşünmek, nasıl hissedeceğinizi, ne kadar üzüleceğinizi ve aslında nedenlerini bildiğim halde tüm bunları düşünmek içimi yaksa da, bir kısmınızı hala çok sevmek nasıl bir aptallık, nasıl bir acizliktir bilmiyorum. Ben aptal ve aciz biriyim...Sevgi dolu bir yürek insanı aptal ve aciz yapıyor... Bilin ki aslında her şeyin farkındayım.... Ve işin acı yanı da şu ki zaten her zaman da farkındaydım!

Bir gün içimde ki tüm sevgi yok olduğunda, nefret tohumlarını ekersem kalbime ve onları sulayıp yeşertmeyi becerirsem yüreğimde, işte o gün saşın karşıma çıkmayın.... SAKIN BANA MUHTAÇ KALMAYIN.... ASLA ELİMİ UZATMAYACAGIMI BİLİN

Ama korkmayın buna izin vermeyeceğim. Sizlere benzemektense, zamanın ve sizlerin sayesinde kendimi kaybetmektense ölmeyi tercih ederim.... Her gün, her gece dua ediyorum 'BEN BEN OLMAKTAN ÇIKMADAN ÖNCE BU CANI BENDEN AL TANRIM' diye.. Ne kadar paramparça, ne kadar üzgün olduğumu sanırım hiçbir zaman anlamayacaksınız...

Dik durmak, sağlam kalmak, inatla yaşamaya ve varlığını sürdürmeye çalışmak, temiz kalabilmek, özünden ayrılmamak ne kadar zor... Daha ne kadar bu şekilde dayanırım bilmiyorum. Kimseyi kırmamak, incitmemek, yaralamamak, üzmemek adına hep kendimden feda ederek bir şeyleri, daha ne kadar gidebilirim bilmiyorum. Hayatın başında son hızla giderken, bir duvara çarpmak kader olsa gerek

Her canlının bu hayata bir geliş amacı ve misyonu var, ufak yada büyük, kendince ama çarklar için en ufak bir dişli bile önemlidir.... Benim de bu şekilde olmam da, ilahi bir neden vardır elbette... İsyan etmiyorum ama dayanma sınırlarımı çok aştım artık ...

Ne kadar kötü bir insanmışım meğer ki bu denli yalnız ve bu denli çaresizim Göz yaşlarımı görmediğiniz için haklısınız belki de, yüreğimi göremediğiniz için, dışardan nasıl görüldüğümün farkındayım.. Asla karşınıza çaresiz ve zayıf çıkmayacağım, Allah beni size muhtaç etmesin asla Canımı alsın ama bunu yapmasın... Tek dileğim budur.... Eğer olursa da bir gün, en büyük günahı işleyip, yine de bir an olsun size muhtaç kalmayacağım.... Bu da yeminim olsun.... Benden uzak, Allah'a yakın olun... Her şey gönlünüzce olsun....

Hiç kimseyi istemiyorum, sevmek, insanlarla yakınlık kurmak istemiyorum... Tek istediğim tek başıma, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek, kimseye muhtaç olmadan yaşayabilmek....

Sevgi, aşk, dostluk her şey ama her şey sizlerin olsun...

Ben sadece birazcık huzur istiyorum.... Bir parça huzur.....

İncitilmiş zamanlardan uzaklaşabilmek mümkün mü acaba

Zeliha Bekoğlu

Selam...

Özgürlüğün türküsünü yazmak istedim
İzin vermediler, henüz çok küçüksün olmaz dediler
Onlarda haklıydılar, bilemezlerdi
Bu çocuk yüreğın ne kadar acıyla yoğrulmuş
Bütün zincirlerine rağmen ne denli özgür olduğunu

O zaman aşkın türküsünü yazayım dedim
Yine aynı cevaplarla, yüreğimi ezdiler
Oysa ne denli sevgi dolu olduğumu
Gözlerime bir kez baksalar anlayacaklardı

Ve bir gün rüzgarın getirdiğı bir sevda türküsüyle büyülediler
Yıllarca bıkmadan o türküyü söylediler
Doğru, nereden bilebilirlerdi, onu benim yazdığımı
Ve onlara çok uzak bir diyardan selam yolladığımı ...

Zeliha Bekoğlu

Sen ahmaksan neye yarar edilen ikrar

Senin gücün yeter mi beni yıkmaya
Yakıp yıkıp, sözsüz sessiz bırakmaya
Susuyorsam sanma ki korktuğumdan
Asaletimin yazgısıdır benim susmam

Sana ne kadar edersem edeyim ikrar
Sen ahmaksan neye yarar edilen ikrar

Hayat denen yalancı çobana kanma
Aklını başına topla boşuna yanma
Kendi yalanına sen kendin kanma
Sana hiç kimse dokunamaz sanma

Sana ne kadar edersem edeyim ikrar
Sen ahmaksan neye yarar edilen ikrar

Elim kolum bağılıysa kaç yazar
Beni benden başka kim esir yapar
Akıyorsa gözyaşım sanma ki zarar
Gözyaşlarım her an, benim içimi yıkar

Sana ne kadar edersem edeyim ikrar
Sen ahmaksan neye yarar edilen ikrar

Sanma ki sen, ben darağacındayım
Doladığın ilmekle boğulmaktayım
Gün be gün eriyip yok olmaktayım
Oysa ki ben yeniden doğmaktayım

Sana ne kadar edersem edeyim ikrar
Sen ahmaksan neye yarar edilen ikrar

Zeliha Bekoğlu

Sen benim hayatımda aslında hiç yoktun...

Sen benim hayatımda aslında hiç yoktun
Sen benim hayatımda aslında hep vardın
En olmadık bir zamanda yaşadık bu aşkı senle
Ben yasaklı, ben tutuklu, sen başka alemlerde

Ben seni aslında herkesten çok sevdim
Ben seni aslında her şeyden çok istedim
Ama yanlış bir zamandı, bağlarım vardı
Koparıp atmaya hiç zaman olmadı

Yıllar geçti, her şey bitti ama aşkın hiç sönmedi
Bugün bile yanar hala yüreğim hasretinle
Unutmadım, unutmayı istemedim bir kez bile
Yaşıyorsun sen en güzel duygularla içimde

Yıllar geçse, ömür bitse, ne fark eder herkes gitse
Uzarlarda olsan bile, hayallerin hep benimle

Zeliha Bekoğlu

Sen benim her şeyimsin

Sen benim her şeyimsin
Ama anlamazsın ki....
Çünkü; Senin dostların, arkadaşların
Senin ailen, senin sevgilerin de var
Ama oysa ki benim
Senden başka, neyim var ki sanki
Yok işte, yok
Sen benim her şeyimsin
Sahip olduğum tek şeysin
Benim olmasan da, yine de benimsin ya ...

Zeliha Bekoğlu

Sen benim hiçbir şeyimsin....

Sen benim hiçbir şeyimsin....
Bir dağın tepesinde açan yabani bir gül gibi
Kutuplarda yaşayan bir fok gibi
Gökyüzünde uçan bir kuş gibi

Sen benim hiçbir şeyimsin.....

Yağmurdan sonra açan güneş gibi
Uyanınca biten bir düşünce gibi
Küçük bir çocuğun ağlaması gibi
Çarçabuk yaşanan ve bitensin....

Sen benim hiçbir şeyimsin....

Hani o köyde ki köhne ev gibi
Uzayda yer alan bir yıldız gibi
Okyanusta ki bir yunus gibi
Sen benim hiçbir şeyimsin...

Ama belki de her şeyimsin...

Zeliha Bekoğlu

Sen bensin, benimsin, biriciğimsin....

Bir şiir yazsam
Mısra sensin, uyak sensin
Bir resim yapsam
Güneş sensin, ağaç sensin
Bir hayal kursam
Ümit sensin, murat sensin
Bir roman olsam
Olay sensin, mekan sensin
Bir damla göz yaşı olsam
Acı sensin, sebep sensin
Bir şarkı olsam
Duygu sensin, arzu sensin
Ben dünya olsam
Güneş sensin
Deniz olsam
Tuzum sensin
Ekmek olsam
Aşım sensin
Sen bensin, benimsin
Biriciğimsin...

Sen dünsün, bugünsün, yarınsın
Sen bir düşsün, bir hayalsin
Karanlık bir odada ki ışık sensin
Aşk sensin, sevda sensin
Bir çığlık gibi dört yandan yankılanan özlem sensin
Yıllardır aradığım mutluluğun ta kendisisin
Sen roman kahramanı değil, somut bir gerçeksın
Sen bir bebeksın, sen güzelsın
Sen berrak bir nehirsın
Sen bir çiçeksın
Bir yudum sevgisin
Sen her şeysin, hayatın ta kendisisin
Sen bir kuşsun, hürsün, alımlısın
Bilmeşen bile sen bensın, benimsın
Biriciğimsın....

Tek tesellim, tek hasretimsin
Karanlık gecelerimin ışığı sensin
Her şeyin sebebi sensin
Sen benim kara gülümsün
Gülen ayvam, ağlayan narım
Sevincim, göz yaşım, kederim
Denizim, taşım, toprağım
Yeşil ormanım, mavi gökyüzüm
Buğday tarlam, güneşim, ateşim
Canımsın, kanımsın, her şeyimsin
Ellerimsin, gözlerimsin
Dünyama renksin
Duygum sensin, acım sensin
En büyük mutluluğum ve hüznümsün
Daha ne diyeyim ki gülüm

Sen bensin, benimsin
Biriciğimsin....

Zeliha Bekoğlu

Sen Işıdığında... (DENEME)

SEN İŞIDIĞINDA,

İçimin bütün ışıkları sönmüş, bütün insanları gitmiş, bir karanlık bulut çöreklenmiş başıma, terk edilmiş bir şehirden daha yalnız, rüzgarlarla dalından kopmuş bir yapraktan daha mutsuz, yere düşüp bin parça olmuş bir bardaktan daha yıkıktım....

Gece yarısında güneş, nasıl olup ta bulmuştu beni.. Oysa bir yaprak dökümü, bir hazan mevsimi, bir son duraktı içinde bulunduğum an...

Nasıl olup ta güneş gece yarısı bulmuştu beni...

Ben ki cennete bile gitse cehennemi bulan, nereye gitse bir felaketle karşılanan, kafasının üzerinde en güzel yaz mevsimi bile bir yağmur bulutu ile dolaşan, dünyanın en talihsiz insanı değil miydim...

Nasıl olup ta güneş gece yarısı bulmuştu beni...

Bu işte bir yanlışlık olmalıydı... Ve yıllardır aradığım bu yanlışlığın ne olduğu idi ...

Sen benim dünyama doğamazdın, daha geniş ufukların olmalıydı... Sen ancak evrenin içindeki en büyük galaksinin güneşi olmalıydın. O galaksi ise asla ben olamazdım. Benim at gözlüklerim arkasından zaten olmayan ufukum daha da daralıyordu... Ama sen çok farklıydın. Işıl ışıl, hayat dolu, evrenin bilinmezliğine kanat çırpıp için için çırpan, sonsuz bir ufukla oluşmuş bir insandın....

Ve bütün yüreğim, bütün benliğim ve tüm hücrelerimde, içimde susmak bilmeyen bir heyecanla, çılgık çılgıca istesem de seni, sana bunu yapmaya hakkım yoktu....

Seni kendimden mümkün olduğunca uzak tutmalıydım. Kendi karanlığımda senin ışığını söndürmemeliydim. Ama yapamadım...

Karanlığımın içine çekiverdim seni de ve ışıkların gün geçtikçe benim karanlığıma yenik

düşüyor. Sende karanlıklaşıyor, sönüyorsun. Kısacası her gün biraz daha ölüyorsun.

Ve bu bana acı veriyor.

Ama elimden bir şey gelmiyor. Bencilce bir arzuyla seni istiyor ve kimseyle paylaşmamak uğruna, seni sana ve kendime hapsediyorum. Ufukların daralıyor, aydınlığın köreliyor....

Bunun için beni AF ET... Elimden gelen yalnızca bu.....

Geceme doğan güneş, sakın batma, olur mu?

Zeliha Bekoğlu

Sen...

SEN,
Umutlu, sevgi dolu
Huzur veren, mutlandıran
Sağanak yağmur gibi içimde yağan
Gökkuşağı gibi renklere boğan
Bir kıvılcım gibi, yakan kavuran
Bir anlam veren yaşantıma..

SEN,
Direnç kazandıran
Beni üzen, kıran ve yoran
Yalnızlığımı azaltan
Kıskançlık ateşini soluklayan
Güne umutla merhaba dedirten
Beni ayakta tutan güçsün ...

SEN,
Renksin, manasın, manasızlıksın
Hüzünsün, gözyaşısın, acısın
Sen vazgeçilmez bir hayal
Yıllardır bekleten ve için için gülen
Sen sana olan ihtiyacımı bilen
Ve o yüzden de kendini bana hiç vermeyensin ...

Zeliha Bekoğlu

Sendeki ben

Sendeki ben
Karanlık
Yitip gitmiş
Unutulmuş
Çok eskiden izlenmiş
Kötü bir filmde kalan anılar gibi
Biliyorum

Giderken
Bana ait ne varsa karalayarak
Güzel hiç bir şey kalmayacak şekilde
Kendimi sende yok ederek gittim
Biliyorum

Şenin benden tamamen arınıp
Özgürce uçabilmen
Yeni sevdalara
Ve bambaşka bir hayata
En başından başlayabilmen için
Başka şansım yoktu
Biliyorum

Sendeki ben
Karanlık
Yitip gitmiş
Unutulmuş
Çok eskiden izlenmiş
Kötü bir filmde kalan anılar gibi
Biliyorum

Zeliha Bekoğlu

Seni özlüyorum bir tanem

Seni özlüyorum bir tanem
Geçen bunca zamana rağmen
Özlüyorum seni ...
Tüm inkarlarıma rağmen
Seviyorum seni...
Seni özlüyorum bir tanem
Karanlık gecelerde gözlerini arıyorum
Sensiz günlerde ellerini istiyorum
Her şeye rağmen
Seni özlüyorum bir tanem ...

Zeliha Bekoğlu

Sensiz, sevgisiz yok ki ne gelecek, ne de geçmiş ...

Sensizliğin düşüncesi bile, bilsen ne acı
Bazen gece yarıları uykum kaçır
Yokluğun içimde kanayan yaralar açar
Sensiz kalma düşüncesiyle sonsuza kadar
Ağlarım sessizce, en çok benim olduğun anda bile
Yanımda olsan da bütün gün
Yüzlerce kez sevdiğini söylesen de beni
Garip bir his bu, esir alır tüm düşüncelerimi
Diyorum ya bazen, bazen olur bu
Ağlarım ağlar, saatler saatleri kovalar
Uyurum o karmaşada, seni görürüm bir düşte
Ellerimi uzatıp tutmak, sana sımsıkı sarılmak isterim
Ama o an, sen yok olursun bir an
Otururum karanlığın ortasında
Saçlarımla yüzümü örter
Sımsıkı sarılıp kendi kendime
Karışırım o anda, sessiz bir yok oluşla sensizliğe
Alışırım o anda, ölümün o alaycı soğuk gülüşüne
Sensiz kalmanın hüznüyle, giderim siyah düşler ülkesine
Bulamam kendimi, orada bile
Öylesine yok olmuş, öylesine manasızlaşmıştır ki her şey
Duyumsayamam ne bedenimi, ne ruhumu
İşte gerçek yok oluş bu
Sensiz, sevgisiz yok ki ne gelecek, ne de geçmiş ...

Zeliha Bekoğlu

Sensiz..

Sensiz ...
Günler hep aynı
Karanlık ve renksiz
Manasız

Sensiz ...
Geceler sadece bunalıcı
Hava her zaman soğuk
Yüreğim buruk

Sensiz ...
Hiç bir şeyin tadı yok
Yaşamak anlamsız
Uyumak haram bana

Sensiz ...
Gülmem imkansız
Sevmem bir şeyleri
Görebilmem güzellikleri olanaksız

Sensiz ...
Ben yokum
Bugün yok, yarın yok
Hayatın hiçbir anlamı yok

Sensiz ...
Yaşamak günah
Sen olmadıktan sonra
Hiçbir şeye gerek yok

Sensiz ...
Dünya dönmüyor
Günler geçmiyor
Ve bu hayat çekilmiyor

Sensiz yaşıyor gülüm
Bekle beni güzelim, sana geliyorum
Seni bensizlikten
Beni de sensizlikten kurtarıyorum ...

Zeliha Bekoğlu

Serüven...

Bir armoni var dışarıda
Gök gürültüsü ve rüzgarlardan oluşan bir orkestra
Çıglık çıglığa şarkı söyleyen yağmura eşlik ediyor
Yapraklar hışırdarken, öfkeyle bakıyor yeryüzüne gökyüzü
Tanrılar çıldırıyor mu yoksa ben mi çıldırıyorum
Bir oyun bu, oynamayı bilmediğim
Yalnızca içinde sürüklenip gittiğim
Arzular zincirinden kopan bir halka, kaçıyor kovaladıkça
Yakalayamıyorum, bu kıyamet sarhoşluğunda
Avuçlarımın arasından kaçıp giden hayal hangisi
Gecenin karanlığında yitip gittiğim yer neresi
Ah bir gökkuşağı doğsa
Yağmurdan sonra açan güneşe, öylesine hasretim ki
Rüzgarın bile elinin değmediği sevdalar istiyorum
Kayıp bir şehirde kaybolmak ve yittiğim beni bulmak istiyorum
Yaşayan ölülerin arasına, hoş geldin törenindeymişim gibi hissederken
Avazım çıktığınca bağlamak
Kaçıp giden hayallerin ardından koşmak istiyorum
Allah'ın belası yağmur, dursana artık
Yağma, yağacağın kadar yağdın
Yeter, yeter bu karanlık
Bir kapım kaldı geride, aydınlığa açık
Ama çok yolum var, hala girmek zorunda olduğum
Kaçıp gitmem olanaksız
Gücüm yok, kalmadı, gidemem derken
Her şeyden vazgeçmişken
Peşimden avaz avaz bağırان bir ben kaldı
Gitme, sana rüzgarlardan sakladığım bir sevda vereceğim diye
Rüya mı görüyorum, yoksa mistik bir hayal mi
Ne biçim bir yer burası
Ne garip düşünceler
Bu labirentten çıkmam gerek
Yıllar süren o kısır döngüden fırlayıp çıktığım çemberin, son halkası nerede
Onu alıp, sonsuz denizlere atmam gerek
Varlığı bile huzursuz ederken beni
Allah'ım buda neyin nesi
Hiç bırakmıyor peşimi
Bir palet üzerinde karışan renkler gibi
Allak bullak oldu kafamın içi
Ah, neredesiniz duygularımın sesi
Ellerimi uzattım, tutsun artık biri
Kollarımı açtım, sarılsın bana o sevgili
Dünyanın bir ucundan bir ucuna gidip gelmek gibi
Her gün yaptığım bu gezinti, çıldırtıyor beni
Bir damarın içinde akan kanla beraber
Geziyorum beynimin, tüm sersefil yerlerini
Kayıp düşüncelerim var, bulmak ne mümkün
Kim bilir hangi sokağın arkasında gizli o kapılar
Ah bir bulsam, bir bulsam onları
Rahatlayacağım besbelli ...
Geçmişle bugün arasında ki zincirde bir halka kopuk
Kim bilir hangi zindanda saklı anahtarları

Elveda deme zamanı geldi artık
Çok geç oldu, gitmeliyim
Bugün ki gezintiyi bitirmeliyim
Çanlar son bir defa, son bir kez benim için çalarken
Gem vurmam gerek duygularıma
Kaçıp gitmem gerek yine, o fırtınanın ortasına
Ve yine atıyorum kendimi, o kıyamet sarhoşluğuna
Evet, orkestra çalmaya
Yağmursa o aptal şarkısını söylemeye devam ediyor
Bense kendime gelip, bir sigara daha yakıyorum
Kim bilir bu serüven içinde, içtiğim kaçınıcı sigara bu ...

Zeliha Bekoğlu

Serzeniş.

Bir zamanlar ayın yakamozları gibi
Aydınlatırdı dünyayı düşlerimiz
Gülen gözlerimiz vardı umarsızca
Işıl ışıl parıldayan yüreklerimiz

Oysa ki...

Sonucu değiştirmeyen nedenlerin
Bir anlamı olur muydu insan yaşamında

Yaşanacak ne çok şey vardı
İçimize çekilecek nice toprak kokusu
Dalgaların amansız haykırışları arasında
Atılması gereken ne çok kahkaha vardı

şimdi ben yarım , sen yarım

Eksikliklerde çoğaltarak hüznleri
Bir gün daha doğarken yeryüzüne
Yüzümüzde maskeler ve eğreti gülüşlerle
Bir günü daha heba ediyoruz anlamsızlıklara

Bir inat uğruna feda edilen her şeye
Selam olsun , bir martı çığlığında...

Zeliha Bekoğlu

Sevdan sevdamla yeni yeni karşılaşıyor

Sevdan sevdamla yeni yeni karşılaşıyor
Ve sevdan, benim sevdam oluyor
Ve sevdam, senin sevdan ...
Huzursuz, karmaşık, bilinmez
İşte sevdan, işte sevdam...
Benim aşıp bıraktığım, düzene koyduğum
Senin bir düzendeyken bozduğun
Sevdanı sevdam yaptığın
Sevdamı sevdanlıktan çıkardığın
Bu günlerde seni, daha bir fazla seviyorum...
Biliyor musun gülüm
Ve yine sevdam, sevdam işte ...
Eski sevdam ...
Ve sevdan, yeni sevdan ...
İşte olması gereken
Sevdamız ...

Zeliha Bekoğlu

Sevgi, masumane bir günahtır kimi zaman

Sevgi, masumane bir günahtır kimi zaman
İster istemez, gizliden gizliye işlenen
Sanki Tanrı görmüyormuş gibi
Gizli kapaklı, kapalı kapılar ardından yürütülen
Hayali bir iştir belki de...

Zeliha Bekoğlu

Sevmeler yasak

Sevmeler yasak
Ayrılık uzak
Sen bana tuzak
Tuzak oldun

Ben kendime sorar oldum
Ne aradım, neler buldum
Gül gibi sararıp soldum
Sevmez olaydım...

Gölmeler yasak
Mutluluk kaçak
Ben sana tutsak
Tutsak oldum

Ben kendime sorar oldum
Ne aradım, neler buldum
Gül gibi sararıp soldum
Sevmez olaydım...

Zeliha Bekoğlu

Sığmıyor ruhum içime

Sığmıyor ruhum içime
Giremem ben hiçbir biçime
Zorlama beni, zorlama beni
Kaçarım ben, ellerinden
Tutamazsın, istesen de

Zeliha Bekoğlu

Sisler arkasında...

İlk şiirlerimden, ilkokul dönemelerinden kalma bir örnek daha :)))

Sisler arkasında kalmış bir yer hatırlıyorum
Çok eskiden, çocukluğumun ilk günlerinden
Gri taşlı dağlarında kar var zannettiğim
Koyu nefti ormanlarında seyirttiğim
Güneşi bana ilaç
Deniziyse bir serap gibi gelen
Bir yer var biliyorum
Pencereden bakınca
Çiçeklerin bir halı gibi kapladığı uzunca bir patika
Kuşlarla, tavşanlarla dolu bir orman
Öbür tarafta masmavi deniz
Bembeyaz dağlar
Beni yaşama döndüren
Uzun kıyı şeridinde ufacık bir köy
Sisler arkasında kalmış
Bir tablo gibi evler
Sarmaşıklarla kaplı duvarlar
Kimsenin el sürmediği için ağaçta kuruyan meyveler
Gözümün önünden gitmeyen bir hayal
Sisler arkasında kalmış
Bir şeyler var biliyorum
Şimdi tekrar gideceğim oraya
Ama korkuyorum ya değiştiyse diye
Hayallerimin bozulmasını istemiyorum
Tekrar ağlamak istemiyorum, yeter
O tatlı insanların yerine, kaba insanlarla karşılaşsam eğer
O küçücük evlerin yerini, gökdelenler aldıysa eğer
Ne yaparım, ben söyle..

Zeliha Bekoğlu

Son (DENEME)

Benim için bir şey yap ve hayata inat tek başına uç meleğim demiştin sana... Şimdi biliyorum ki sen bunu başardın.

Yıkadı sevda yağmurları yüreğini ve benim bataklığımdan geriye hiçbir şey kalmadı...Bana dair ne varsa silindi gitti...

Seni kendimden tamamen kopartmak adına, seni ne çok kanattığımı biliyorum. Ne kadar acı verdiğimi, ne denli üzdüğümü biliyorum. Bunlarsa senin yeniden uçabilmen için şart olduğunu da...Senin dostluğunu bile kaybetmeyi göze aldım ve nitekim bunu da başardım.

Artık her şey bittiğine göre sende sadece şunu bil, seni üzmeyi istemedim hiçbir zaman.

Ne senden öncesi, ne senden sonrası...

Bu dünyada mutluluk senin mutlu olduğunu bilmek sadece...

Ve ben huzurlu ve mutluyum artık, senin mutlu olduğunu biliyorum. Ayakta olduğunu, hayatın öğrettikleri ile daha güçlü olduğunu, yepyeni bir hayata başladığını, sevdiğini ve sevildiğini...

Zeliha Bekoğlu

Suçluyum

Ben önce kendimi terk ettim
Seni değil
Kestiğim ceza kendimeydi
Sana değil
Vazge tiğim yaşamaktı
Sen değil
Bütün  fkem banaydı oysa
Sana yönelen
Hayataydı k sk nl ğ m
Sana değil
Verdiğim bütün hasar kendime
Sen bilmesen de

Bilmediğin ne çok acıdan geçtim
 ylemek isteyipte  yleyemediğim
 ime atıp, biriktirdiğim
Ne çok şey vardı oysa
Hep belki bir gün dedim
Cesaretimi toplarsam
Anlatırım bir bir

Nedenlerini, ni inlerini
Nerede, nasıl kırıldığını bir şeylerin
Ne zaman çöktüğünü tüm inan larımın
Nasıl vazge tiğimi sava maktan
Yenilgiyi kabul ettiğimi
Hep bir gün dedim
Olmadı ...

Ben  ylemedim
Sen hiç bilmedin

Bir gün topladım tüm kelimeleri
Bütün düşünceleri
Anlatmak için geldim sana
Vakit artık çok geçti
Sen yoktun artık
Ben yoktum
Sen çoktan unutmu tun varlığımı bile
Geldiğim gibi döndüm
Boğazımda bir yumru
Gözümden akamayan ya larla

Şimdi her gece birer karabasan gibi çökerler üstüme
Her an kemirirler ruhumu
Hiç susmadan haykırırlar yüzüme

Su lusun
Su lusun
Su lusun

Beni kahredense sadece

Gerçek olması bu haykırışın

Suçluyum
Biliyorum....

Zeliha Bekoğlu

Susunca...

Susunca...
İçimde ki yangın sönmüş...
Biraz kül, biraz duman kalmış...
Demektir geriye....
Sessiz bir ağıt yükselir.....
Başım üzerinden....
Benim anlatamadıklarım...
Onlarsa anlamadıkları...
İki damla yaş olur...
Süzülür yüreğimden....
Dilime vurduğum mühür....
Yüreğimin mührüdür aslında...
Konuşmaya değer bulduklarımı....
Yitirişimdir sinsi bir sessizlikte....

Zeliha Bekoğlu

Şehrin sokakları..

Şehrin bütün sokakları bizim bu gece
Sen ve ben, iki serseri
Ayrı ayrı, aynı yollardan geçen
Aynı kaderi paylaşan
Farklı günlerde, aynı meyhanelerde içen
İki serseriyiz biz
Ve bu gece şehrin bütün sokaklarına sahibiz
Tıpkı bundan önceki tüm gecelerde olduğu gibi
Tabi bir de, bazen küssüp de gelmeyen
Bazen şen kahkahalarıyla gürleyen
Bazense muzip bir tavırla, gözlerini kısarak bakan
Vefakar dost, ay dede var
Şehrin sokaklarında gizlenen haykırışlar
Orda burada saklanan ayıplar
Ve de gözyaşları var
Gizem ve korku iç içe
Yaşıyor bu saatlerde
Şehrin sokaklarında iki deli
İki virane kalp dolaşüyor birbirinden habersiz
Bir gün karşılaşılırsa eğer
Belki de şehrin sokakları, bu dostlarını kaybedecekler
Ve sonsuza dek yalnızlığa mahkum edilecekler
Bu yüzden de bu iki divaneyi gizliyorlar birbirlerinden
Şehrin sokakları seviyorlar bu iki serseriye
Onlara mezar olana dek, bırakmayacaklar onların zincirlerini besbelli ...

Zeliha Bekoğlu

Şemsiyesiz kalmak istiyorum

Şemsiyesiz kalmak istiyorum
Şevda yağmurlarının altında sırılsıklam olmak
İçkiyle değil seninle kafayı bulmak
Küçük bir çocuk olmak istiyorum yeniden
Acı gerçeklerden uzak
Belki de hafızamı kaybedip hatırlamamak bütün geçenleri
Ve asla aynı hataları yapmamak
Hayalle gerçeği ayırt edebilmek birbirinden
Rüyalarda bile olsa senin olmak
Sonsuzluğa karışmak, zamana dur diyebilmek
Artık sevebilmek istiyorum insanları
İyice tanımaya bile gerek duymadan
Suiistimale uğrasam bile güven duymak
Belki de ölmek istiyorum
Her şeye meydan okumak
Kim bilir kaçıp uzaklara bir başıma kalmak
Kalabalık içinde yalnız olmaktansa
Yalnızlık içinde mutlu olmak....

Zeliha Bekoğlu

Şiirlerim..

Suskunluğumun eseridir cümlelerim
Her şeyi içime atmanın mükafatıdır
Satırlar dolusu imgelerim
Kalemimden pervasızca dökülen
Şiirlerim

Kimi zaman bir serzeniş, bir sesleniş
Kimi zaman bir haykırış, bir yakarış
Kimi zaman gözden akan birkaç damla yaş
Kimi zaman bir şarkı nağmesi gibi uysal
Şiirlerim

Yazmış olmak için yazmak değil niyetim
Bir pencere açabilmek kendimden
Dünyaya ve diğer insanlara
Evet ben de varım! diye haykırışımdır
Şiirlerim

Kimi zaman asi ve isyankar
Kimi zaman keskin ve yıkıcı
Kimi zaman duygulu ve narin
Kimi zaman derin ve yoğun
Şiirlerim

Yüzümden gitmek bilmeyen
Gülümseyişimin ardına saklanmış
Tüm düşüncelerimin aynası
Satırlar dolusu ben kokan, gerçek ben olan
Şiirlerim

Kimi zaman bir düş, bir gerçek
Kimi zaman bir aldanış, bir aldatış
Kimi zaman bir aşk, bir nefret
Kimi zaman bir ben, bir sen
Şiirlerim

Bin bir tezat içinde, insanların yanılsamasından uzak
Onlara istediklerini veren ben'in dışında
Etten, kemikten, sinirden ve kandan sıyrılmış gerçek ben'in
Tüm çıplaklığı ile var oluşudur
Şiirlerim

Kimi zaman sığ ve yetersiz
Kimi zaman ham ve gösterişsiz
Kimi zaman nahoş ve sevimsiz
Kimi zaman yalnız ve yitik
Şiirlerim

Gerçekliğin içinde insanların tanıdığı ben'den çok uzak
Güçlü ve mağrur aksimin ötesinde
Zayıf, kırılgan, güçsüz ve naif
Savunmasız ve en gerçek halimdir

Ŗiirlerim

Kimi zaman kelimelerin bir maskeli balosu
Kimi zaman ben'im benle olan ürkek flörtüm
Kimi zaman benden öte, benden uzak
Kimi zaman bana benden daha yakın
Ŗiirlerim

Zeliha Bekoğlu

Şimdi sırada, bir ışık olmak ve köhne dünyamızı aydınlatmak var... (DENEME)

Gör bak nasıl seveceğim seni hesapsız kitapsız, yargılamadan. Göreceksin yeneceğim bütün zamansızlıkları da her şeye rağmen... Sevmekle kalmayacak sevdireceğim de tüm kainata seni, adın bir simge olacak dudaklarda ...

Sana sonsuz sevda şiirleri yazacağım, dur konuşma, sana adını ben koyacağım.. Işık ışık, dalga dalga, coşkuyla anlatacağım tüm insanlığa ve ben senin sayende gireceğim en güzel sevda şairlerinin ilk beşi arasına ... Ve sen hiç değişmeden, hiç yaşlanmadan kalacaksın hafızalarda ... Ve sen iyilik, güzellik adına ne varsa dünyada, hatırlanacaksın aşkın olduğu her mekanda ...

Sana sonsuz hazlar, sonsuz sevişler tattıracağım dünya durdukça.. Belki ben bir büyücüyüm ve seni büyüledim ama sen daha güçlü bir ışık olmalısın, büyülendim güzelliğinin karşısında... Bunca çirkin, bunca kötü ve bencil oluşuma rağmen, ilk defa bak sevgiyle doluyor gözlerim ...

Duy beni, hisset, ağlıyorum senin için, sev beni yaşamak için yalnız sana mecburum ...

Tut ellerimi, tut ki düşmeyeyim bir çocuk gibi, sev ki baharda açan çiçekler gibi çiçek açayım dünyanın tüm iğrençliğine inat, bir meşale gibi aydınlatayım insanları, aşkı öğretmek ve insanca yaşamak uğruna bir beden daha yok olmuş bu rezil dünyadan, ne çıkar

Seninle sonsuz bir aşkı yaşayalım, elbet yazacak birileri bulunur, bırak biz bu sevgiyi paylaşalım... Özgürce ve korkmadan ...

Ama yine de ben yazmadan duramam, yoksa bu büyük sevgiyi bu bedende taşıyamam. Bütün dünya bilmeli benim seni sevdiğimi, senin beni sevdiğini ve ayrı ayrı yaşamamızın mümkün olmadığını ... Bilmeli tüm kainat, tüm kokuşmuşluğuna rağmen hala gerçek aşkın da var olduğunu ... Belki insanlara bir efsane gibi gelmeli aşkımız ama yine de bir soru kalsa akıllarında bu bile yeter ... Bir umut, bir ışık olmalı sevdamız ... Ve sevgi dolu çocuklarımız olmalı, bizim çocuklarımız hiç ağlamamalı düşmedikçe, mutlu bir nesil bırakmalıyız gerimizde ...

Belki şu an çok acemiyim, biliyorum ... Ama inanıyorum, senin aşkın ve güzelliğinle yoğrularak, sevda sözcüğünü duydukları zaman dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar insanlar ilk beni ve seni hatırlayacaklar ... Bir efsane belki de bu sevda zaten... Yüzyıllardır ruhum bekliyordu yanarak ve en sonunda seni buldu, huzura kavuştu....

Şimdi sırada bir ışık olmak ve köhne dünyamızı aydınlatmak var....

SENİ SEVİYORUM ...

Zeliha Bekoğlu

Tek kelime edersen, inan vururum seni...

Ağlarken rahat bırak beni
Sakın dokunma
Tek kelime edersen
İnan vururum seni

İnanmıyorum artık
Ne timsah göz yaşlarına
Ne de suçluluk duygusu ile söylediğin
Sevgi dolu anlamsız hecelere

Çek git artık hayatımdan
Ve sakın bir daha karşıma çıkma
Sevgi öldü be anam babam
Geriye kalan sadece korkunç bir öfke

Erişilmez, çıkarsız ve saf
Ve bitmez sandığımız o sevgi öldü
Senin artık tutunacak dalın yok
Seni insan olarak bile artık inan sevmiyorum

Şimdi gerçek seni görüyorum
Seni bunca zaman sevebildiğim için kendimden tiksiniyorum
Sen insan olarak bile sevmeye değmezsin ki
Aslında sen insan bile değilsin ki

Bir ucube, hiçlikten oluşmuş bir pislik
Kokuşmuş, eğreti bir yapı ve yüzsüz
İliklerine kadar bencil ve iki yüzlü
Asalak bir hayvan ama asla insan değil

Bakma bana öle korku dolu şaşkın gözlerle
Gayet kendimdeyim, delirmedim, aslını istersen
Hiçbir zaman bu kadar kendimde olmamıştım esasında
Bir hayal aleminde yaşıyordum uyandım sonunda

Günaydın be esas oğlan artık sen de uyan
Seni koruyan tek kalkanın yok artık
Ne yaparsan yap seni af edip, bağrına basacak
O bitmez sandığımız sevdam yok artık

Maskeler düştü ve oyun bitti

Ağlarken rahat bırak beni
Sakın dokunma
Tek kelime edersen
İnan vururum seni

Zeliha Bekoğlu

Umuda Yolculuk

Söz verdim kendime
Bu sefer hata yapmadan
Pupa yelken yol alacağım diye
Yolculuk nereye dersen
Umuda yolculuk koydum adını
Rotam belli, bu yol mutluluk yolu

Cebimde yaşamışlıkların tek getirisi olan
Engin tecrübelerimle
Engin bir denizde yol alıp
Hakkım olan mutluluğu
Hayattan söke söke almak için
Hazırım artık

Hesaplaşmaları, kavgaları bitirdim
Ölanla, ölene çare yok ya hani
Öleni gömdüm, olanı sildim
Şimdi bir tuval koydum önüme
Onu boyamak için fırçam elimde

Beyaz bir sayfa açtım önüme
Şaf, temiz, zarif, en asilinden
İstikrarlı ve daimi olsun bu yolculuğum diye

Maviye boyadım kenarlarını sonra
Sonsuz ve dingin bir maviye
Fırtınalar benden artık uzak dursun diye

Üzerine umudun yeşilinden serptim biraz
Filizlensin umutlar, dal budak sarsın diye
Güvenli bir bahar havası yaratmak için kendime

Aldım bir parça sarıyı fırlattım tam ortaya
Nihai sonumuzu hatırlatsın orada
Hüznün ve ölümün gölgesini unutmamak adına

Çocukluğumdan yadigar pembe elbisemin
Neşesi yansısın diye her günüme
Pembe beneklerle bezedim rastgele

Tutkusuz olmaz dedim aldım kırmızıyı elime
Rastgele serpiştirdim her yere
Azimle devam etmek için yola, güç versin diye

Aralara turuncular, morlar, kahverengiler
Lacivertler, griler de serptim ama
Siyaha yer vermedim bu tabloda

Umutsuzluğa, vazgeçmişliğe
Kendine kahra yer yok bu yolculukta
Güverteden el salladım geçmişin hayaletlerine
Ve döndüm yüzümü ufka

Umuda...

Zeliha Bekoğlu

Umutsuz bir bekleyiştir içimde zamanlar...

Umutsuz bir bekleyiştir içimde zamanlar
Görünmeyen bir el yüregimi sıkar
Umut en büyük kötölükse yapılan insana
Razıyım senden gelen tüm kötölüklere de...

Zeliha Bekoğlu

Unuttum bildiğimi sandığım her şeyi unuttum

Unuttum bildiğimi sandığım her şeyi unuttum

Unuttum kendimi, benliğimi, hayallerimi unuttum

Öğrendim inandığım her şeyin ne denli boş olduğunu

Öğrendim dost bildiklerimin aslında dost olmadığını

Yaşayarak öğrendim

Yıkılarak, üzülerek

Kırılarak öğrendim

Alışamadım yalnızlığa

Alışamadım

Ben bunca kötüyken

Sen nasıl iyi olabiliyorsun ki

Zeliha Bekoğlu

Unuttum desem de seni

Unuttum desem de seni
Biliyorum kalbim hala seviyor seni
Teselli arasam da başka aşklarda
Sanma ki unuturum seni
Sen unutulamazsın, biliyorum
Bunca seneden sonra yok edilemezsin
Sen bensin artık silinip gidemezsin
Söyle bana sevgilim, insan nasıl unutabilir kendini...

Zeliha Bekoğlu

Uzun yıllar geçse, tutkular tükense

Uzun yıllar geçse, tutkular tükense
Acılar ufalsa, hüzünler kalsa da
Yepyeni bir sevdam olsa da
Şenin sevgin değeri­ni koruyacak güzelim
Üzölme sen, ben seni daima seveceğim

Zeliha Bekoğlu

Varlığının yokluğu ile yoruldum

Sevmemem lazım seni
Biliyorum
Ama yüreğim senin
Beni dinlemiyor
Ya yüreğimi geri ver
Ya da öldür beni artık
Dayanamıyorum
Varlığının yokluğu ile yoruldum

Zeliha Bekoğlu

Vazgeç deme bana

Vazgeç deme bana
Nefret ettim bu sözden
Hayatımda daha ilk kez
Duyduğumda bile

Vazgeç deme bana
Öl de daha iyi
Ya da sen bilirsin
Her ne dersen de gül dalım

Diken diken olmuş
Her yanın batıyor ama
Yine de gel sarıl bana
Gül dalım

Razıyım acıtmana, kanatmana beni ...

O gül kokan tenini içime çekmeliyim
O gül gibi dudaklarından öpmeliyim
Gül dalım

Yoksa bomboş olur
Yüreğim, ruhum
Dayanamam sensiz
Gül dalım ...

Zeliha Bekoğlu

Vazgeçtim senden... (DENEME)

Bir bakıma kurtuluş buydu ama neden.. Belki bir söz, belki bir son, belki de son bir vedadan. Artık ayrılış zamanı geldi. İşte en son tren ... İşte en son vagon ve işte en son durak burası ... Anlayabiliyorum.. Sevgilerden, varoluştan ve en sona ulaşmanın verdiği burukluktan ... Senin gerçek yüzün bu değil ama ben uğraşmayacağım seninle, sonunda yeneceğimi bilsem de oynatmayacağım kendimle ...

Sen sevmeye değer misin? Bilemiyorum ... Ama insanların tümü gibi yüzlerce, binlerce kez evet! ... Benim gibi, onun gibi, bir serseri, bir ayyaş gibi ... Ama kendi yüzün değil bu, biliyorum, hissediyor, görüyor ve en yakınımda olduğunu biliyorum... İşte son gün, işte hayallerin, ümitlerin ve arzuların sonu ... Yazık, her şeye çok yazık ... Ben sen olabilecekken, seni ben yapabilecekken, senin yaptığın adilikten başka bir şey değil ... Düşünürken, konuşurken ve hayatın sayılı anlarını doyasıya, coşkuyla yaşarken ... Senin ve benim gibi tüm evrenin yaşadığı şey bu ... Ne ben, ne sen, ne de başkası.. Hepimiz aynıyız....

Farklılık çevresel etmenlerde ve yaşanmışlıkların ağırlığında ... Kırılan kalbimle benim aramda, seni yıkanlarla senin içinde ve her insanın öz benliğinde gizlidir. Benim gibi, senin gibi ve hepimizin mahkum olduğu yalnızlık gibi ...

Vazgeçmeyi hiç sevmem ama vazgeçtiğim zamansa asla geriye dönmem. İşte, sen bunu başardın. İşte, ben tam şu anda vazgeçtim senden

Güneş doğarken, akşam olurken ve her yeni doğan çocuğun gözlerine bakarken, kalbimi dolduran bir his ...

Her şeye yeniden başlamak ve olabildiğince özgür yaşamak ... Zincirlerini bırakıp yaşamın, yalnız kendimle varolmak...

Zeliha Bekoğlu

Ve sen, gideceksin

Ve sen, gideceksin
Beni, ıssız karanlıkların ortasında
Yapayalnız ve yitip bırakarak
İçimde ki çocuğu da alarak yanına
Ve ben, kalacağım buralarda
Yine, su götürmez doğrularıyla, baş başa
Islak olacak gecelerim yine
Kapalı geçecek gündüzlerim
Gece gündüz bir olacak belki de
Ve sen, gideceksin bir tanem
Her ne kadar, gözün arkada kalsa da
Ve ben, bekleyeceğim buralarda seni
Ne olur gitme, bile diyemiyorum sana
Biliyorum ki elinde olsa, gitmezsin zaten
Gözün arkada kalmasın bir tanem
Zamanı durduracağım şu an
Ve sen döndüğünde, ellerimi çırpacağım
Her şey olduğu yerden başlayacak
Üzülme sen, git artık ne olur
Yeter ki gel geriye ...
Beni terk etme ölümün kucağına
Ve sen, git artık
Ama, döneceğim diye ...

Zeliha Bekoğlu

Yağmurun dili

Yağmurun dili, anlatır beni
Yağmurun dili, ağlatır beni
Yağmurun dili, hüznün gözleri
Yağmurun dili, arıtır beni

Ruhumun en ücra yerleri
Yıkıyor yağmurlarla
Gönlümün en son gülleri
Bak açıyor son yağmurla...

Bırak anne, bırak bırak
Biraz olsun ıslanayım
Yağmur yağsın, ben yağayım
Ruhum biraz aydınlansın...

Zeliha Bekoğlu

Yalnızlık bazen bir girdaptır

Yalnızlık bazen bir girdaptır
Yalnızlık kimi zaman mutluluktur
Yalnızlık bazıları için bir yaşam biçimidir
Yalnızlık kimilerimizin karabasanıdır
Ve bazen yalnızlık, ölümlle eş anlamlıdır

Zeliha Bekoğlu

Yalnızlıklarına yetmiyorsun

Yalnızlıklarına yetmiyorsun
Aksine çoğu zaman arttırıyorsun onları
Anlaşılamanın acısı nedir bilir misin
Nedir bilir misin, insanların seni görmemeleri
Bir hayaletin sessizliğini bilir misin
Ne acıdır bilir misin
Çığlık çığlığa bağırırsan da fark etmemeleri seni
Bilir misin ne çok şey paylaşmak isteyip de yapamamayı
En sevdiklerinin bile anlamamaları seni
Ne acıdır bilir misin sen sanki

Zeliha Bekoğlu

Yaşama dönüş

Düşündüm dün gece
Her yolun bir sonu varsa bu hayatta
Her şeyin ve hatta yaşamın bile
Bu karanlık günlerinde bir sonu olmalı diye

Kafanı gömüp kuma düşünmekle
Ne geçecek sanki eline
Hadi çıkar kafanı da dışarıya
Etrafa bak diye azarladım kendimi tüm gece

Ve düşündüm geçmişimi
Hatalarımı, keşkelerimi
Kendimle olan kavgalarımı
Anlamsız isyanlarımı

Ve yapamadıklarımı
Hayal fukarası olduklarımı
Tırsak bir fare gibi köşeye sindiklerimi
Kaçtıklarımı, vazgeçtiklerimi

Açtım defteri kebiri önüme
Hesap yaptım, topladım, çıkardım
Bilanço tutmuyorsa da
Kurtarılabilir bir zarar vardı ortada

Zararın neresinden dönersek kar ya
Yolun yarısına çok az kala
Tarttım merdivenleri inmek mi
Yoksa çıkmak mı akıllıca olur diye

Ve karar verdim
Yaşama geri dönmeye
Bu gereğinden uzun nadasa son verip
Ekip biçmeye, hasat zamanı meyve toplamaya

Yaşam beni kucaklamıyorsa
Kollarımı açıp onu ben kucaklamaya
Ve sınıksız sarmaya
O benden vazgeçse de onu bırakmamaya

Zeliha Bekoğlu

Yeniden bağlanmak sana

Yeniden bağlanmak sana
Hiç zor değil
Yeniden aldanmak sana
Hiç zor değil
Son bir kez bana
Sarılsan öyle
Kendimden geçmiş
O halimde
Bir defa baksan gözlerime
Sözlerin değse sözlerime
Sıcak nefesin her yerimde
Çekerim kokunu
Kanım tutuşur

İşte o an sana bağlanırım
Her sözüne kanıp aldanırım
Gül dalına asıp kendimi
Beni alman için yalvarırım ...

Zeliha Bekoğlu

Yıldızları ve Yokluklarıyla... (DENEME)

Bugün, aylardan beri ilk defa gökyüzünü gördüm. Evet, ilk kez.. Öyle berraktı ki anlatamam. Yıldız kümeleri vardı ve sanki bir eli andırıyorlardı. Hepsi; Uzak, donuk ve çok sönüktüler. Ama ayrı bir tane vardı ki, öylesine parlak ve yakındı ki ... Sanki göz kırptıyordu bana, sanki canlıydı ve beni istiyordu, çağırıyordu yanına ... Gülümsedim ona en içten halimle. Bu beni mutlu etti hayret! ...

Ama o benim için çok parlak bir yıldızdı ve sanki ben, o yıldız kümeleri kadar sönüktüm onun yanında. Işığı gözlerimi kamaştırdı ama ben onun yansımalarıyla varlığını sürdüremem. Belki çok isterim ama asla olmaz bu ... Asla! ...

Belki bir hayal, çok güzel, çok özel bir hayal ama sadece bir hayal.. Ve öyle kalmalı ... Onda ki bu parlaklığı yok edemem. Buna hakkım yok, kendi donukluğumu veremem ona, haksızlık bu.. Bensiz; O uçsuz bucaksız gökyüzünde, her gün biraz daha yükselerek parlamalı o ve ben ona bir zincir olmamalıyım hiçbir zaman ...

Yokluğu yaşamaktansa, anlatmalıyım onu ... O benden kopmalı ki, bende huzura kavuşayım, onun parlaklığı ile avunayım. Ara sıra çıkıp pencereme, gülümsemeli, el sallamalıyım ona sadece.. Ve demeliyim ki insanlara; "İşte, o benim yıldızımdı..." Ve onlar da gülmeliler bana ve; "Hadi oradan sende, o yıldız nerde, sen nerede ... Sen asla ona ulaşamazsın" demeliler..... Ve ben, için için gülerek "Haklısınız" demeliyim....

Ve kendi karanlığında sadece kendimi tüketmeliyim. Ya da yokluğu en iyi şekilde anlatmalıyım tüm insanlığa ... YILDIZLARI ve YOKLUKLARIYLA!

Zeliha Bekoğlu

Yıllar geçse de...

Her yağmur damlası beni anlatır
Her şarkı nağmesi
Her doğan gün ve karanlık geceler sensizliğı hatırlatır
Bu duyguyu anlatmak zor
Yaşanmadan anlaşılmaz ve yaşanması öylesine zor ki...
Tutkulardan uzak kalmak, hayallerden mahrum
Ve rüyalarından arınmış
Gerçekler kadar acı, gözyaşı kadar serin
Ve en az benim kadar bana yakın
Sevmeyi öğrenmek zor
Acı çekerken mutlu olmak
Her damlada bir sevinç bulmak
Gölmek ama gerçekten gölmek ölüm gibi bir şey
Sevmek birilerini hiç tanımadan
Ve paranoyizmden kurtulmak
Gökkuşağıyla sevişip, yıldızlarla uyanmak
Ve geriye dönmek imkansız değil aslında
Lakin istemiyorum...
Sana karşı duyduğum his bir dağ gibi çıkmış önüme
Çekilmek bilmiyor
Yıllar geçse de...

Zeliha Bekoğlu

Yıllar önce sevdim birini

Yıllar önce sevdim birini
Hiç tanımadığım, hiç bilmediğim bir meçhulü
Belki de hayallerimin ürününü
Daha sonra ise sevemedim hiç kimseyi
Şimdi bana gülümseyerek bakan çocuk
Biliyorum anlamak istiyorsun beni
Aklımdan geçenleri bilmek istiyorsun
Niye seni sevmediğimi merak ediyorsun
Haklısın ama ben de haklıyım
Şirinsin, hoşsun, iyisin ama sen rüyalarımın gülü değilsin
Yıllarca beni yakan ateş sen değilsin
Sen benim avuçlarımın içindesin
Oysa ben, yalnızca ulaşamadığım kan kırmızı ateş güllerini severim
Ama sen, benim olabilmek için her şeyini veren
Mahsun bir sevgi gülüsün
Sen, açık pembedesin
Oysa ki, ben kan kırmızı ateş güllerini severim
Zor olanı tercih ederim hep
Acı ve gözyaşlarını alırım yanıma
Sahte mutluluk oyunlarını
Ama sen öyle değilsin
Tıpkı bir sevgi yumağı gibisin
Ama ben hırçın ve haşın aşklar isterim
Romantizm uğruna adanmış başlar değil
Realizm uğruna dökülmüş yaşlar isterim

Zeliha Bekoğlu

Yine bahar geldi

Yine bahar geldi
Yeryüzü renklenerek şenlendi
Güneş yine her sabah ihtişamla doğuyor
Ve her gün bin bir renk oyunuyla batıyor

Yine bahar geldi
Ağaçlar çiçeklendi
Kuşlar cıvıldaşıyor
Toprağın ve denizin kokusu insanı büyülüyor

Yine bahar geldi
İçimde aşk ağaçları yeşerdi
Sevdalar coştı, dile geldi
Yine sevmenin vakti geldi

Yine bahar geldi
Rüzgarlar özgürlük ve aşk türküleriyle esiyor
Her yan güzelliklerle doldu
Yine yaşamının zamanı geldi ...

Zeliha Bekoğlu

Yine yağmur yağıyor

Yine yağmur yağıyor
Günlerdir aralıksız yağdığı gibi
Bugün de yağmur, coşkuyla yağıyor
Damlacıklar yeryüzünü tokatlıyor
Rüzgar acımasız ve gözü kara bugün de
Fırtına var dışarıda, şiddetli bir fırtına...
Kimsenin gözünün yaşına bakmayan
Bencil ve korkusuz bir fırtına
Sürüp gidiyor günlerdir....
Sanki, hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor insana
Hızı ve gücü eksilmek bilmiyor
Aksine daha da güçleniyor...
Bazen durur gibi oluyor
Ama artık alıştık, o numara yapıyor
Kaşla göz arasında güç topluyor
Sonra hiçbir şey olmamış gibi
Kaldığı yerden devam ediyor
Önüne gelen her şeyi yok ediyor
Ve o bir süre sonra gidiyor
Fakat yalnızca bir müddet için
Gelecek yıl aynı günlerde geri gelmek üzere
O bir tatile çıkıyor
Ve yeryüzünün başka bir tarafına "merhaba" diyor
O meşhur tebessümüyle gülümsüyor ...

Zeliha Bekoğlu

Zaman durmadan geçiyor

Yazdığım ilk şiir, ilkokul 3.sınıf sıralarından kalma :)))

Zaman durmadan geçiyor
Takvim yaprakları hızla kopuyor
Bir yıl daha bitiyor
Bense yerimde sayıyorum
Beni ileri doğru götürmeye çalışıyorlar
Bense gitmek istemiyor
Olduğum yerde, tersten koşuyorum
Ama yine de ilerliyorum
Bir türlü geriye dönemiyorum...

Zeliha Bekoğlu

Zeka ve Akıl.... (DENEME)

Zeka ve Akıl ...

İnsanoğlunun yüzyıllardan beri sırlarını çözmeye çalıştığı iki kavram... Peki ikisini birbirinden ayıran en önemli etken nedir? Her zeki insan akıllı olmak zorunda mıdır?

Pek çok insan zeka ve akıllı aynı kefeye koyarlar ve zeki bir insanın aynı zamanda akıllı da olduğunu, aksinin mümkün olamayacağını savunurlar... Oysa bu doğru değildir...

Zeka ile akıl çok farklı iki kavramdır. Zeki bir insan akıllı olmak zorunda değildir ama akıllı bir insan belli bir zekaya sahip olmak zorundadır. Aslında zeka her insanda mevcut olan bir madendir... Sadece miktarı ve kalitesi değişkenlik gösterir. Zekanın olmadığı yerde zaten aklın var olması mümkün değildir. Çünkü zeka hammaddedir, akıl ise ürün...

Nasıl ki ham petrol işlenmeden, damıtılmadan bir işe yaramazsa zeka da öyledir... Ham petrol değerlidir, çünkü hayatımızın bir çok alanında bize kolaylık sağlayan materyallerin hammaddesidir. Ancak insanoğlu ham petrolü damıtmayı, işlemeyi akıl etmeseydi ve ondan çok çeşitli ürünler yaratmayı başarmasaydı ham petrol bugün değerli bir maden sayılmayacaktı.

Bu örnekten yola çıkacak olursak zeka için ham petrol, akıl için ise benzin benzetmesini yapmak doğru olacaktır. Benzin bugün hayatımızın neredeyse vazgeçilmezlerinden biridir. İnsan zekası ham petrolü damıtmayı ve ondan benzin elde ederek onu ürüne dönüştürmeyi ve ona büyük bir işlevsellik kazandırmayı başarmıştır.

Peki bu süreçte zekayı akla dönüştüren damıtma mekanizması nedir? Elimizdeki zeka madenini nasıl işler ve ondan akıl elde edebiliriz?

Zeka hızlı düşünme, algılama, neden ve sonuç ilişkisini kurabilme yeteneğimizdir. Elde ettiğimiz verileri kullanma becerimize ise kısaca akıl diyebiliriz. Tam bu nokta da yani ham maddeyi ürüne dönüştürme evresinde bize gerekli olan en önemli etken devreye girer yani mantık...

Akıl zekanın mantık süzgecinden geçmiş, damıtılmış, ürüne dönüşmüş halidir. Akıllı insan elindeki verileri değerlendirirken onların gerçekçi, uygulanabilir ve mantıklı olmasına dikkat eder. Çok zeki pek çok insanın yeterince akıllı olmamasının asli nedeni

de tam olarak budur. İnsanlar bazen doğru düşünürler, yapmaları gerekenleri bilirler ancak yapamazlar. Onların mantık silsilesinde bir aksama söz konusudur böyle durumlarda...

Peki mantık silsilemizi bozan en önemli unsur nedir?

Zeka ham petroldür, akıl ise benzin, zekayı işleyen mantıktır ve mantık silsilesi duygulara yeniliyorsa işte o zeka bir işe yaramaz. Çünkü elde ettiği doğru verilerden, yapması gerekeni gördüğü halde ortaya giren duygusallık nedeni ile mantığını bir kenara atarak aklını kullanmayı ret eden insana akıllı diyemeyiz.. Akıllı insan zekasının ve mantığının kendine sunduğu verilerden en doğru kararı vermeyi ve sonuca ulaşmayı başaran insandır. Duygunun girdiği her yerde bir mantıksızlık söz konusudur ve biz insanların en zayıf noktası da sanırım budur.

Zeliha Bekoğlu